

**A keresztyén hit
alapjainak
tanulmányozása
1.**

O. J. Gibson

EVANGÉLIUMI KIADÓ

A könyv eredeti címe:
Basic Christian Training

© 1979 by Fairhaven Bible Chapel

Magyar kiadás

© 2003 by Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

ISBN 963 9434 51 5

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel az
Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

TARTALOM

1. LECKE:	Evangéliumi körkép Isten békítő tervének átfogó bibliai szemlélete	6
2. LECKE	A krisztológia áttekintése Krisztus életének panorámája az örökkévaló múlttól a dicsőséges jövőig	11
3. LECKE	Krisztus mint Úr Krisztus mint Úr helyzete; ennek személyes és gyakorlati jelentőségei	16
4. LECKE	Eltemetve a keresztségben Azonosulás Krisztussal az Ő halálában, eltemetésében és feltámadásában	21
5. LECKE	Örök üdvösség Az üdvösség alapja és időtartama	27
6. LECKE	Gyülekezeti élet A hívő családja: a helyi gyülekezet szükségessége, célja és haszna	33
7. LECKE	A kísértés legyőzése A kísértés forrásai; hogyan kezeljük a kísértést?	39
8. LECKE	Találkozás Istennel Napi találkozás Istennel	45
9. LECKE	Táplálkozás Isten Igéjével Kiegyensúlyozott táplálkozás az Igével; az Ige alkalmazása a mindennapi életre	49
10. LECKE	Taníts minket imádkozni Beszélgetés Istennel	57
11. LECKE	Az Ő tanúi vagyunk Felhívás a bizonyágtételre, bizonyágtétel étellel és szóval	64
12. LECKE	Személyes bizonyágtétel Hogyan kell felkészülni a személyes bizonyágtételre	69
13. LECKE	Az Úrvacsora Háttér, ünneplés, előkészület	73
FÜGGELÉK	Védettség, biztonság, öröm Az üdvösség alapja, bizonyossága és öröme	78

*

HOGYAN LEHET EZ A MUNKAFÜZET A LEGHASZNOSABB SZÁMOMRA

Az alábbi javaslatok figyelembe vétele hasznos lesz számunkra e tanulmány során:

1. **IMÁDKOZZ ISTENHEZ!** Kérd Istent, hogy segítsen megérteni az Ő Igéjét! Igényeld, amit a Zsolt 119,130 ígér: „Igéd kijelentése világosságot gyújt, értelmessé teszi az együgyűeket”! Isten segítségével nélkül lehetetlen igazán megérteni Isten Igéjét (2Kor 2,14).

2. **KÉSZÜLJ FEL AZ ÓRÁRA!**

a) Olvasd el a jegyzeteket! Olvasd el többször a leckét! Húzd alá a legfontosabb gondolatokat, jelöld meg amit nem értesz, vagy amivel kapcsolatban kérdéseid merülnek fel! Tegyél megjegyzéseket az egyes leckék margójára!

b) Keresd ki a legfontosabb utalásokat! Olvasd el *valamennyi* bibliai utalást egy mai fordításból, például az új fordítású protestáns Bibliából! Az utalásban először a bibliai könyv neve, majd ezt követően a rész száma, illetve a vers száma jelenik meg, amelyeket vessző választ el egymástól. (Például: Kol 3,23.) A legtöbb Bibliában van tartalomjegyzék, amely felsorolja minden egyes bibliai könyv kezdő oldalszámát. Miután megtaláltad ezt az oldalt, keresd meg az adott részt és verset!

3. **RENDSZERESEN LÁTOGASD AZ ÓRÁKAT!** Ott van lehetőség kiscsoportos foglalkozásra éppúgy, mint az előadás meghallgatására. Kérdéseid és megjegyzéseid bátorítani fognak másokat is, hogy ők is előhozzák saját gondolataikat.

4. **ŐRIZD MEG FELJEGYZÉSEIDET ÉS EGYÉB ANYAGAIDAT!** Ezek segítségedre lesznek a további tanulmányozásban, és másokkal is meg tudod majd osztani.

A keresztyén hit alapjai

JEGYZETEK

EVANGÉLIUMI KÖRKÉP

1. LECKE

„JÉZUS KRISZTUS, AZ ISTEN FIA EVANGÉLIUMÁNAK KEZDETE” (Mk 1,1). Így kezdődik az Úr Jézus életének és szolgálatának ihletett beszámolója. A keresztyén hit valódi lényege – a legnagyobb üzenet, amit ember valaha hallott – ez: „Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. Eltemették, és... feltámadt a harmadik napon” (1Kor 15,3–4). A Jn 3,16 röviden így foglalja össze: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Ez jó hír valóban, ugyanis az „evangélium” szó ezt jelenti. Az út megnyílt az ember számára Istenhez, Aki azt parancsolta, hogy ezt az üzenetet hirdessék minden teremtménynek a föld színén (Mk 16,15).

Mit tudunk az evangéliumról? Forrása Isten, nem az ember. Istennek az evangéliuma (Róm 1,1; Gal 1,11; 1Tesz 2,2.9). Központi témája egy élő Személy. Ez Isten Fia, a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliuma (Róm 1,3.9; 15,19). Célja Istenhez vinni az embereket. Ez üdvösségünk evangéliuma (Ef 1,13). Akikre irányul, értelmetlenek. Ez az Isten kegyelmének evangéliuma (Csel 20,24). Időtartama örökre szól. Ez az örökkévaló evangélium (Jel 14,6).

Senki sem engedheti meg magának, hogy számításon kívül hagyja annak életről vagy halálról szóló üzenetét. Isten felszólítja az embereket, hogy engedelmeskedjenek az evangéliumnak, és figyelmezteti őket az ítéletre, ha nem teszik ezt (2Tesz 1,8; 1Pt 4,17; Róm 10,16). Mivel a hit az elvárt reakció, sürgető kényszer annak ismertetése (1Kor 9,16; Csel 1,8). Bárki, aki meg akarja változtatni az üzenetet, átok alatt van (Gal 1,7–9). Ez különösen igaz arra, aki azt tanítja, hogy cselekedetekkel vagy rituálékkal kell kiegészíteni az üdvösség evangéliumát.

Ez az Istentől származó üzenet nem hirtelen bukkant fel a világ színpadán mindenféle előzetes jelzés nélkül. Az ember szüksége a megváltásra a bűnből és a haláltól nyilvánvaló volt a történelem kezdetétől fogva, ahogy a Biblia első fejezeteiből látható. Isten jogorvoslata megígért a Szabadító által ugyancsak kijelentetett már az 1Móz 3,15-ben. A hajdani véráldozatok előremutattak Krisztus egyszer s mindenkorra szóló kereszttáldozatára (Zsid 10,1–4.10–12).

Az Ószövetség megígért egy Új Szövetséget vagy Testamentumot, amely nagyszerűbb lesz a régienél (Jer 31,31–33). Az Istentől küldött Szabadító az egész emberiségért kellett, hogy jöjjön (Ézs 42,1.6). A prófécia és a beteljesedés így összekapcsolódott egy Úrban, egy hitben, egy üdvösségben (Ef 4,4–6). Csak egyetlen út vezet Istenhez (Jn 14,6; Csel 4,12).

Elszakadás Istentől

Az ember Istenért teremtett – az Ő öröme és dicsőségére (Jel 4,11; Ézs 43,7). Isten örök szándéka az volt az emberrel, hogy hordozza az Ő hasonlatosságát, és ez által az Ő dicsőségét nyilvánítsa ki (1Móz 1,26–27; Róm 8,29). Isten az embert a döntés képességével helyezte a földre, nem pedig irányított robotként. Az ember szabad volt arra, hogy szeresse Istent és engedelmeskedjen Neki, avagy az ellenkezőjét tegye.

1. AZ EMBER PRÓBATÉTELE. Egy gyönyörű kertbe helyezte Isten az embert, aki örömét lelta a Vele való közösségben. Csak egyetlen dolog volt tilos e közösség állandóságának megőrzése érdekében. Az ember nem ehetett a jó és rossz tudásának fájáról. A lehetőség ott volt, hogy engedelmeskedik vagy sem, hisz vagy sem Isten Szavának (1Móz 2,15–17).

2. AZ EMBER ENGEDETLENSÉGE. Az ördög kígyó alakjában ellentmondott Istennek, és azt mondta, hogy az ember nem hal meg, ha eszik a tiltott gyümölcsből. Az ember inkább hitt ennek a hazugságnak, mintsem Isten szavának, Aki szerette őt. Ez az engedetlenség végzetes változást idézett elő, ami bűneset néven ismeretes (1Móz 3,1–7). Az eredmény azonnali szellemi halál volt, amely nem más, mint az Istennel való közösség megszakadása (1Móz 3,8), és végül testi halál, amikor az ember lelke elválasztatik a testtől (1Móz 5,3–5).

3. AZ EMBER PROBLÉMÁJA. Ennek az engedetlenségnek a következményei nem korlátozódtak csupán az első emberre. Rajta keresztül az egész emberi fajra kiterjedt a bűn és a halál (Róm 5,12). Az ember természete megváltozott, így ő Isten ellensége lett. Az ember bűnös lett mind természetében (Ef 2,3), mind cselekedetében (Róm 3,23). E bűn büntetése halál volt (Róm 6,23). Minden bűnért halálbüntetés jár (Ez 18,4). Az ember tehát jelenleg halott a vétkeiben és a bűneiben (Ef 2,1.5). Ez a halál jelenleg *szellemi* halál, amely Istentől való elválasztást jelent. A halál állandó tanúbizonyság a bűn rettenetes áráról (Zsid 9,27; Jak 1,15). A testi halálon túl – amely a lelket a testtől választja el – van a második halál, amely örökre elválasztja a lelket Istentől (Jel 20,11–15). Már a jelenvaló életben is a bűn minden baj, betegség, fájdalom és Istentől való elidegenedés végső okozója.

A bűnös helyettesítése

A Szentírásból tudjuk, hogy Isten szerette elbukott teremtményeit (Ef 2,4–5; 1Jn 4,10). Mégis erkölcsi nehézségei támadtak megmentésükkel az örök szellemi haláltól. Isten teljes mértékben igaz, ami azt jelenti, hogy igazságos is. Így a bűn büntetését meg kell fizetni (2Móz 34,7). Isten azonban kegyelmes és szerető Isten is, Aki óhajtja elbukott teremtményei üdvösségét (2Pt 3,9). Hogyan egyeztethető össze a tökéletes igazságosság és a szerető könyörület?

1. ISTEN MEGOLDÁSA. Az Úr Jézus által egyfelől út nyílt Isten igazságossága előtt a bűn adóssága tekintetében. Másfelől Isten szeretete is kielégítést nyert, hiszen megmentette az embert az örök haláltól. Ennek a módja a helyettesítés volt, ahol az emberért a büntetést valaki más fizette ki (Ézs 53,4–6). Krisztus lett a nagy Bűnhordozó (1Pt 2,24; 3,18). A Fiú emberré lett, mert a fizetség emberi életet követelt (Csel 2,22). Ő büntelen volt, hogy mentes lehessen a halál követelésétől emberi mivoltán (2Kor 5,21). Élete végtelen értékű volt, hogy váltságul lehessen mindenkiért (1Tim 2,6). Isten szíve szánalomra gyúlt minden ember iránt (1Tim 2,4). Lényeges, hogy csak Isten lehetett az ember Megváltója (Ézs 43,11; 45,21). Jézus eleget tett ennek az elvárásnak (Mt 1,21–23).

2. ISTEN FELFEDI MAGÁT. Isten terve csírájában már az 1Móz első fejezeteiben kijelentett. Összüléink erőfeszítései, hogy saját kezük munkájával leplezzék a bűnüket látható fügefalevél-öltözetükön nem takarta el a mezítelenséget és a bűnt a szent Isten elől (1Móz 3,7). Ő állatbőröket biztosított számukra alkalmas öltözetként (1Móz 3,21). Ez a helyettesítés csak vérontás révén volt lehetséges. Ezzel kezdetét vette az állatok feláldozása. A következő generáció újabb szemléltetést nyújt. Kain saját mezei munkájának gyümölcsét ajánlotta fel Istennek, míg Ábel véráldozatot mutatott be. Isten az utóbbit elfogadta, Kain áldozatát azonban elutasította. Kain áldozata az emberi cselekedeteket szimbolizálja, mint Isten megközelítésének módjait (1Móz 4,3–5). Azok, akik Isten jótetszését érdemek alapján akarják elnyerni, „Kain útján” járnak (Júd 11). Az út Istenhez véráldozaton és nem emberi cselekedeteken keresztül vezet. További szemléltetése ennek a legnagyobb zsidó ünnep, a Páska (Húsvét). Elrendelésekor – Izráel Egyiptomból való kivonulása előtt – minden családnak egy hibátlan bárányt kellett feláldoznia. A vér minden házat megvédett az elsősülötteket sújtó isteni ítélettől. E véráldozat miatt Isten elhaladt a házak mellett, azaz megkímélte a haláltól ezeket a családokat (2Móz 12,3–14,21–27). Az ÓSZ áldozati rendszere ezt a tanítást követte. Ezek az áldozatok árnyékai voltak az eljövendőnek, Krisztus kereszthalálának (Kol 2,17). Az azt megelőző áldozatok soha nem törölhetők el a bűnt, bár előre jelezték és illusztrálták azt az áldozatot, amely ezt meg tudja tenni (Zsid 10,1–4). Az egyetlen örökre szóló áldozat Jézus Krisztus áldozata volt a kereszten. Ez elvette a hívó ember bűnét (Zsid 9,12–14; 10,10,12). Látjuk, tehát, hogy Isten kezdetől fogva biztosította az üdvösség hitalapját. A terv beteljesedése magának Isten Fiának az eljövételében valósult meg (Zsid 1,1–2). Ez volt az elrejtett bölcsesség, amit Isten az előző korokban visszatartott a gonosz erőtől (1Kor 2,7–8).

3. ISTEN ÚTJA. Ha az Úr Jézus az Ő kereszthalála által az egyedüli út Istenhez, akkor az ÓSZ-i hívők hogyan üdvözültek? Pontosan olyan alapon mint mi, azaz kegyelemből, hit által, érdemi cselekedetek nélkül (Ef 2,8–9). Hitben haltak meg, anélkül, hogy látták volna az ÓSZ-i ígéret beteljesedését, a végső Szabadítót, a Messiást. Azonban meg voltak győződve arról, hogy az ígéret igazak, és magukévá tették azokat (Zsid 11,13). Isten a hitük miatt igaznak nyilvánította őket (Róm 4,3; Jak 2,23). Az Úr Jézus művét rájuk vonatkoztatta, ahogy mireánk is (2Kor 5,21). Noha részleteiben másképpen, az evangélium az ÓSZ-i embereknek is hirdettetett (Zsid 3,16–4,2). Ők hittek Istenben és hitük valóságos volta a Neki való engedelmisségben jutott kifejezésre. Bemérető János vitte tovább ennek hirdetését Jézus nyilvános szolgálatának kezdetét megelőzően. Jézus arra szólította fel az embereket, hogy térjenek meg és higgyenek az evangéliumban (Mk 1,15). Az Úr Jézus a mennyek országának evangéliumát hirdette (Mt 4,23; 9,35). Királyként elfogadni Őt az Ő országába való bemenetelt jelentette. Ezért, amikor ott állt előttük, azt mondta nekik, hogy az Isten országa közöttük van (Lk 17,21).

4. ISTEN ELÉGEDETTSÉGE. Isten, az Atya gyönyörködik az Ő Fiában (Mt 3,17). Megelégszik kereszten elvégzett művével, amely teljesen elégséges ahhoz, hogy rendezze a bűn adósságát és Isten jelenlétebe vigyen, Aki elfogad bennünket. „Elvégeztetett!” (Jn 19,30). Nincs többé szükség bűnért való áldozatra, és vétkeink nem említetnek többé (Zsid 10,17–18). Az Úr Jézusért Isten jó szándékkal van irántunk 1Jn 2,1; Zsid 2,17). Az Isten Báránya tökéletesen fizetett a világ bűneiért (Jn 1,29; 1Jn 2,2). Feltámadása jelezte a világnak Isten teljes megelégedését mindazzal, amit Ő elvégzett (Csel 2,22–24).

Üdvösség a hívőnek

Mindenkinek egyénenként kell Istenhez járulnia, hogy üdvösséget nyerjen, elfogadva Krisztust Urának és Megváltójának életében (Jn 1,12–13). Ma az emberek két csoport valamelyikébe sorolhatók attól függően, hogy milyen választ adnak Istennek: istenfélők vagy istentelenek. Ők más-más szellemi család tagjai, más apával, más gyümölcsökkel és más rendeltetéssel.

1. AZ ENGEDETLENSÉG FIAI (Ef 2,2; 5,6). Istennek adott válaszuk természetéből ered ez az elnevezés. Jövőjüket egy hasonló kifejezés írja le: ők „a harag fiai” (Ef 2,3). Igazi atyjuk pedig „az ördög gyermekei” megnevezésből nyilvánvaló (1Jn 3,10.8).

2. ISTEN GYERMEKEI (Róm 8,16–17; Gal 3,26). Úgy is lehet nevezni őket, hogy „az engedelmesség gyermekei” a „hit engedelmissége” kifejezés miatt (Róm 16,26). Hitük válasza, hogy engedelmeskednek Jézus Krisztusnak (1Pt 1,2). Ez az engedelmisség az evangélium szerint való. Mivel ők a *hit vonalából* vannak, Ábrahám gyermekeinek neveztetnek (Gal 3,7). Az Úr Jézus azt mondta, hogy Ábrahám gyermekei „Ábrahám cselekedeteit” cselekszik (Jn 8,39). Életük megváltozása következtében „a világosság fiai”-nak hívatnak (Jn 12,36; 1Tesz 5,5). Nem jó cselekedetek által üdvözülnek, hanem megszabadítottak a jó cselekvésére (Ef 2,10; Tit 3,8). Az üdvösség azért van, hogy akik halottak voltak a bűneikben, ezentúl az igazságnak éljenek (1Pt 2,24).

A két család közötti fő különbség a tagok hitében rejlik. Az engedetlenség fiai – Kain példáját követve – a saját erőfeszítéseikben bíznak, ahogy az Úr színe előtt élnek. Nem engedelmeskednek az evangéliumnak és nem az egyedül Krisztus által elvégzett mű alapján jönnek Istenhez. A saját jószágukban, elgondolásaikban és életvitelükben bíznak. Isten gyermekei ezzel szemben eljutottak arra a felismerésre, hogy Megváltóra van szükségük. Megtértek a bűneikből (Lk 13,3; 15,7; 24,47; Csel 2,38; 3,19). Hitben Istenhez fordultak (Csel 20,21; 26,20). Egyedül Krisztus vérében bíznak, hogy megmenti őket (Róm 3,25). Egyedül az Ő vére tisztíthat meg bennünket minden bűntől (1Jn 1,7; Jel 1,5).

Összegzés

Az ember üdvösségét Isten már a világ teremtése előtt kigondolta. Közösségre vágyott azokkal, akik hajlandók voltak önként szeretni Őt és Neki engedelmeskedni. Az első engedetlenség nem érte váratlanul Istent. Isten Báránya el volt készítve Isten tervében a világ teremtése előtt (1Pt 1,19–20). És megöletett a világ teremtése óta (Jel 13,8). Mikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte a Fiát (Gal 4,4). Az, Aki sokféleképpen és sok próféta által szólt az emberekhez, most az Ő Fia által szólt (Zsid 1,1–2). Az evangélium üzenete közli az emberrel, hogy Krisztus meghalt és fizetett a bűneiért, eleget téve Isten igazságossága valamennyi követelésének. A Fiú feltámadt a halálból az ember megigazulására. Isten örök életet kínál mindazoknak, akik az Ő Fiába vetett hit által járulnak Hozzá. Elfogadni a Fiút és bízni Őt azt jelenti, hogy örök életem van (Jn 1,12; 1Jn 5,12). Isten haragja marad azon, aki nem hisz (Jn 3,36). Engedelmeskedtél-e már az evangéliumnak? Úgy élsz, mint az engedelmisség gyermeke, a világosság gyermeke, Isten gyermeke?

A keresztyén hit alapjai

TANULMÁNYOZÁSI ÚTMUTATÓ

EVANGÉLIUMI KÖRKÉP

1. LECKE

1. Mi Isten szándéka az emberrel a következő igeversek szerint? 1Móz 1,26–27; Ézs 43,7; Róm 8,29; Jel 4,11
2. Milyen alkalma volt Ádámnak, hogy elnyerje Isten tetszését (1Móz 2,15–17)? Ádámnak erre a próbára adott reagálása mit mond el neked Isten szavába vetett hitéről (1Móz 3,1–7)?
3. Határozd meg, hogy mi a bűn a következő versek felhasználásával! Ézs 53,6; Mt 5,28; Róm 3,23; 1Jn 3,4; Jak 4,17

Hogyan tükrözi a bűn bibliai meghatározását Ádám Istennek adott válasza (vö. 1Móz 3,1–7)?

Ádám óta mi az állapota valamennyi embernek (Róm 5,12)? Miért?

4. Isten igazságossága megköveteli a bűn büntetésének kifizetését. Milyen szellemi büntetést helyezett kilátásba Isten a teremtéskor (1Móz 2,17; Ez 18,4)?

Mi történik, ha az ember ilyen állapotban hal meg (Jel 20,11–15; Zsid 9,27)?

5. Mít jelent ki Isten kegyelméről és igazságosságáról a 2Móz 34,6b–7?

Milyen megoldást alkalmazott Isten szeretetének és igazságosságának összehangolására (1Pt 3,18; Csel 4,10–12)?

Az Ézs 43,11 szerint mi az egyedülálló a Messiás személyében? Hogyan tett eleget Jézus ennek az elvárásnak (Mt 1,21–23; Zsid 1,8)?

6. Fogalmazd meg saját szavaiddal az 1Kor 15,3–4 verseit, és magyarázd meg, hogy miképpen összegzi ez az igeszakasz az evangélium üzenetét!
7. Mi volt az egyik oka annak, hogy Isten elfedte megváltó tervét mindaddig, míg az be nem teljesedett (1Kor 2,7–8)? Hogyan „üdvözültek” akkor az ÓSZ-i hívők (Zsid 11,13)?
8. Milyen viszony van az üdvösség és a jó cselekedetek között (Ef 2,8–10)?

Hogyan demonstrálja ezt a szemléletet Ábrahám élete (Róm 4,1–5; Jak 2,18–23)?

Lehet-e üdvözülni cselekedetek által (Tit 3,5–8; Zsid 9,22)? Miért vagy miért nem?

9. Az evangélium üzenetére adott válasz meghatározza, hogy valaki két szellemi család melyikébe kerül. Az alábbi utalásokat kösd a nekik megfelelő családhoz, feltüntetve a különféle titulusokat, amennyiben adottak!
Jn 8,44; Gal 3,7; Ef 2,2–3; 5,6; 1Tesz 5,5; 1Jn 3,10

Engedetlenség fiait Isten gyermekei

Hogyan lehet átkerülni egyik családból a másikba (Lk 13,3; Csel 3,19; Jn 1,12; 5,24)?

10. Fejtsd ki röviden, *mikor* és *hogyan* lettél keresztyén? Ha még nem fogadtad el Jézus Krisztust, mit gondolsz, mi tart vissza ettől?

A KRISZTOLÓGIA ÁTTEKINTÉSE

2. LECKE

Jézus Krisztus az emberek között járt, és a legnagyobb életet élte. Szeplőtelen, minden tekintetben makulátlan jellemét még ellenségei is elismerték. Élete különleges volt. Ember nem találhatta volna ki. Egyetlen szkeptikus sem tud ésszerű magyarázatot adni rá. Több dolgot írtak róla, mint bárkiről a történelem folyamán, noha Ő földi életében nem írt semmit, amiről tudnánk. Mindenki másnál nagyobb hatással volt a történelemre. Az neki köszönhetően került felosztásra: Kr. e. (Krisztus előtt) és Kr. u.. Pedig Ő nem vett részt a politikában és nem parancsolt földi hadseregeknek. A történelem legvitatottabb személye – hevesen ellenszegültek neki, értelmetlen módon üldözték, majd erőszakkal kioltották az életét, noha Ő az erőszaktól való tartózkodást hirdette, és megtiltotta a bosszúállást, a megtorlást, a fegyverhasználatot. Azt mondta, hogy „az Én országom nem e világból való”. Legfőbb ajánlólevele szellemi fölénye volt. Mindaz, ami Ő volt, amit tett, aki ma is, kiterjed az örökkévaló múlttól a földi életen át a végtelen jövőig.

1. NEVEI. A *Jézus* nevet kapta, „mert Ő szabadítja meg népét bűneiből” (Mt 1,21). Jézus azt jelenti: „Isten (Jehova) megszabadít”. Ő volt az isteni *Üdvözítő* (Tit 2,13; Ézs 43,11). Ez az *Üdvözítő* az *Úr Krisztus* volt (Lk 2,11). Mint Krisztus vagy Messiás, a Felkent, Ő lett a megígért Szabadító (Jn 4,25–26). Gyakran nevezte magát *Ember Fiának* (Lk 19,10), kifejezve, hogy megalázta magát és emberré lett. Ő azonban *Isten Fia* is volt, amit ellenségei úgy értelmeztek, hogy istenítette magát (Jn 10,33.36). *Isten Igéje* volt (Jn 1,1.14), az *Isten Báránya* (Jn 1,29), *Alfa és Omega*, *Kezdet és Vég*, *Első és Utolsó* (Jel 22,13). Legtalálhatóbban *Királyok Királya* és *Uraknak Ura* (Jel 19,16).

2. ÖRÖK MÚLTJA. Ő nem teremtmény, hanem mindenek Teremtője (Jn 1,3.10; Kol 1,16–17; 1Kor 8,6; Zsid 1,2.10). Öröktől fogva Istennel volt és *Isten volt* (Jn 1,1–2). Az „egyszülött” kifejezés nem születési értelemben érvényes rá. „Egyszülött” (Jn 1,14.18; 3,16.18) azt jelenti: „páratlan”, mint ahogy Izsák példáján is látjuk, hogy ő sem egyetlen gyermek volt (Zsid 11,17). Az „elszülött” kifejezés elsőbbségi értelemben illik rá, mint ahogy ez nyilvánvaló a Kol 1,18-ból és a Jel 1,5-ből. Az Úr öröktől fogva volt (Mik 5,2; Ézs 9,6; Péld 8,22–23). Mint „Vagyok” mindenkinek előtte volt (Jn 8,58; 2Móz 3,14). Az Atya dicsőségében osztozott a világ teremtése előtt (Jn 17,5).

3. ÓSZÖVETSÉGI MEGJELENÉSEI. Az Úr Jézus nem az ÚSZ-ben jelenik meg először. Ő értelmezte az ÓSZ-ben reá vonatkozó dolgokat (Lk 24,27.44). Róla szól a Szentírás és benne teljesedik be. Proféciaik százait váltotta valóra, köztük születési helyét (Mik 5,2), születésének módját (Ézs 7,14), és halála körülményeit (Ézs 53). Ő volt az ígéretek beteljesítője, amelyek egy Mózesnél nagyobb prófétára utaltak (5Móz 18,18–19), pap, akinek szolgálata örökké tart majd (1Sám 2,35), és Dávidnál nagyobb király, akinek trónja örökké megáll (2Sám 7,12–13). Ő tölti be az áldozatokban és az ünnepeken – pl. a páska (húsvét) alkalmával – kiabrázolt ígéretek (1Kor 5,7). Nyilvánvaló, hogy az ÓSZ-ben Isten látható formában jelenik meg, általában angyal vagy az Úr küldöttjeként. Ezt úgy nevezzük, hogy teofánia. Jahve Angyalának cselekedetei és munkái egyértelműen Istentől erednek, nem teremtett lénytől. Pl. 1Móz 22,11–18; 32,1–30 (vö. Hós 12,4–5); 2Móz 3,2–6 (vö. Mk 12,26); Józs 5,13–15; Bír 6,11–12; 13,18–22. Látjuk továbbá Krisztust az *előképekben*. Az előkép az ÚSZ szellemi igazságának – különösképpen a Messiásnak – ÓSZ-i illusztrációja. A 4Móz 21-ben a rézkígyó Krisztust ábrázolja a kereszten, mint a megújító hit eszközét (Jn 3,14–16). A 2Móz 17,6-ban és a 4Móz 20,8–12-ben megsuhintott szikla a megfeszített Megváltó volt (1Kor 10,4). Melkisédék Krisztust mint Nagy Főpapot ábrázolja (1Móz 14; Zsid 5–7).

4. ELJÖVETELE EMBERKÉNT. „Az Ige testté lett és közöttünk lakott” (Jn 1,14). Az inkarnáció (megtestesülés) ezt jelenti: „megjelent testben” (1Tim 3,16). Mikor az egy Isten emberré lett, akkor az isteni és emberi természet csodálatosan egyesült egyetlen személyben. Az isteni jellemvonások rejtettek voltak, de nem alárendeltek. Emberi léte teljes volt. Csakhogy Őbenne nem találtott bűn (Zsid 4,15). Az egyesülés látható a következő igehelyeken: Fil 2,6–11; Róm 1,3–4; 9,5; Zsid 2,14. Az evangéliumi beszámolók nem mindig fedik egymást a hangsúly vagy az események sorrendiségét illetően, ugyanis különféleképpen közelítik meg a témát. *Máté* úgy mutatja be az Úr Jézust, mint Izrael Királyát, *Márk* mint tökéletes szolgát, *Lukács* mint az Emberfiát (hangsúlyozva ember voltát), *János* pedig mint Isten Fiát (istenségét hangsúlyozva). Csodálatosképpen fogant egy szűz méhében Isten Szelleme által (Ézs 7,14; Mt 1,21; Lk 1,34–35). A Gyermek minden tekintetben a megszokott módon növekedett (Lk 2,52). Gyermekkorából egyetlen eset maradt feljegyezve számunkra (Lk 2,42–51). Betlehemi születését és rövid, csecsemőkori egyiptomi tartózkodását kivéve első harminc évét Názáretben töltötte Izraelben.

5. NYILVÁNOS BEIKTATÁSA. A Messiást be kellett harangozni, kellett valaki, aki szellemi értelemben *utat készít* neki (Ézs 40,1–5). Bemerítő János személyében teljesedett be ez a prófécia (Mt 3; Mk 1,1–11; Lk 3,2–18; Jn 1,19–36). Szolgálatára abból állt, hogy személyes megtérésre szólította fel az embereket, amely nélkül senki sem üdvözülhet (Lk 13,3). Az Úr Jézus azzal kezdte szolgálatát, hogy *bemerítkezett* János által, noha a próféta érezte, hogy neki kellene bemerítkezni a Megváltó által (Mt 3,14–16). Az Úr Jézus erre azt mondta: „az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot”. Egyedül neki nem volt szüksége a megtérésre. Bemerítésekor *Isten Szelleme látható módon felkente* Őt a szolgálatra, és az Atya hangja volt hallható Fiát dicsérve. Az ismeretlenség elmúlt. *Elhívta a tizenkét tanítványt*, hogy vele legyenek mindenkor, és elkezdte mintegy három évig tartó szolgálatát.

6. MEGKÍSÉRTETÉSE ÉS MEGDICSŐÜLÉSE. Jézus szolgált Galileában, Júdeában és a Jordánon túl, mindig Izrael határain belül. Ezen időszak sok eseménye közül kettő különösen említésre méltó, ami személyének dicsőségét illeti. Negyvennapos, intenzív böjtje után a Sátán megkísértette a pusztában (Mt 4,1–11; Lk 4,1–13). Három területen volt kiteve kísértésnek: éhség, szellemi büszkeség és Isten próbára tétele vakmerő cselekedet által. Jézus sikeres ellenállása büntelen jellemét bizonyította. Isteni dicsősége megnyilvánulásának három tanítványa volt szemtanúja a *Megdicsőülés* hegyén (Mt 17,1–8; Mk 9,2–9; Lk 9,28–36). Látták az Ő dicsőségét Isten fényességében ragyogni. Arca tündöklött, mint a nap. Újra hallatszott az Atya hangja, kijelentette, hogy gyönyörködik szeretett Fiában. Mind a megkísértetés, mind a megdicsőülés Jézus teljesen egyedi voltát mutatta be.

7. CSODATÉTELEI ÉS TANÍTÁSA. Akárcsak korábban Mózes, Illés vagy Elizeus, az Úr Jézus is sok hatalmas dolgot cselekedett. Úgy utalt ezekre a cselekedetekre, hogy a hit alapját képezhetik (Jn 14,11). Noha a csodákat lehet szimulálni, általában úgy tekintik ezeket az emberek, mint az ismert természeti törvényeket felülmúló történéseket. Nikodémus elhitte, hogy Jézus csodái azt bizonyítják, hogy Istentől jött (Jn 3,2). Különböző csodákat vitt véghez. Nyomorúságban lévők és fogyatékosok (némák, vakok, bénák, sánták és leprások) széles körét azonnal *meggyógyította*. Megmutatta *hatalmát a természet erői fölött* (vízen járás, a vihar lecsendesítése). *Anyagot teremtett* (ötezer ember megvendéglése, a víz borrá változtatása). *Parancsolt a gonosz szellemeknek*, hogy hagyják el áldozatuk testét. *Halottakat támasztott* (Lázár, a naini özvegy fia, Jairus leánya). Csodatételeiben istensége nyilvánult meg, és az Írások teljesedtek be. Megmutatkozott bennük a szenvedők iránti részvéte. Nem azért cselekedte ezeket, hogy tömegeket vonzzon magához, vagy kielégítse a kíváncsiskodókat. Több ízben kérte a meggyógyítottakat, hogy ne mondják el senkinek, ami történt.

Tanítási módszerére a példázatok gyakori használata volt jellemző. A példázatok olyan – emberekről vagy természeti jelenségekről szóló – rövid történetek, amelyek szellemi igazságokat illusztrálnak. Jól ismert Hegyi beszédének nem akad párja (Mt 5–7). Meglepte hallgatóit (Mt 7,28–29). Erőteljes szónoklatai – különösen a János evangéliumában leírtak – minden emberi szónoklat felett állnak, főként azok, amelyekben az „Én vagyok” kijelentései hangzanak el. Meghagyta tanítványainak, hogy hűségesen kövessék tanításait, és arra figyelmeztetett, hogy ezek miatt lesznek meghasonlások az otthonokban és a családtagok között (Lk 12,51–53).

8. ELLENZÉKE. Minden, ami jó és igaz, az Úr Jézusban testesül meg. Ám a gonosz ellenszegül a jónak. A Biblia elénk tárja, hogy az ellenállás feje a „Sátán” vagy „Ördög” néven ismert bukott szellemi lény (Jel 12,9). A sátáni ellenállás akarta megölni Jézust csecsemőkorában, ez szegült ellene egész szolgálata folyamán, és végül sikerült megsemmisítenie Őt (Lk 22,2–4). A Sátán a legkülönbözőbb módokon használt fel embereket, hogy gonoszul ellenálljanak Krisztusnak.

9. HALÁLA, FELTÁMADÁSA, MENNYBEMENETELE. A négy evangélium a Biblia valamennyi könyvének több helyen szentel a Krisztus szenvedéséről és haláláról szóló beszámolókra. Ez központi téma. Krisztus halála nélkül lehetetlen volna a megbocsátás, az üdvösség, és az eljövendő élet reménysége, amelyek az evangélium velejét képezik. Áldozata az Ézs 53, a Zsolt 22 és egyéb igehelyek prófétikus beteljesedése volt. Az Úr Jézus több alkalommal megjövendölte halálát értetlen tanítványai előtt (Mt 16,21; 17,9–12; 22–23; 20,18–19). Bátor előrejelzését – hogy ti. fel fog támadni – meghallották ellenségei, és ezért állítottak római őröket sírja elé (Mt 27,63–66). Krisztus később megdorgálta tanítványait, mert nem hittek az Írásoknak, sem az Ő saját beszédének (Lk 24,25–27). Eljövendő halálára és annak üdvösségszerző jelentőségére tekintettel megfeszítettése előtti este bevezetett egy emlékvacsorát (Mt 26,26–28; Mk 14,22–24; Lk 22,19–20). Júdás általi elárulása beteljesítette az Írásokat – még a kifizetett összeg is egyezett (Zak 11,12–13). Utolsó imádságai, haláltusája a kertben, ellenségei osztozkodása, tanítványai megfutamodása és csúfos kihallgatása tették teljessé végső óráit.

A római helytartó nem tudott hibát találni benne, de a közvélemény nyomásának engedve arra ítélte, hogy vigye a kereszttjé a Kálvária vagy Golgota dombra. Szenvedésének részleteit és „utolsó hét szavát” megrendítő beszámolók adják tudunkra. Utolsó „Elvégeztetett!” felkiáltása (Jn 19,30) megváltó művének véghezvitelét ünnepelte. Jézust emberek végezték ki, s így Isten titokzatos módon az emberi gonoszságot használta fel, hogy az Ő örök végzése szerint üdvözítse azokat, akik hisznek benne. Meglepő, de szenvedése helyettesítés volt, és Isten Őt sújtotta, hogy benne teljesedjenek be az Írások (Ézs 53,4). Két gonosztevő között halt meg, és egy gazdag ember sírjába temették – ugyancsak a prófécia beteljesítéseként (Ézs 53,9). Sem a római őrseg, sem a nagy kövel lezárt sír nem lehetett akadály a harmadnapra feltámadjon, ahogyan előre megmondotta (Mt 28; Mk 16; Lk 24; Jn 20). Több száz tanítványnak jelent meg a negyven nap alatt, mielőtt szemük láttára felemeltetett a mennybe (1Kor 15,6; Csel 1,3–9). A „kételkedő Tamásnak” odanyújtott átszeggzett kezek nem hagytak kétséget. Krisztus valóban feltámadt (Jn 20,25–28).

10. MÁSODIK ELJÖVETELE ÉS JÖVENDŐ KIRÁLYSÁGA. Feltámadása és a mennybe való visszatérése kapcsán mondta, hogy „ha majd elmentem, ...*ismét eljövök*” (Jn 14,3). Az Úr gyakran beszélt erről. A tanítványok azt kérdezték: „Mi lesz a jele a Te eljövetelednek?” (Mt 24,3). A Messiás eljövételére vonatkozó előrejelzéseknek két csoportja van: (1) azok, amelyekben szenvednie és elutasíttatnia kell, (2) azok, amelyekben uralkodni fog. Ez a két, külön esemény gyakran látszólag egybeolvadt (Ézs 61,1–2; Lk 4,18–21), ami gyakran megzavarta a prófétákat (1Pt 1,10–12). Ma már ez sokkal világosabb. Az első eljövétel pontról pontra betöltötte a Messiás szenvedésére vonatkozó Írásokat. Ugyanígy a második eljövétel is szó szerint egyezni fog a Szentírás próféciaival, hogy ti. a béke és az igazság földi uralma valósul meg (Ézs 11,6–9; 65,18–25). A második eljövétel eseményei a következők: (1) Az akkor élő és a már elhunyt hívők felemeltetnek a mennyekbe, „a levegőben” találkoznak Krisztussal. Ezt az eseményt úgy is nevezik, hogy „Az elragadtatás” (1Tesz 4,16–17). (2) „A nagy nyomorúság” időszaka kezdődik a földön (Jel 7,14). (3) A nagy nyomorúságot követően Krisztus a hívőkkel együtt visszatér dicsőségben és ítélettel. Ennek neve „A megjelenés” (Jel 19,11–16). Utána Krisztus ezeréves királysága következik (Jel 20,4–6).

Az „Isten országa” vagy „Krisztus országa” (bármelyik kifejezés használható) szintén zavart keltett a hívőkben. Az Ő országa népe fölötti uralkodását jelenti. Van ennek *jelen aspektusa*, amennyiben a hívők már most az Ő országában vannak (Kol 1,13). Az ország jelen volt Krisztus személyében, amikor itt járt a földön (Lk 17,20–21; 11,20; Mt 12,28). Van *jövőbeli aspektusa* is, amelyben egy látható uralkodás eljövételét várjuk (Csel 1,6; Jel 11,15). Új egek és új föld lesz (Jel 21,1; Ézs 65,17). A föld megtelik az Úr ismeretével, mint ahogy a vizek beborítják a tengert (Hab 2,14). Minden térd meghajol majd Előtte (Fil 2,10–11).

Jelenleg Ő a mennyei imádat középpontja (Jel 5,8–14). Egy eljövendő napon meglesz a végső ítélet. Minden az Isten Fia kezébe adatott (Jn 5,22). A nagy, fehér trónnál Ő fogja elítélni az elveszetteket bűneik miatt (Jel 20,11–15). Ő fogja megítélni a hívőket életükért és szolgálataukért Krisztus ítélőszékénél (2Kor 5,10; 1Kor 3,11–15).

Összegzés

A szkeptikusok gyakran megkérdőjelezik az itt bemutatott igazságokat. Azt mondják, hogy nem tudhatjuk biztosan, történelmi személy volt-e Krisztus. Azonban Josephus zsidó történész és római írók – mint Tacitus, Suetonius és Plinius a születését követő első száz éven belül írtak földi életéről. Kétségre vonják az ÚSZ megbízhatóságát, hogy hiteles másolatai-e az eredeti szövegeknek. Pedig az ókori világ egyetlen írása sem közelíti meg ezt a dokumentációs anyagot. Kéziratok ezrei – a töredékekről nem is beszélve – állnak rendelkezésre – néhány az eredetiket követő pár éven belül keletkezett (pl. János evangéliumának töredéke ma az angliai Manchester város könyvtárában található). Ezzel szemben ezeréves időköz van az első összeállítás és a legrégebbi – jelentős görög és római íróktól származó – másolatok között. Továbbá csak néhány régi másolat van ezekről a jól elfogadott történelmi és irodalmi művekről. Ezek egyikét sem vonják kérdőre komolyan. Nincs még egy olyan mű, amelyet ilyen kritikusan, mélyrehatóan és szűnni nem akaró módon vizsgálnak, mint az ÚSZ-et. Viszont a történelmi kutatások és a régészet egyetlen más művet sem támasztott alá ilyen alaposan részleteiben. Azonban meggyőződésünk legfőbb alapja maga Isten Igéje. Az *írott Igét* sok-sok prófétai beteljesülés erősíti meg. A mi Urunk Jézus, az *élő Ige* kényszerít arra, hogy higgyünk az Ő Személye nagyszerűségében. Nincs más, akihez mehetnénk rajta kívül (Jn 6,67–68). Ő az igazi keresztyén hit lényege.

A keresztyén hit alapjai

TANULMÁNYOZÁSI ÚTMUTATÓ

A KRISZTOLÓGIA ÁTTEKINTÉSE

2. LECKE

1. Jézus Krisztus nevei hogyan fejezik ki az Ő pozícióját, jellemét, feladatát a következő versekben?

Mt 1,21 Jn 1,29
Lk 2,11 Jn 10,36
Lk 19,10 Jel 19,16
Jn 1,1.14 Jel 22,13

Számodra melyik név a legkedvesebb? Miért?

2. Fogalmazd meg saját szavaiddal a Kol 1,16–17-et!

Mióta létezik Jézus Krisztus (Jn 1,3.10; Ézs 9,6; Mik 5,2)? Ha valaki azt mondaná neked, hogy Krisztus Atyjának első teremtménye volt, mit felelnél annak?

3. Olvasd el a Zsid 1. részét! Magyarázd meg, hogy az alábbi igeversek hogyan jelölik Jézus istenségét!

2., 3., 10. v.
6. v. (vö. Lk 4,8)
8. v.
11–12. v.

4. Milyen isteni jellemvonásokat tulajdonítanak Jézusnak a következő igeversek?

Mt 28,18.20 Jn 5,22.27
Mk 2,5–7 Jn 6,64
Jn 1,1; 17,5 Zsid 13,8

5. Krisztusnak, milyen tisztségei lettek előre megjövendőlvé (5Móz 18,18–19; 1Sám 2,35; 2Sám 7,12–13)?

6. Mínthogy Jézus teljesen ember volt, szerinted miben hasonlított hozzád?

Mt 4,2 Lk 2,52
Mk 4,38 Jn 4,6

7. Miben különbözött Jézus Krisztus minden más embertől?

Mt 1,23 Jn 7,46

Lk 7,22 Jn 8,46

8. Mi volt a célja Krisztus földre jövetelének, és hogyan töltötte be az Írásokat ezzel (Mk 10,45b; Ézs 53)?

Mikor lett eltervezve Krisztus halála (1Pt 1,19–20)? *Végső soron* ki volt felelős Krisztus haláláért (Csel 2,23)?

9. Milyen kihatásai lettek volna annak, ha Krisztus nem támad fel a halálból (1Kor 15,14–19)? Fejtsd ki röviden, hogy véleményed szerint a te üdvösséged szempontjából milyen jelentősége van Krisztus halálának és feltámadásának!

10. Milyen reménysége lehet a hívő embernek a következő ígeversek szerint: Jn 14,3; 1Tesz 4,16–17; Jel 19,6–9?

Milyen pozíciót foglal majd el Krisztus azokkal szemben, akik elutasítják Őt (Jn 5,22–23; Jel 20,11–15)?

KRISZTUS MINT ÚR

3. LECKE

Kicsoda neked Jézus Krisztus? Ő Maga tette fel ezt a kérdést: „Kinek mondanak engem az emberek?” (Mt 16,13; 22,41–42; Mk 12,35–37). Majd személyesebbé tette: „Ti kinek mondotok engem?”

Ő az Úr. A Szentírásban több százszor előfordul, hogy a tanítványok így szólították Őt. Jézusnak soha nem nevezték. Ez elképzelhetetlen lett volna számukra. Mesternek hívták Őt, nem csupán olyan értelemben, mint tanító (*rabbi, didaskalos*), hanem, mint parancsnok (*epistates, despotes*). Nehezen ismerték fel az Ő istenségét, még akkor is, amikor pedig világosan kijelentette ezt (Jn 14,8–11; Jn 8,24.58), vagy utalt olyan versekre, mint pl. a Zsolt 110,1 (Mt 22,41–45). Tudomásukra hozta, hogy az Ő kezében van minden ember örök sorsa (Mt 7,21–22). Felfogóképességük korlátai ellenére vallották, hogy Jézus Úr, és követték Őt akkor is, amikor mások elfordultak Tőle (Jn 6,66–67).

Az „Úr” három értelemben használatos: *pozíció, tulajdonjog és uralkodás*. A próféta látta „az Urat magasra emelt Trónon” (Ézs 6,1). Ezt az igét az ÚSZ Krisztusra alkalmazza (Jn 12,41). *Pozíciója*: trónra emelt/megkoronázott. Pál ezt írja: „Az Úr é a föld és annak teljessége” (1Kor 10,26). Ez az Ő *tulajdonjoga* minden felett, ami a földgolyón van. Az Úr parancsszavára Péter ismét vízre bocsátotta a hajót. Így szól: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a Te szavadra mégis kivetem a hálókát” (Lk 5,5). Ezt jelenti az Ő *uralma*.

Az Úr pozíciója

1. KINYILATKOZTATVA. „Jézus Krisztus... a mindenség Ura” (Csel 10,36) – mondta Péter a római tisztnek, aki meg akarta ismerni Isten útját. Az a Jézus, akit megfeszítettek, több volt, mint felkent Szabadító. Ő Úr és Krisztus (Csel 2,36). Mindenek Teremtője (Jn 1,3; Kol 1,16). Neki vannak alávetve az angyalok és hatalmasságok (1Pt 3,22). Ő „feljebbvaló minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnel is” (Ef 1,21). Ő az áldott „királyok Királya és uraknak Ura” (Jel 17,14; 19,16). Isten trónja előtt mindenki leborul majd, hogy Őt imádjá (Jel 4,10–11; 5,12–14).

2. ELUTASÍTVÁ. Figyelemre méltó, hogy a mindenható Teremtő bármiféle lázadásnak helyet ad. Ez továbbra is egyik misztériuma marad Isten szándékainak. A lázadás először a Sátánnal kezdődött a szellemi világban, aki Istennel egyenlő akart lenni (Ézs 14,12–14; Ez 28,13–17). Ez tovább terjedt más angyali lényekre (2Pt 2,4). Lekerült a földre az emberek közé (1Móz 3; Róm 5,12). Isten szomorúan ismerte el: „Fiamat fölneveltem, fölmagasztaltam, de ők elpártoltak Tőlem” (Ézs 1,2). Az Általa küldött vezetők el nem fogadását úgy tekintette, hogy azt utasítják el, aki azokat küldte (1Sám 8,7). Amikor Isten a Fiát küldte el, Őt is elutasították (Ézs 53,3), és megölték az Élet Fejedelmét (Csel 3,15).

3. ELISMERVE. Isten végső célja és dicsősége ugyanúgy független az ember Isten iránti engedelmességétől, mint ahogy az atom létezése független attól, hogy hiszünk-e abban, vagy sem. Az Őt elutasítók aránya elenyésző a roppant világegyetemben. A szelek és a hullámok engedtek neki itt a földön (Mt 8,27). A démonok engedelmeskedtek az Ő szavának (Mk 1,27). Angyalok légiói állnak készenlétben, hogy végrehajtsák a parancsát (Mt 26,53). Emberek milliói szabad akaratukból alárendelték magukat neki, feleletképpen az Ő kereszten bemutatott szerető áldozatára. Ellenségei elébe járulnak majd, hogy dicsőítsék Őt (Zsolt 76,11). Eljön a nap, amikor a pokol minden serege térdet fog hajtani Jézus Krisztus előtt, és Úrnak vallja Őt (Fil 2,10–11). Jézus ezt mondta: „Ti így hívtok engem: Mester és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok” (Jn 13,13).

Az Úr tulajdonjoga

1. KIJELENTVE. A teremtés által minden Istené, Isten jussa a világon (Zsolt 50,10–12). Az Úr keserűen jegyzi meg, hogy még az ökör és a szamár is ismeri a gazdáját, csak az Ő népe nem tudja, kihez tartozik (Ézs 1,3). Olyanok voltak, mint az agyag a fazekas kezében, hogy Isten azt tegyen velük, ami neki tetszik (Jer 18,6). Továbbá az ember Isten tulajdona a megváltás által, Krisztus drága vérébe került (1Pt 1,18). Ő az egész világ bűnéért meghalt (1Jn 2,2). Megvásárolta a hamis tanítókat, akik elutasították Őt (2Pt 2,1).

2. ELFOGADVA. Úgy lesz valaki Isten gyermeke, ha elfogadja Urának és Megváltójának Jézus Krisztust (Jn 1,12). A hívő többé nem a maga tulajdona, hanem áron meg lett vásárolva (1Kor 6,19–20). Felismerte, hogy nem tud ura lenni saját magának, mint ahogy nem képes megmenteni sem önmagát. Úrnak vallja Jézust Tamáshoz hasonlóan (Jn 20,28). A Biblia nem igazol olyan véleményt, miszerint „Jézus Krisztust elfogadtam Megváltómnak, de Uramnak nem”. Az „Úr Jézus Krisztus” vagy „a mi Urunk Jézus Krisztus” kifejezés sokkal többször fordul elő, mint a „Megváltó, Jézus”. Elfogadni Jézust, annyit tesz, hogy elfogadni az Urat. Amikor valaki megtér, lehet, hogy még nem látja valamennyi jelentőségét Krisztus Úr voltának. Sajnos lehet, hogy nem hajtja végre Mestere akaratát. Lehet, hogy megbotlik és elesik. De egyetlen igaz hívő sem utasítja el Krisztus Úr voltát, amikor megtér hozzá, se nem különíti el azt tudatosan az Ő Megváltó voltától.

3. TANÚSÍTVA. A Mester megkérdezte: „Miért mondjátok Nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?” (Lk 6,46). Ez nem hiteles az Ő szemében. Azt kiáltani, „Uram, Uram”, és nagy tettekre hivatkozni, de elutasítani Isten akaratát az örökkévalóságban nem biztosít bebocsátást. Ezt mondja majd nekik: „Soha nem ismertelek” (Mt 7,21–23; Lk 13,25–27). Ha egy magát hívőnek valló ember nem engedelmeskedik Isten Igéjének, az hazug (1Jn 2,3–4). Isten gyermeke Úrnak vallja Jézus Krisztust, és életével mutatja meg, hogy vallomása igaz.

Az Úr hatalma

Mit kell tennünk? Sokan csak mondják, hogy elfogadták Jézust Úrnak. Mások még ezt sem mondják, mégis keresztyénnek vallják magukat. Mindig voltak, akik ellenálltak az Ő uralmának (Lk 19,14,27). A társadalom kialakította azt a fölfogást, hogy az ember autonóm, önmagát irányítja, és nem függ külső kontrolltól. Ez a szemlélet igencsak elterjedt egy mozgalom formájában, amelynek neve: „Légy önmagad!”. Az sulykolják az emberbe, hogy: „Te rendkívüli lény vagy, és csak az számít, hogy jól érezd magad”. Olyan fogalmakkal hivatkoznak, mint önmegvalósítás, önfelfedezés, önszeretet, önfejlesztés, önelégültség, önkép, amit sokféleképp csomagolnak.

A Szentírás azt tanítja, hogy mi Isten akaratának cselekvésére hivatunk el, és nem sajátunkéra. Isten uralmára, nem autonómiára; Isten – és nem önmagunk – felfedezésére; Isten – és nem a magunk – szeretetére; Isten-központúságra, nem pedig én-központúságra. A bibliai modell nem az, hogy „először én”, hanem, hogy „először Isten, aztán mások és végül én”. Sok mai ember hasonlít Náciszhoz, a görög mitológiai alakhoz. Ő beleszeretett saját, vízben látott tükörképébe, és elemésztette magát, mert nem tudta kielégíteni önszeretetét. Az utolsó időkben erkölcsi összeomlás jellemzi azokat, akik „önzők (önmagukat szerető)” (2Tim 3,2). Ma inkább imádják a teremtményt, mint a Teremtőt (Róm 1,25).

Szükséges Krisztust Úrnak elfogadni, és ezt aprópénzre kell váltani a mindennapi élet gyakorlatában. Ahhoz, hogy fejlődjünk a keresztyén életben, tudatosan fel kell adnunk jogunkat önmagunkhoz. A macedónok „önmagukat adták az Úrnak” (2Kor 8,5). Miután úgy tekintünk magunkra, hogy meghaltunk a bűnnek (Róm 6,11), oda kell szánjuk magunkat Istennek (Róm 6,13). Testünket élő áldozatul neki kell ajánlani (Róm 12,1–2), hogy megtapasztalhassuk életünk átformálódását, ami azok osztályrésze, akik Isten uralma alatt vannak. Isten fennhatóságának ismerete azt a szellemi törekvést munkálja bennünk, hogy „mindenekben Ő legyen az első” (Kol 1,18). Az Úri imádság szavaival szükséges mondanunk: „Legyen meg a Te akaratod” (Mt 6,10). Lássuk azokat a területeket, amelyeket egyértelműen az Ő irányítása alá kell rendelnünk:

1. PRIORITÁSOK. „Keressétek először az Ő országát és igazságát” (Mt 6,33). Krisztus nem hajlandó arra, hogy a második helyet foglalja el az életünkben, s ugyanakkor hatékonyan munkálkodik abban.

2. TEST. Áron vétettünk meg, és ez a tulajdonba vétel vonatkozik testünkre is, amelyben élünk (1Kor 6,19–20). Ez az Ő temploma.

3. VAGYON. Ő az Ura mindannak, amink van (1Kron 29,14). Mi sáfárok, vagy megbízottak vagyunk (1Kor 4,2). A vagyon, a tehetség és az időnk Istené, ezeket használatra kaptuk Tőle.

4. KAPCSOLATOK. Ő azt parancsolja, hogy szeressük egymást, ahogyan Ő szeretett minket (Jn 15,12). Ez a jele annak, hogy az Úr Jézus tanítványai vagyunk (Jn 13,35). A szeretet áldozatkész, nem szentimentális. Úgy kell törődnünk másokkal, mint ahogy Ő. Ne felejtjük, hogy Ő erkölcsileg elkülönült a bűnösöktől (Zsid 7,26), mégis együtt evett velük (Lk 15,2)! Másokkal való törődésünket a szeretet és a szentség kell hogy uralja. A Szentírás tiltja „a világgal való barátság”-ot (Jak 4,4), vagy azt, amit az képvisel (1Jn 2,15–16). Családi kapcsolatainkban is meg kell tartuk a jó rendet (Ef 5,22–25; 6,1–2).

5. MUNKAHELYI, OTTHONI ÉS ISKOLAI DOLGAINK. Legyünk bár munkavállalók vagy munkaadók, arra hivatunk, hogy becsületesek és igazak legyünk (Ef 6,5,9; Jak 5,4). Mindent úgy kell tennünk, mint az Úrnak (Kol 3,23).

6. BESZÉD ÉS GONDOLATVILÁG. Ő legyen Ura beszédünknek és gondolatainknak. Rajtunk keresztül akar szólni, ha engedjük ezt (Mt 10,20). Legyünk gyorsak a hallásra, és lassúak a szólásra (Jak 1,19)! Ne mondjunk rosszat másokról (Jak 4,11)! Ő belelát a gondolatainkba, és leleplezi a tisztátalanságot (Mt 15,19–20).

7. REMÉNYEK ÉS CÉLOK. Mi állja majd ki az Ő örök értékbecslésének próbáját (1Kor 3,11–15)? Legyen érvényes mireánk, hogy „azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül” (Kol 3,1)! Milyen földi dolgok lényegesek az örökkévalóság szempontjából?

Az alábbi lista segítségével összpontosíthatunk azokra a területekre, melyeken szükséges fejlődünk:

- Minden nap kezdetén újra odaszánom-e Neki a testemet?
- Az Ő érdeke az első számomra, és minden más csak ezután következik?
- Minden döntésnél Őt veszem-e figyelembe először?
- Valamennyi elkötelezettségem összhangban van-e az iránta való elkötelezettségemmel?
- Bírja-e az Ő jóváhagyását valamennyi kapcsolatomban?
- Minden cselekedetemnél jelen lehet-e Ő?
- Életem valamennyi területe az Ő uralma alatt áll-e?

Összegzés

Nem lehetséges egészséges növekedés a hívő ember életében addig, amíg az „én” uralmát Krisztus uralma nem váltja fel. Az Istennek való szentelés hiánya, vagy a nem teljes odaszánás a gyökere sok hívő élet és sok gyülekezet betegségének. Az Úr azt mondja: „Add nekem a szívedet, fiam” (Péld 23,26). Lényünknek ez az irányító központja. Itt kell, hogy uralomra jusson Krisztus. A keresztyén ember irányíthatóságának ez a kulcskérdése, a bővülő élet elengedhetetlen feltétele.

Egykor az ember legfőbb ellensége azt sugalmazta, hogy Isten a legjobbtól foszt meg bennünket azzal, hogy az Ő akaratát a miénk elé helyezi (1Móz 3,5). Azóta egymást követő nemzedékek súlyos árat fizetnek azért, mert valaki hallgatott erre a rágalomra az ellen, aki örökkévaló szeretettel szeret minket. A jövőnk azon múlik, elhisszük-e, hogy örök javunkhoz fontos alávetni magunkat Isten akaratának, Krisztus Úr voltának, az Örökkévaló uralmának.

A keresztyén hit alapjai

TANULMÁNYOZÁSI ÚTMUTATÓ

KRISZTUS MINT ÚR

3. LECKE

1. Mit tudsz meg a következő versekből Krisztus pozíciójára vonatkozóan? Ef 1,20–21; Kol 1,18; 1Pt 3,22; Jel 4,10–11; 5,12–13.

2. Sorolj fel személyeket vagy dolgokat, akik vagy amelyek már elismerték vagy el fogják ismerni Krisztus Úr voltát:

Mt 8,27 Róm 14,9
Mt 26,53 Fil 2,10–11
Mk 1,27

3. Az Úr milyen fogadtatásban részesült, amikor a földre jött (Jn 1,10–12)?

Milyen volt a Lk 19,14.27-ben bemutatott polgárok alapvető kifogása, és hogyan vonatkozik ez azokra, akik ma elutasítják Krisztust?

4. Milyen jelentősége van Tamás hitvallásának a Jn 20,28-ban?

Mit kell elismerni az embernek ahhoz, hogy üdvözljön (Róm 10,9–10)?

Véleményed szerint elég-e az üdvösséghez az, hogy elfogadtad Megváltódnak Jézust, de Uradnak nem fogadod el Őt? Magyarázd meg!

5. Lehetséges-e az, hogy valaki Úr-nak *mondja* Jézust, és mégsem üdvözlül (Mt 7,21–23; Lk 6,46; 13,25–27; 1Jn 2,3–4)? Magyarázd meg!

6. Fogalmazd meg saját szavaiddal a Róm 12,1–2-t!

Milyen *cselekedeteket* vár el Isten ebben az igeszakaszban Krisztus Úr voltának a gyakorlatba való átültetéséhez?

7. A bal oldali oszlopban körvonalazd, hogy milyen az az ember, aki *gyakorolja*, hogy Krisztus Úr az életében! A jobb oldali oszlopban jelöld azoknak a cselekedeteit, akik nem teszik ezt!

Mindennapi élet

Kol 2,6Ef 2,1–2

Szexualitás

1Kor 6,18–201Kor 6,9–10

Beszéd

Kol 4,6Kol 3,8–9

Munkavégzés

Kol 3,23–24Kol 3,22

Családi kapcsolatok

Kol 3,18–21Kol 3,18–21

8. Mít mondanál annak, aki keresztyénnek mondja magát, de élete egyáltalán nem tanúsítja, hogy a gyakorlati életben alárendelte magát Krisztusnak, mint Urának?

9. A Jel 3,20 azt mondja, hogy Krisztus a szíved „ajtaján” kopogtat. Mi az első lépés ahhoz, hogy Krisztus Úr legyen az életedben? A „háza” melyik „szobáit” kell még kinyitnod Krisztusnak, ami a gyakorlati életedet illeti? Magyarázd meg! Mít szándékozol tenni?

10. Saját szavaiddal mondd el, hogy számodra mit jelent a személyes alárendelés Krisztusnak!

A keresztyén hit alapjai

JEGYZETEK

ELTEMETVE A KERESZTSÉGBEN

4. LECKE

Számos különbség van az egyes gyülekezetek hagyományai és keresztelési gyakorlata között. Az istenfélő emberek különbözők. De a keresztség/bemerítés az Úr Jézus alapvető parancsa marad minden követője számára. Kereszteljétek meg „őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében” – mondta Jézus (Mt 28,19). A hívőket be kell meríteni, amikor hitre jutottak (Mk 16,16). Az első keresztyéneknek hűségesen tanították ezt, és rendszeresen gyakorolták is (Csel 2,38.41; 8,12; 36–39; 9,18; 10,47; 16,15.33; 18,8; 22,16). Ez *engedelmességük első lépése* volt. Így az új megtérők gyakran üldözéseknek lettek kitéve. Megtértek, és készséggel megtették ezt a nyilvános azonosulást mutató lépést, hogy engedelmeskedjenek a parancsnak, amelyet az adott, akit ők Úrnak és Megváltójuknak vallottak.

Milyen egyéb keresztségek vannak?

Az imént felsorolt igehelyek a *hívő keresztségére* utalnak, amely mai leckénk témája. Ezt a kifejezést a keresztség egyéb használataitól való megkülönböztetésre alkalmazzuk. Egyéb használatok:

1. ZSIDÓ SZERTARTÁS A MEGTISZTULÁSRA (Lk 11,38–39; Mk 7,4; Zsid 6,2; 9,10). Az ÓSZ-ben így tisztultak meg a papok. Később ilyen módon mosták meg az evő- és ivóedényeket, valamint mártották kezüket szertartásosan vízbe étkezés előtt. A prozeliták – a pogányok közül zsidó hitre térők – megkeresztelkedtek, hogy megmosódjanak tisztátalanságaiktól.

2. JÁNOS KERESZTSÉGE A MEGTÉRÉSRE (Mk 1,2–4; Lk 3,3–4; Jn 1,31; Csel 13,24). Ez Izráel felhívása volt nemzeti megtérésre. János – a Messiás előhírnökeként – az Úr útját kellett, hogy készítse. Ez a keresztség nem azonos a keresztyének által gyakorolt keresztséggel/bemerítéssel (Csel 19,3–5). János vízbe merítette az embereket (Mt 3,16; Jn 3,23). Jézus Krisztus is alávetette magát ennek – noha neki nem volt szüksége megtérésre –, mondván, hogy „így töltünk be minden igazságot” (Mt 3,14–15). Krisztus nyilvános szolgálata János általi bemerítéssel kezdődött.

3. KRISZTUS SZENVEDÉS-KERESZTSÉGE (Lk 12,50; Mk 10,38–39; Mt 20,22). Őt Isten ítélete sújtotta a mi bűneinkért (Ézs 53,4; 1Pt 3,18). Amikor ezekért meghalt a kereszten, Isten haragjának a hullámaiba merült alá (Zsolt 42,8).

4. SZELLEM ÁLTALI KERESZTSÉG (Mt 3,11; Mk 1,8; Lk 3,16; Jn 1,33; Csel 1,5; 11,16). Ezt próféta látta meg János, és Pünkösdkor vette kezdetét (Csel 2). Célja a hívők Krisztus Testébe helyezése volt (1Kor 12,13). Másképpen fogalmazva ez egyesít bennünket Ővele, azaz „Krisztusba helyez”.

Megtaláljuk még a „keresztség” kifejezést *tűzzel* (Mt 3,11–12; Lk 3,16–17), *Mózes* (1Kor 10,2) és a *halottakkal* (1Kor 15,29) összefüggésben, de ezekkel nem foglalkozunk, ugyanis nem tartoznak jelen témánkhoz.

Kinek kell megkeresztelkedni?

Nincs arra példa az ÚSZ-ben, hogy valaki bemerítkezett anélkül, hogy vallást tett volna a Krisztusba vetett hitéről. Számos felekezet évszázados hagyomány szerint gyakorolja a keresztséget a megtérést megelőzően, pedig a Szentírás nem támogatja ezt az álláspontot. A Bibliában a sorrend a következő: először hit, azután bemerítkezés. Krisztus parancsa nyilvánvaló: „Tegyetek tanítványokká... kereszteljétek meg” (Mt 28,19); „hisz és megkeresztelkedik” (Mk 16,16). Pünkösdkor Péter azt mondta az embereknek, hogy „Térjétek meg, és keresztelkedjétek meg valamennyien Jézus Krisztus nevében” (Csel 2,37–38). Az etióp főember megvallotta hitét, *mielőtt* Fülöp bemerítette (Csel 8,36–37). A korintusiak hittek, majd megkeresztelkedtek (Csel 18,8). Az üdvösség az evangéliumban való hit által van, aminek nem része a keresztség (1Kor 1,17). Elsődleges a megtérés és a Krisztusban való hit (Csel 20,21).

A csecsemőkeresztségről

Bár az ÚSZ-ben nincs utalás a csecsemőkeresztségre, mégis ez sok egyházban évszázadok óta bevett szokás. Ezek az egyházak hagyományosan megkeresztelnek gyermeket, hogy (1) biztosítsák megmenekülését a pokoltól, (2) elkezdjék az üdvösség folyamatát, amit egy későbbi időpontban a „konfirmálás” „pecsétel” meg, (3) a keresztségben való felajánlás révén megértessék a gyermek szüleivel vagy „keresztszüleivel” annak fontosságát, hogy a gyermeket Krisztusnak neveljék fel. Az a vélemény, hogy keresztség hiányában elkárhozik a gyermek, megdöbbentően téves elképzelés Istenről. De a Szentírás alapján szintén nem igazolható az a gondolat, hogy – az üdvösség folyamatának részeként – a csecsemőkeresztségben a gyermek kegyelmet nyer. A felajánlási szertartás a keresztségben – bármilyen szép is – ugyancsak idegen az ÚSZ-i gyakorlattól. Mindezek ellenére a Bibliából eredeztetnek számos, csecsemőkeresztség mellett szóló érvet.

1. BIZONYÍTÁSKÉNT GYAKRAN IDÉZETT IGEHELYEK. A Mk 10,13–16-ot és a Mt 19,13–15-öt sokszor összefüggésbe hozzák a csecsemőkeresztséggel. Az anyák gyermekeiket Jézushoz vitték, aki azt mondta: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa!” De Jézus nem keresztelte meg a gyermekeket. Megáldotta őket. Ha a tanítványok Mesterükkel együtt az üdvösségszerző gyermekkeresztséget gyakorolták volna, akkor bizonyára nem igyekeznek őket távol tartani Jézustól. Ahogy valaki megfogalmazta: „Jézust látjuk itt, de vizet nem.” Másik kedvelt igehely a Mt 18,2–6. Jézus így szólt: „Ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába”. Tanítása tárgyának szemléltetésére egy kisgyermeket állított középre. Viszont a példa az alázatosságról szólt, és nem a keresztségről. Egy másik igehely az 1Kor 7,14. Itt az ige a hívő szülők (egyik, vagy mindkettő) gyermekeit „szent”-nek nevezi. A szó azt jelenti, hogy „elkülönített”, és arra a kiváltságos helyzetre utal, melyet a hívők gyermekei élveznek. Ezt az állapotot azonban nem a keresztség biztosítja, és ehhez nem szükséges a keresztség. A Biblia senkiről sem mondja, hogy „beleszületett az egyházba”, mert keresztyén szülei vannak. Az üdvösség előfeltétele az újjászületés, nem pedig a természetes születés (Jn 1,13; 3,5–7).

2. A KÖRÜLMETÉLÉSBŐL SZÁRMAZTATOTT ÉRVELÉS. A zsidó gyermekeket a születésüket követő nyolcadik napon körülmetélték (Lk 1,59), ezzel beavatva őket a zsidó nép közé. Ezzel érvelnek, hogy a keresztyéneknek joguk van gyermekeik megkeresztelésére. A Kol 2,11–12-t idézik, amely Krisztus körülmetélésére utal. De ez az ige az Ő halálára vonatkozik, amely által el tudta távolítani a bűnt. Egyáltalán nem támasztja alá a gyermekkeresztséget.

3. A HÁZNÉP MEGKERESZTELÉSÉBŐL VETT ÉRVELÉS. Lídia (Csel 16,14–15), a filippi börtönőr (Csel 16,30–33), Kriszpusz (Csel 18,8), Sztefanász (1Kor 1,16; 16,15) esetében a háznép hitt és azután megkeresztelkedett. Egyesek feltételezése szerint bizonyára voltak csecsemők ezekben a családokban, vagy olyan gyermekek, akik túl kicsik voltak ahhoz, hogy hinni tudjanak. Feltételezik, hogy ők is részesültek a keresztségben, noha nincs említés erre vonatkozólag ezekben az Igékben. Legalább ennyire kézenfekvő azt feltételezni, hogy csak azok keresztelkedtek meg, akik megfelelő korúak voltak Krisztus üzenetének elhívására és megértésére (mint a Csel 16,34-ben).

Mit fejez ki a hívő megkeresztelkedése?

A vizet néha összefüggésbe hozzák a tisztítással, de a bűntől csak Krisztus vére tud megtisztítani. A megkeresztelkedés jelentősége, hogy kiábrázolja a meghalást, az eltemetést és a feltámadást (Róm 6,3–5). Krisztus meghalt a bűneinkért, és feltámadt a megigazulásunkra. A megváltásban Isten mindezt nekünk tudja be, és „Krisztusba” helyez. Az Ő szemében mi meghaltunk Krisztussal, és fel is támadtunk vele (Kol 3,1–3; Róm 6,6–11). Ezt követően a hívő bemeztetése jelképe mindannak, ami már megtörtént. A bemeztetés vizében a hívő szimbolikusan átmegy a halálon, az eltemetetésen és a feltámadáson. Így azonosul Krisztussal, akinek a halála, eltemetése és feltámadása érette történt. Ez által vallja, hogy eggyé lett Krisztussal. A bemeztetés könyörgés Istenhez jó lelkiismeretért (1Pt 3,21). A hívő nyilvánosan ezt fejezi ki: Krisztus mindent megtett a keresztségi üdvösségemért. Én ezt szívemből elhiszem. Nyilvánosan vállalom ezt az Ő parancsa szerint. Azonosulok vele. Ez az azonosulás együtt kell hogy járjon az odaszánással, hogy „bemeztetett életet” élünk, azaz vele járunk.

Fölösleges vitába bocsátkoznunk olyan szavakról, amelyek nincsenek a Szentírásban, de amelyeket az emberek gyakran használnak a keresztséggel kapcsolatban, mint pl.: szentség, szertartás, ceremónia, beavatás, előírás, a kegyelem pecsétje, megtisztító jelkép, zálog.

Üdvözít-e a keresztség?

Számtalan gyülekezet tanítja az ún. „keresztelesi újjászületést”, ami azt jelenti, hogy a vízben való keresztség valóságosan újjászüli (előidézi az újjászületést), és bűnbocsánatot hoz. Milyen igeversekre alapoznak ők?

1. JÁNOS 3,5. A „vítől és Szellemtől születik” kifejezés azt a látszatot keltheti, hogy az újjászületés a vízkeresztség eredménye. Először is figyeljük meg, hogy a „kereszteles” szó nincs is említve. A víz nem mindig keresztséget jelent. A Jn 7,38–39-ben a Szent Szellem jelképeként fordul elő. A víz és a Szellem közötti kötőszó (*kai*) nem általános kötőszó, és jelentése: „sőt”. Tehát helyes fordításban így hangzana: „vítől, *sőt* Szellemtől”. A Jn 3,6.8. világosan jelzi, „aki a Szellemtől született”. Mások úgy vélik, hogy a víz Isten Igéjére utal. A Jn 15,3 beszél az Ige általi megtisztulásról. Az Ef 5,26 szól az Ige vizéről, az 1Pt 1,23 pedig azt mondja, hogy az újjászületés az Ige által van. Egy másik használata, amikor az Úr az örök élet vizéről beszél (Jn 4,14). Az újjászületés két leírásakor a Jn 3 a szelet és az ércikgyót említi. Egyik sem hasonlít a vízkeresztséghez. A szél, amikor fúj, láthatatlan, megjósolhatatlan és megfoghatatlan. Semmi nem utal benne a keresztelesi szertartásra.

2. TITUS 3,5. Ez a vers utal az „újjászüli és megújító” fürdőre, de a „keresztség” szó itt sem szerepel. Analóg kifejezése a „Szent Szellem általi megújulás”. Azonkívül a „fürdő” nem a görög *baptismos*, hanem a *loutron* (fürdés) szóból ered.

3. 1PÉTER 3,21. Az az állítás, hogy „titeket is megment ...a keresztség” látszólag a keresztség által szerzett üdvösséget támasztja alá. Azonban a folytatás gyengíti ezt a feltételezést, amikor hozzáteszi, hogy ez sokkal inkább a lelkiismeret válasza. A szövegkörnyezet az ítélet vizeiről beszél, ami Noé napjaiban elpusztította a földet, és felemelte a biztonságot jelentő bárkát (20. v.). Ez a bárka magát Krisztust ábrázolja. Ő átment a halál vizein helyettünk, és mi is hasonlóképpen átmegyünk azon vele. Így Ő a biztonság és az ítélettől való megmenekülés alakja, hasonmása, ill. képe. Számunkra Krisztus jelenti a biztonságot, és nem a keresztség.

4. MÁRK 16,6. Az „aki hisz, és megkereszteledik, üdvözüli” kijelentés látszólag elengedhetetlennek tartja a keresztséget az üdvösséghez, viszont nem hagyható figyelmen kívül, ami ezután következik: „aki pedig nem hisz, elkárhozik”. Nem azt mondja, hogy „aki nem kereszteledik meg, az elkárhozik”.

5. CSEL 22,16. Ez a vers azt mondja, hogy „kereszteledj meg, mosd le bűneidet”, azt a látszatot keltve, hogy a bűnbocsánatot a keresztség szerzi meg. Ha ez igaz lenne, akkor ellentmondana annak, hogy a bűnök bocsánata egyedül Krisztus vére által van (1Jn 1,7; Zsid 9,22). Ez a vers Pál megtéréséről szóló beszámolójának része. Anániás felszólította Pált, hogy kereszteledjen meg, de azt is mondta neki, hogy hívja segítségül az Úr nevét (vö. Róm 10,13). A víz nem mossa le a bűnöket (Jel 1,5).

A Biblia tanítása szerint a víz nem üdvözít, ahogy a következő példák is bizonyítják: (1) a lator a kereszten víz nélkül is üdvösséget nyert (Lk 23,43). (2) Pál nem minden esetben merítette be azokat, akiket Krisztushoz vezetett, végzetes tévedés, hogy ez hozna új életet (1Kor 1,14–17). (3) Maga Jézus nem keresztelet, pedig Ő volt a Megváltó (Jn 4,2). (4) A pogányok üdvösséget és Szent Szellemet kaptak, *mielőtt* megkereszteledtek volna (Csel 10,44–48).

Hogyan történik a keresztség?

1. MÓD. Az első keresztyének úgy kereszteledtek meg, hogy bemelegtek (alámerítkeztek). A vízzel való leöntés vagy meghintés a 2. században jelent meg, és a 13. században terjedt el széles körben. De a *keresztség gyakorlata* a Szentírásban a bemelegítés, ahogy ez János (Mt 3,16; Jn 3,23), ill. Fülöp (Csel 8,38–39) példáján látható. A *keresztség mint jelkép* ugyancsak a bemelegítést igényli. A temetést Krisztussal (Kol 2,12; Róm 6,4) – jobban kifejezi a teljes víz alá merülés, mint néhány vízcseppnek a fejre locsolása. „Egy csepp ér annyit, mint egy óceán” mondják gyakran, de egy csepp aligha jelképezi az eltemetést. A *keresztség szó jelentése* bemelegítést, vagy víz alá mártást sugall, ugyanis az eredeti szó fordítása egyszerűen „bemelegíteni”. Ha Isten Szelleme a meglocsolást akarta volna tanítani, akkor egy másik szót (*rhantizo*) használt volna. A keresztség gyakorlata, jelképe és jelentése tehát a bemelegítésre mutat.

2. FORMULA. A keresztségben előírt szöveg: „az Atya, a Fiú és a Szent Szellem nevében” (Mt 28,19). A Csel 2,38; 8,16; 10,48 versekben a „Jézus nevében”, „az Úr nevében” (ill. egyéb formulák) használatosak. Ezek rövidített utalásnak tűnnek, különös tekintettel a János keresztségétől való megkülönböztetésre (Csel 19,3–5).

3. A KERESZTELEST VÉGZŐ SZEMÉLY. Hívó ember kell hogy legyen, az Úr és a gyülekezet képviselőjében. Nincs végzettséghez kötve. Az ÚSZ-i gyakorlatban nem szerepelnek felszentelt papok, mint az ún. „laikusoktól” megkülönböztetett kategória.

Miért olyan fontos a keresztség?

Itt felmerülhet a kérdés, „ha a keresztség nem mossa le a bűneinket, nem csatol a gyülekezethez és nem szerez üdvösséget, akkor miért olyan lényeges?” Fontold meg az alábbiakat:

1. A KERESZTSÉG ELVÁLASZTHATATLAN RÉSZÉ A NAGY PARANC SOLATNAK. A nagy parancsolatnak való személyes engedelmesség diktálja, hogy szót fogadjunk az Úrnak a keresztség által, hogy a keresztséget tanítsuk és gyakoroljuk a tanítványaink körében. Ezzel engedünk a „tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit Én (Krisztus) parancsoltam nektek” (Mt 28,19–20) utasításnak

2. A KERESZTSÉG BIZONYSÁGTÉTEL A VILÁG ELŐTT. Családunk és barátaink felé hitünkről az egyik leghatásosabb bizonyágtétel a keresztség.

3. A KERESZTSÉG BIZONYSÁGTÉTEL A TÖBBI HÍVŐ ELŐTT. Mivel a keresztség külső, nyilvános demonstrálása annak, hogy a hívő azonosul Krisztus Személyével és szándékával, így a többi hívővel is azonosul. Azokban az országokban, ahol a hívők komoly üldözéseket szenvednek a hitük miatt, nincs bizalmuk azok iránt, akik keresztyének vallják magukat, de nem vállalják a keresztség nyilvánosságát.

Összegzés

Krisztustól kaptuk a parancsot, hogy keresztteljedjünk meg. A Benne hívők a keresztyénség első napjaitól kezdve engedelmeskedtek ennek a parancsoknak. Ahogy parancsot kaptunk arra, hogy jót cselekedve erkölcsös életet éljünk, emlékezzünk rá a kenyér megtörésében, tegyünk bizonyágot a Krisztusba vetett hitünkről, legyen közösségünk a hittestvéreinkkel, úgy szükséges megkeresztelkednünk is. Ez nem üdvösség, hanem engedelmesség kérdése. Hitünk valóságát egy „megkeresztelt/bemerített élet” kell hogy demonstrálja.

A keresztyén hit alapjai

TANULMÁNYOZÁSI ÚTMUTATÓ

ELTEMETVE A KERESZTSÉGBEN

4. LECKE

1. Milyen értéket tulajdonított Krisztus a keresztségnek (Mt 28,19–20)?

Hogyan kapcsolódik az előbbi igeszakaszhoz a Jn 14,21?

(A 2–4. kérdések megválaszolásához olvasd el a Csel 2,41; 8,12.36–39; 10,47–48; 16,14–15.30–33; 18,8 verseket!)

2. Az ÚSZ-i időkben mi volt egy új megtért normális reakciója?
3. Milyen elkötelezettség kell hogy megelőzze a hívő ember keresztségét?
4. Az ÚSZ-i időkben a hívők megtérésüket követően mennyi idő múlva keresztkeltek meg?

Ma milyen okai lehetnek annak, ha valaki *halogatja* a keresztségét?

5. Számos érv létezik a keresztség különböző módjai (bemerítkezés, a fej vízzel való leöntése, ill. meghintése) mellett. A Csel 8,36–39 alapján az ÚSZ-i időkben a keresztség melyik módját alkalmazták általánosan?
6. Az 1Kor 15,3–4 szerint mi az Evangélium alapüzenete?

A Róm 6,3–6 és a Kol 2,12 szerint a keresztségi szertartás hogyan ábrázolja ki ezt az üzenetet?

7. Fogalmazd meg saját szavaiddal a Gal 2,20-at! Mit mond ez a vers a „megkeresztelt élet”-ről?
8. A 3. és 6. versekből ítélve van-e valamilyen értéke egy csecsemő vagy egy hitetlen ember megkeresztelésének? Miért igen, vagy miért nem?

Keresd ki a „kereszttség” (vagy variánsai) szót a konkordanciában! A □ csecsemőkre vonatkozik-e valahol ez a szó?

Ha valakit megkereszteltek csecsemőkorában, vagy megkeresztelkedett, mielőtt elfogadta Krisztust, meg kell-e keresztelkednie/be kell-e merítkeznie hívőként? Magyarázd meg!

9. A Mk 16,16-ot idézve némely közösségek azt tanítják, hogy *az üdvösséghez szükséges* a hívő bemerítkezése. Hogyan cáfolnád meg ezt a tanítást a Csel 10,44.47–48. versek alapján (vö. Róm 8,9)?

Egyedül mi mossa le a bűneinket (Zsid 9,14.22; 1Jn 1,7; Jel 1,5)?

10. Jelölj meg egyet az alábbi válaszok közül:
- a) Megkeresztelkedtem/bemerítkeztem, miután elfogadtam Jézus Krisztust Urannak és Megváltómnak.
 - b) Megtérésemet követően nem keresztelkedtem meg, és szeretnék beszélni erről egy gyülekezeti vezetőmmel.
 - c) Még vannak kérdéseim a hívő kereszttségével kapcsolatban, és szeretnék további információkat szerezni.
 - d) Egyéb megjegyzések:

ÖRÖK ÜDVÖSSÉG

5. LECKE

„AZ ÉN SZABADÍTÁSOM ÖRÖKRE MEGMARAD” – MONDJA AZ Úr (Ézs 51,6b). A mi nagy Istenünk és Szabadítónk elkezdett egy munkát az Ő népe között, és „elvégzi a Krisztus napjára” (Fil 1,6). Az Úr örök váltságot szerzett nekünk (Zsid 9,12). Az Istenben levő élet örök (Jn 1,4; 5,26; 1Jn 1,2). Ezt az életet kapja meg az ember a megváltáskor (1Jn 5,11–12). Az örök életet ingyen kapják azok, akik hallják az Ő Igéjét (Jn 5,24), hisznek a Fiúban (Jn 3,15–16), „eszik az Ő testét és isszák az Ő véréét” (ami Krisztus kereszten elvégzett műve érdemének elfogadását jelenti (Jn 6,56). Az örök élet Isten *ajándéka* (Róm 6,23; Jn 17,2). Ez az ajándék sokba került Istennek, hiszen ára az Ő Fia szenvedése és halála volt. Az üdvösséget nem lehet kiérdemelni odaszánással vagy tanítványsággal, mert ebben az esetben nem ajándék lenne, hanem Isten kötelezettsége az arra érdemesek felé (Róm 4,4). Az említett igeversekben nincs szó arról, hogy az örök életnek valaki átmenetileg lehet részese, attól függően, hogy jól viselkedik-e. Nincs tanítás „átmeneti örök élet”-ről, ez ugyanis már önmagában ellentmondás.

Lenyűgöző megfigyelni azokat a verseket, amelyek a hívő üdvösségéről szólnak, ami egy biztos, megszakítás nélküli állandó állapot. Újjászülettünk egy „el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva” számunkra. Akiket „Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, mely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben” (1Pt 1,4–5). Figyeljük a megszakítás nélküli láncot: „Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette (Róm 8,30). Sem jelenvalók, sem eljövendők nem választhatnak el bennünket Isten szeretetétől (Róm 8,38–39). Ha Jézus Krisztus által örök életet kaptunk, akkor Isten őrző kezéből semmi sem ragadhat ki (Jn 10,28–29). Nincs feltételhez kötve, mint pl. „ha a bárányok követik”, vagy „ha az Ő kezében tartják magukat”. Egyetlen embernek sincs jogosultsága ahhoz, hogy ilyen feltételeket iktasson be Isten Igéjébe. A megtartó erő Istennél van, s nem embernél. Ő meg tud tartani (Júd 24). Ő mindvégig meg tud erősíteni (1Kor 1,8). Ő meg tud őrizni (2Tim 1,12). Ő teljesen és örökre meg tud menteni (Zsid 7,25). Az üdvösség örök érvényű, mert annak beteljesítője és bevégzője a mindenható Isten.

Az örök üdvösség tökéletessége

Gondoljuk végig annak megszabadító művét, aki „a hit szerzője és beteljesítője” (Zsid 12,2):

1. TÖKÉLETES SZÜLETÉS. Ha beleszülettünk Isten családjába, az üdvösség örök kell hogy legyen. Az Úr Jézus azt mondta Nikodémusnak, hogy „újja kell születni” ahhoz, hogy valaki bejusson Isten országába (Jn 3,3–7). Újjá akkor születünk, amikor igazán hiszünk Isten Fiának a nevében (Jn 1,12–13). A Szentírásban nincs olyan tanítás, ami arra szólít fel, hogy *ismételten* szülessünk újjá, hogy Isten családjának tagjai legyünk. Amiképpen testileg is csak egyszer születünk meg, úgy a szellemi születés is egyedi és egyetlen.

2. TÖKÉLETES ÁLDOZAT. A Zsidókhoz írt levélből világosan kitűnik, hogy az ÓSZ számos áldozatával szemben az Úr Jézus keresztdőzete megoldotta az ember bűnkérdését. Ez a mű tökéletes, örök, „egyszer s mindenkorra” szól, amelyhez a mi részünkről nem tudunk, és nem is szükséges semmit hozzátenni. „Az Ő akarata szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra” (Zsid 10,10). „Ő ellenben, miután egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért, örökre az Isten jobbjára ült” (Zsid 10,12). „Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszenteltek” (Zsid 10,14). Nincs említés arról, hogy e tökéletes munka folytonos jó magaviseletünk függvényében vonatkozik ránk. A hívő ember üdvössége kizárólag Krisztus elvégzett művén nyugszik.

3. TÖKÉLETES EGYSÉG. Az üdvösség által nem egy helyi gyülekezet tagjai leszünk. Szellemileg ez Krisztus testébe, az Isten Fiával való egységbe visz bennünket. A Szent Szellem bemejti Krisztus testébe (1Kor 12,13), és az Ő tagjaivá tesz bennünket (1Kor 12,27; Ef 5,30). Ez az egység olyan bensőséges, hogy ha valaki a hívőket üldözi, az Krisztust magát üldözi (Csel 9,4–5). Isten előtt a vele való azonosulásunk azt jelenti, hogy minket életre keltett Ővele, feltámasztott Ővele, és a mennyekbe ültetett Ővele (Ef 2,4–6). Krisztushoz való társulásunk a házassági kötelék szellemi mintája (Róm 7,4; Ef 5,31–32). Semmi sem választhat el az Ő szeretetétől és velünk való törődésétől (Róm 8,35–39). Így szól: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged” (Zsid 13,5).

4. A SZELLEM TÖKÉLETES MUNKÁJA. Az ÓSZ-i, valamint az evangéliumi idők folyamán a Szellem munkája különbözött attól, amit jelenleg Krisztus testében végez. A Szellem rászállt emberekre, majd eltávozott tőlük (1Sám 16,14). Dávid félt, hogy elhagyja őt az Úr Szelleme (Zsolt 51,13). Az Úr Jézus bátorított a Szellemért való imádkozásra (Lk 11,13). Világossá tette azonban, hogy miután Ő eltávozik, a Szellem új, más munkája következik. Az Ő megdicsőülése előtt „még nem adatott a Szellem” (Jn 7,39). A Szellemet az Úr Jézus adja, hogy a hívőben *lakozzék örökre* (Jn 14,16–17). Ez pünkösöd napján valósult meg, ami egy új korszak kezdetét jelentette (Csel 1,4–5; 2,1–18.33). Ma egyetlen igaz hívő sem lehet Krisztus Szelleme nélkül (Róm 8,9b). Ha valóban elhisszük az evangélium üzenetét, akkor megpecsételtünk a Szent Szellem által, aki megváltásunk záloga, ill. garanciája (Ef 1,13–14; 4,30; 2Kor 1,22). A Szellemnek ez a kenete *megmarad* minden igaz hívőben (1Jn 2,27). Isten tehát minden hívőt elpecsételt, és biztosított számukra az örök üdvösség és örökség.

5. TÖKÉLETES PÁRTFOGÓ. A Bibliában az Úr Jézuson kívül senki másról nincs feljegyezve, hogy soha nem vétkezett, nem követett el hibát. Mi történik, ha egy igaz hívő vétkezik? Természetesen szükséges, hogy megvallja bűnét és elhagyja azt (Péld 28,13; 1Jn 1,9). Szükség van továbbá valakire, aki a szent Isten előtt képviseli őt. Az Úr Jézus – mint nagy Főpapunk – szerepe, hogy Pártfogónk legyen az Atya előtt (szó szerint „a kéznél lévő segítség”). Ebben a minőségében védelmünkre kel az Atya előtt (1Jn 2,1). Ő szüntelen Isten jobbján van, és közbenjár értünk (Róm 8,34; Zsid 9,24). Örökre (vagy teljesen) meg tudja menteni azokat, akikért közbenjár (Zsid 7,25–28). Nincs említve, hogy közbenjárásának feltétele a mi jó magaviseletünk. Hogyan is veszhetnénk el a mennyei bírósági tárgyalóteremben ilyen Védőügyvéddel, mint Ő?

6. TÖKÉLETES MEGÓVÁS. Bármilyen szabadítás, amely az emberi hűség függvénye, eleve a bukás jegyeit viselné magán. A test gyengesége jól ismert (Róm 6,19). Ami elkezdődött a szellemen, azt a testünk nem viszi tökéletességre (Gal 3,3). Ezért biztatóak számunkra Megváltónk szavai: „Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit se veszítsek el, hanem feltámasszam az utolsó napon. Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; én pedig feltámasztom őt az utolsó napon” (Jn 6,39–40). Az Úr a mi lelkünk megtartója. Ezt állandóan hangsúlyozza az ÚSZ (Jn 10,27–30; 1Kor 1,8; Fil 1,6; Júd 24–25; 1Pt 1,5). Egyik igevers sem említ az emberi hűségtől való bármiféle függést.

Az örök üdvösség kapcsán felmerült problémák

Érthető, hogy sok buzgó hívőnek nehéz elfogadni az örök üdvösség tanát. Ellenvetéseik három kategóriába sorolhatók:

1. „MEGTÉRTEK” ELBUKÁSA. Némelyek állítása szerint az üdvösség feltételhez kötött kell hogy legyen, hiszen vannak olyan emberek – köztük igehirdetők is –, akik keresztyénnek vallották magukat, de erkölcsileg elbuktak, elfordultak Istentől, s végül nyíltan szembehelyezkedtek az Úrral. Ha az ilyen ember visszatér a régi életéhez, ill. fellázad, akkor hogyan remélhető, hogy üdvözülni fog? Ahhoz, hogy erre válaszolni tudjunk, először fel kell tenni a kérdést: vajon igazán megszabadult-e mindenki, aki keresztyénnek mondja magát? Krisztus élet nélküli megvallása nyilvánvaló az ÚSZ-ben. Jézus egy példázatban elmondta, hogy a búza és a konkoly együtt nő (Mt 13,24–30.36–42). A konkoly soha nem volt Isten gyermeke. „Az igazság útja”-nak megismerése után visszatérni a bűnbe olyan, mint amikor egy kutya visszatér saját okádására, vagy egy megmosdatott disznó ismét a sárban hempereg (2Pt 2,20–22). A kutya és a disznó természetes szokásaikhoz tértek vissza, ők ugyanis soha nem lettek Krisztus juhain Isten Szelleme által. Eljön a nap, mikor az Úr Jézus leleplezi azokat, akik cselekedeteikre hivatkozva azt állítják majd, hogy kapcsolatuk volt vele. Ő azt fogja majd mondani nekik: „Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem!” (Mt 7,23). Jelentős, hogy az Úr sohasem fogja mondani „Valamikor ismertél engem, de eltávoztál tőlem”. A megtartó hit különbözik az álhittől. Egy gyermekkori ima, egy felemelt kéz, előremenés egy gyülekezeti összejövetelen, megkeresztelkedés, vagy aktív gyülekezeti szereplés nem garantálja az üdvösséget. Nem szimpla *kijelentés*, hanem *valóságos szabadítás* az, ami örökre bebiztosít. A szokásos bűnök – úgymint erkölcstelenség, viszály, harag, részegeskedés, féltékenység – figyelmeztető jelek. „Aki ilyeneket cselekszenek, nem öröklök Isten országát” (Gal 5,19–21). Hogy mennyire igazi valakinek a hite, arra biztos tesztek az olyan ígék, mint az 1Jn 2,3–6.15; 3,6–10.14; 5,2–4. Ha nem engedelmességek az Úr Jézusnak és az Ő Igéjének, ha a bűnt gyakoroljuk, ha a világot szeretjük, és nem szeretjük Isten népét, akkor hiába mondjuk, hogy ismerjük Őt. Isten azt mondja, hogy hazudunk (1Jn 1,6; 2,4). Soha nem születünk újjá.

2. SZABADSÁG A BŰNRE. Vannak, akik úgy érvelnek, hogy ha az emberek bizonyosak lennének örök üdvösségük felől, akkor szellemileg önelégülten viselkednének. Szabadok lennének arra, hogy „úgy vétkezzenek, ahogy akarnak”. Ez az alapelv súlyos félreértése és félreértelmezése. Krisztus igazi báránya arra vágyik, hogy kövesse Mesterét, és nem akar visszaélni az Ő szeretetével és kegyelmével. Isten gyermeke megtanulja a Szentírásból, hogy az Úrnak megvannak az eszközei tévelygő gyermekei helyreigazítására. Ezek egyike a fegyelmezés, vagy fenyítés (Zsid 12,5–11). A rendreutasítás nem kizárást jelent Isten családjából. Isten engedi továbbá, hogy megtévedt gyermekei elveszítsék az örömeiket, a békességüket, a bizonyágtételt, az imádság erejét, a gyümölcsöző életet itt a földön, és eljövendő jutalmukat Krisztus ítélőszéke előtt. Krisztus egyetlen juha sem maradhat meg önfejlő állapotában, nem törődhet bele abba.

3. IGEVERSEK, AMELYEK „ÜTKÖZNEK” AZ ÖRÖK ÜDVÖSSÉGGEL. Mások úgy próbálják megvívni az örök üdvösség hitelvét, hogy igéket idéznek, amelyek látszólag ellentmondanak ennek a tanításnak. Az alapelv azonban a Szentírás egészén alapszik, és nem annak egyes részein. Isten Igéje soha nem mond ellent önmagának, amikor valamennyi ige összhangban van. Sok verset meg kell vizsgálni, amelyek első ránézésre azt tanítják, hogy akik egykor azonosultak a hívőkkel, de később elestek, elveszítették az üdvösségüket. Vizsgálat alá vesszük a főbb részeket, amelyek ellentmondani látszanak az örök üdvösség alapelveinek.

a) „Kiesés.” Néha „kiesésről” szóló igeverseket úgy értelmeznek, hogy az igazi hívők is elveszíthetik az üdvösségüket. Azonban a „kiesés” (*apostasia*) elsősorban azoknak a hittől való elfordulása, akik valamikor keresztyéneknek vallották magukat. Különösen Krisztus istenségét, és a kizárólag Krisztus kereszten kiontott vére által való megváltást tagadják. Az ilyenek nem szükségszerűen hagyják el a gyülekezetet. Sokan ott maradnak, és tanítókká válnak. Mások elmennek. „Közülünk indultak, de nem voltak közülünk valók” (1Jn 2,19). Júdas levele olyan hitelesen jellemzi ezeket az embereket, hogy e levél „A hitehagyottak cselekedetei” néven vált ismertté. Az ilyenek észrevétlenül lopóznak be. Istentelenek (4. v.), víz nélküli fellegek (12. v.), „akikben nincsen Szent Szellem” (19 v). Egyszerűen nem igaz hívők, noha „a kegyesség látszatát” fenntartják (2Tim 3,5). További jellemzésüket lásd még a következő helyeken: 1Tim 4,1–3; 2Pt 2,1.15–22; 1Jn 2,18–22; 2Jn 7–9. Az *apostasia* szó helyett egy más szó használatos, amikor azokról van szó, akik kiestek a kegyelemből (Gal 5,4), elhagyták Krisztus iránti első szeretetüket (Jel 2,4–5), vagy elvesztették állhatatosságukat (2Pt 3,17). Mindezek alatt a hívők elbukását kell érteni, de nem kiesésüket a kegyelemből.

b) Feltételes cikkelyek. Több igevers egy hozzáillesztett „ha” szócskával beszél az üdvösségről. Ezt némelyek úgy értelmezik, hogy az üdvösség csak akkor van fenntartva számunkra, ha életvitelünket egy bizonyos módon folytatjuk. Ha figyelmesebben tanulmányozzuk, kiderül, hogy ezek inkább arra az esetre vonatkoznak, amikor a megtérés nem valódi, s ezt alátámasztja az életvitel, amely nincs összhangban a bibliai normákkal. A Zsidókhöz írt levél sok „feltételes” verset tartalmaz, amelyek megkérdőjelezik a szabadítás valóságát. A könyv olyan zsidó csoporthoz van címezve, amely újjászületett hívőkből és nem újjászületett, ingadozó követőkből állt. Az utóbbiaknál fennállt annak a veszélye, hogy visszatérnek a templomi áldozatokhoz, és eltérnek attól, hogy egyedül Jézus Krisztus vérének érdemében bizakodjanak. A különféle figyelmeztetések mind az ingadozókhöz szólnak, akik hajlamosak voltak feladni a Jézusba vetett halovány reménységet, ami számukra nem eredményezett újjászületést (2,1–3; 3,6.12.14; 4,1; 12,25). További igeversek, amelyek a folyamatos Krisztusra való hagyatkozásról szólnak (1Kor 15,1–2; Kol 1,22–23).

Sokakat aggaszt a Zsid 6,4–6. A leírás látszólag keresztyénekről szól, de nem a Szellem általi *elpecsételés* vagy *lakozás* van említve, hanem a Szellem szolgálatában való részesülés (4. v.), ez arra lehet igaz, aki megtérés nélkül jár a keresztyénekkal. Azután a 9. versben azt mondja az író, hogy „felöletek... jobbat gondolunk, ami üdvösséggel jár”, jelezvén, hogy a korábbi leírás nem igaz hívőkre vonatkozik. Ha ez az igeszakasz azt igazolná, hogy egy bárány elveszhet, akkor túl messzire megy, mert akkor annak, aki elesik, lehetetlen volna megújulni a megtérésre. Itt a Krisztus véréből – ami az üdvösség egyedüli alapja – elfordulás bűnéről van szó, és nem „hétköznapi” elesésekről.

Egy másik komoly figyelmeztetés, a Zsid 10,26–39, azokkal foglalkozik, akik „szándékosan vétkeznek”. A 26. verset összehasonlítva a 39. verssel, látjuk, hogy nem ugyanazokról szól. A 26. vers szándékos bűnelkövetője elfordult az egyetlen elfogadható áldozattól, és „Isten Fiát lábbal tapodja” (29. v.). Ettől különbözik a 39. versben említett csoport. „De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk”. Az igaz hívők nem tántorodnak el Krisztus keresztyétől, egyetlen reményüktől. Az üdvözítő hit tartós.

c) Különféle példázatok. Bizonyos példázatok részleteit felhasználva némelyek igazolni vélik a feltételekhez kötött üdvösséget. Viszont a helyes bibliaértelmezés megkívánja, hogy a példázatok egyes részleteit a példázat tágabb mondanivalójának a fényében értelmezzük. Most vizsgáljuk meg azt a négy példázatot, amelyeket általában a feltételekhez kötött üdvösség tanítására használnak fel:

(1) A magvető (Lk 8,4–15). *Probléma:* Vannak olyanok, akik „hisznek egy ideig”. *Magyarázat:* Azt is mondják, hogy nem volt gyökerük. Mít hittek? A démonok is hisznek, mégsem üdvözülnek (Jak 2,19). A példázat azok szívének az állapotával foglalkozik, akik hallják Isten Igéjét. Azok, akik őszinte és jó szívvvel hallgatják és hisznek, üdvözülnek, és ennek megfelelően gyümölcsöt teremnek.

(2) A sáfár (Lk 12,41–48). *Probléma:* A hűtlen sáfár nem várta ura érkezését, és „a hűtlenek sorsára jut”. *Magyarázat:* Minden ember Isten sáfára mindazon, amit tőle kapott. Itt nem látunk utalást arra, hogy a hűtlen sáfár hívó volt, és elveszítette az üdvösségét.

(3) A megbocsátás törvénye (Mt 18,23–35). *Probléma:* Meg van írva, hogy ha nem bocsátunk meg másoknak, Isten sem bocsát meg nekünk. A gonosz szolgát „átadta a hóhérokknak”. *Magyarázat:* Semmi jelzés nincs arra, hogy a meg nem bocsátó meg volt térve. Az általános tanítás a korrektség mások felé Isten kegyelmének a fényében.

(4) Az igazi szőlőtő (Jn 15,1–7). *Probléma:* „Ha valaki nem marad Énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tüzre vetik és elégetik”. *Magyarázat:* Az igerész tárgya a gyümölcstermés, amelyhez Krisztussal közösségben kell maradni. A terméketlen ágak elégetése emberek által – mint ahogy az gyakran történik a földeken – nem az elveszettekre váró örök ítélet tüze.

d) Egyéb igehelyek. Az örök üdvösséget gyakran megkérdőjelezik olyan Igék alapján, amelyek hajótörést szenvedett hitről (1Tim 1,19–20), eltévelyedett hitről (1Tim 6,10.21) és feldúlt hitről (2Tim 2,18) szólnak. De ezeket a verseket tekinthetjük úgy, mint amelyek eltévedt hívőkre, vagy hamis tanítókra utalnak. „Ismeri az Úr az Ővéit (2Tim 2,19). Gyakran nem lehetünk teljesen bizonyosak valakinek az üdvössége felől, ha nem egyértelmű az életvitele. Az 1Móz beszámolója alapján nem lehetnénk bizonyosak abban, hogy Lót üdvösségre jutott, ám a 2Pt 2,7–9 ezt állítja.

A hívők elveszíthetik jutalmukat azzal, hogy kárt vallanak Krisztus ítélőszéke előtt, de üdvözülnek, noha életük munkája „megég” (1Kor 3,15). Ez minden kétséget kizáróan ott volt az apostol gondolatában, mikor a „hajótörés”, vagy az alkalmatlanná válás veszélyéről szólt (1Kor 9,27). Ez nem azt jelenti, hogy Pál félt, hogy elveszítheti üdvösségét. Afelől bizonyossága volt (2Tim 1,12; 4,7–8).

Összegzés

A Szentírás egyértelműen tanítja, hogy az üdvözítő hit az élet végéig tart, és nem időleges. Ez más, mint egy felszínes hit, egy alapelv helyeslése értelmi szinten, rituális imádkozás, vagy az üdvösség képlettel leírt különféle gyakorlatai. Az igazi hit soha nem utasítja el Krisztust és az Ő megváltói munkáját, ami az ember egyedüli reménysége. Ennek eredménye nem egy bűnös élet, hanem helyes életvitel. Nem az az ember üdvözül, aki csak *mondja*, hanem aki bemutatja a hit valóságát az életében (Jak 2,14–24). Aki állítja, hogy hisz, annak valósága nélkül, nem lehet bizonyos abban, hogy „jegyet váltott a mennybe”. Hanem egy nap majd szembetalálja magát az Úrral, és e rettenetes szavakat fogja hallani: „Távozz tőlem! Soha nem ismertelek.” Ezzel szemben Krisztus igazi báránya azt mondhatja: „Meg is szabadít engem az Úr minden gonosztól, és bevisz az Ő mennyei országába” (2Tim 4,18).

ÖRÖK ÜDVÖSSÉG

5. LECKE

1. Minket hívőket pl. milyen dolgoktól szabadított meg az Úr (Mt 1,21; Róm 5,9; 6,14. 17–18; Gal 3,13; Ef 2,1–6)?

2. Mit tett Isten a bűneinkkel (Ézs 1,18; Zsolt 103,12)?

Mi az alapja a bűnbocsátnak (Ef 1,7)?

3. Mikor és hol töröltetek el a bűneink (1Pt 2,24)?

Ez *minden* bűnünkre vonatkozik-e, vagy csak azokra, amelyeket megtérésünk előtt követtünk el (Zsid 9,24–28; 10,10–14)?

4. Mit kapunk, ha hiszünk a Fiúban (Jn 5,24)? Ezt azonnal megkapjuk, vagy csak akkor, amikor meghalunk? Magyarázd meg!

Definiáld az „örök” szót, és vázold korlátait!

5. Ha egyszer megszabadultunk, hogyan maradunk meg (Jn 6,39–40; 1Pt 1,4–5; Júd 24)?

A „Védettség, biztonság, öröm” (Függelék) c. fejezetben a szerző hogyan bizonyítja a Szentírásból, hogy a biztonságunk Istentől függ, és nem önmagunktól?

6. Milyen kapcsolat fűz minket keresztyéneket Istenhez (1Jn 3,1–2)?

Hogyan kerültünk ebbe a kapcsolatba (Jn 1,12–13)?

Mi választhat el bennünket Krisztustól (Jn 10,28–29; Róm 8,35–39)?

7. A hívő életében a Szent Szellem munkája hogyan jelzi, hogy a hívő üdvössége örökre szól (Jn 14,16–17; Róm 8,9b; Ef 1,13–14; 4,30)?

8. Fogalmazd meg (írd át) saját szavaiddal a 2Tim 1,12b-t!

Ennek, valamint a 4,7–8.18. versek alapján mi volt Pál meggyőződése az örök üdvössége felől?

9. Mit mond az 1Jn 5,11–13 arról, hogy bizonyosak lehetünk örök üdvösségünk felől?

10. Mit felelnél az alábbi kijelentésekre, és milyen igeverseket használnál fel:
„Csak halálod után tudhatod meg, hogy üdvözültél-e, vagy sem.”

„Bár az életem nem erről tanúskodik, de tudom, hogy meg vagyok váltva, mert nyolcéves koromban imádságban elfogadtam Krisztust.”

„Ha az üdvösséget nem lehet elveszíteni, akkor ez azt jelenti, hogy annyit vétkezhettek, amennyit akarok.”

„Az örök üdvösség tana nem lehet igaz, mert ismerek egy igehirdetőt, aki elcsábította a gyülekezet orgonistáját.”

GYÜLEKEZETI ÉLET

6. LECKE

Mélyen megindító az a felismerés a Bibliából, hogy a hatalmas Isten szeret mindenkit, és gondja van minden egyes teremtményére az Ő végtelen világában. A zsoltáríró örömmel gondolt bele, hogy Isten igen jól ismerte őt személy szerint még születése előtt (Zsolt 139,13–17). Ez a szerető törődés indította Istent arra, hogy egyszülött Fiát adja, hogy senki se vesszen el (Jn 3,16). Személy szerint ki-ki el kell hogy fogadja az Úr Jézust (Jn 1,12). Az újjászületés egyszeri esemény, akárcsak a testi születés (Jn 3,5). A növekedés és a fejlődés is az Istennek adott személyes válaszuk függvénye. Ezek a gondolatok talán azt a hitet keltik bennünk, hogy Isten előtt magános hívők vagyunk, akik önös életet élnek. A Szentírás által elének tárt kép nagyon messze áll ettől.

Isten gyermekének lenni azt jelenti, hogy az Ő családja tagjának lenni (1Jn 3,1; Ef 3,15). Mi együtt „Isten népe” vagyunk (1Pt 2,9–10; Jel 21,3). Isten úgy tekint minket, mint a menny tartományát a földön, miközben egy másik ország polgárai vagyunk (Fil 3,20). A Biblia főleg többes számban utal a hívőkre. Ilyen kifejezéssel illeti őket, mint „hívők” (Csel 5,14), „tanítványok” (Csel 9,1), „szentek” (Ef 1,1), „testvérek” (Jak 2,1) és ritkábban „keresztyének” (Csel 11,26). (Meg kell jegyezni, hogy a biblia soha nem használ „laikus” vagy „avatatlan” jelzőt abban az értelemben, hogy „közönséges ember”, a „klérus”-tól való megkülönböztetésként.) Az ÚSZ-i levelek többsége hívők csoportjaihoz van címezve. Úgy tekint, hogy egységben élünk egymással és Krisztussal (Ef 2,5–6.21–22). Együtt kell működünk, s nem különálló részekként (1Kor 12,12–27). Az apostolok idejében az Úr naponta növelte a hívők közösségét az üdvözülőkkel (Csel 2,47). Ezt a közösséget úgy nevezték: *eklézsia*, amelynek jelentése: gyülekezet. Ez a hívők helyi és működő testülete a gyakorlatban. Istennek az a terve és szándéka minden egyes hívő számára, hogy egy ilyen közösség tagja legyen.

Mi a gyülekezet?

A „gyülekezet” szó hallatán sok minden eszébe juthat az embernek, ami távol áll az *eklézsia* igazi jelentésétől. Vannak, akiknek egy *épület* jelenik meg a gondolataikban. „A gyülekezet a sarkon van.” „Vasárnaponként gyülekezetbe járunk.” Némelyek úgy tekintik a gyülekezetet, mint egy *tevékenység-orientált*, vagy *rendezvényeket* működtető csoportot. „Nagyon aktívak vagyunk a gyülekezetben.” Gyakran úgy gondolják, hogy ez egy intézményt vagy *szervezetet* takar. „Mi a római katolikus egyházhoz/gyülekezethez tartozunk.” Ezek az elgondolások alakultak a gyülekezet szó körül mindenféle utalás nélkül annak bibliai jelentésére.

Az *eklézsia* szó első része azt jelenti, hogy „ki(felé)”, a második rész pedig a „hív” igével kapcsolatos. Szó szerinti értelmezésben a gyülekezet a kihívottak közössége, vagy összegyülekezés. Ugyanez a szó használatos a Csel 19,32.39.40. verseiben a gyűlésre vagy csődületre, akiket azért hívtak össze, hogy tiltakozzanak a tanítványok igehirdetése ellen. Ez egy hétköznapi használatú szó volt emberek összegyülekezésére. Az Úr is átvette ezt, és alkalmazta arra, hogy Isten hívja az embereket Önmagához. Ő *kihív minket a sötétségből* az Ő csodálatos világosságára (1Pt 2,9). Isten drága Fiának országába kaptunk elhívást (Kol 1,13). A Bibliában az *eklézsia* szó a Krisztusban hívőkre alkalmazva Isten népére utal – nem épületre, istentiszteletre, tevékenységekre vagy szervezetekre.

A gyülekezet kétféle szemlélete

A Szentírásban az *ekklészia* szónak két aspektusa van: az egyetemes Gyülekezet, valamint a helyi gyülekezet. Az egyetemes Gyülekezet azok összességét jelenti, akik pünkösd óta Krisztushoz jöttek – mind az élőket, mind az elhunytakat valamennyi törzsből és nemzetből. Mikor a Biblia azt mondja, hogy „Krisztus is szerette a Gyülekezetet, és Önmagát adta érte” (Ef 5,25), akkor az egyetemesről beszél. Ez áll a gyülekezeti utalásokra is, ami az Ő Teste (Ef 1,22–23; 4,4), aminek egyetlen Feje Ő (Ef 5,23; Kol 1,18). Nyilvánvaló, hogy mint ilyen, soha nem lehet együtt egy helyen, és nem lehet része egyetlen földi szervezetnek. Mint egy isteni egység, ez jelenleg Isten elgondolásában létezik, s ezért néha „titokzatos”-nak nevezik. Ez az egyetlen, igazi Gyülekezet, amely az ÚSZ-i apostolokon alapul, és amelynek maga Jézus Krisztus a fő sarokköve (Ef 2,20). Csak a Szent Szellem tehet minket ennek tagjaivá azáltal, hogy összeköt bennünket a Krisztussal való egységben (1Kor 6,17; Ef 5,30). Ez a gondolat titok volt az ŐSZ-i időkben és az evangéliumokban (Ef 3,4–5). Akkoriban a zsidók és pogányok nem egyenlő feltételek mellett lettek összehozva (Ef 2,11–16; 3,6). Krisztus Gyülekezetét még fel kellett építeni (Mt 16,18). Ez pünkösdötől kezdve a Szent Szellembe való bemerítés által formálódott a hívők Krisztussal való egyesítése révén. Krisztus Gyülekezete más, mint Izrael gyülekezete a pusztában (Csel 7,38). A zsidók, a pogányok, és Isten Gyülekezete ma meg van különböztetve egymástól (1Kor 10,32). Bibliái értelemben ma valamennyi Krisztusban hívő az Isten népének hívatik (Róm 9,15; Hós 2,25).

Az egyetemes Gyülekezet részeként nincs felmentve senki az alól, hogy aktívan részt vegyen egy *helyi gyülekezet* életében. Azok, akik elsők közt hittek Krisztusban, bemerítkeztek, és csatlakoztak a jeruzsálemi helyi gyülekezethez (Csel 2,41). Együtt voltak a többi hívővel, osztozva azok mindennapi életében (Csel 2,42–44). Gyülekezetek alakultak sorra a szomszédos területeken (Csel 9,31; 15,41; 16,5). Átterjedtek a világ más vidékeire is, pl. Ázsiába (1Kor 16,19), Macedóniába (2Kor 8,1) és Galáciába (Gal 1,2). „Krisztus gyülekezetei” (Róm 16,16), „Isten gyülekezetei” (1Kor 11,16) és „a szentek gyülekezetei” (1Kor 14,33) néven váltak ismertté. Néha a városról nevezték el őket, ahol összejöttek, mint pl. Korintus (1Kor 1,2), vagy mint annak a városnak a lakói – a tesszalónikaiak gyülekezete (1Tesz 1,1). Talán két évszázadig nem volt látható, nyilvános épületük az imádkozásra, és házaknál jöttek össze (Róm 16,5; Kol 4,15). Egyszerű felépítésű vezetőségük volt a szentek között, akiket „püspökök”-nek, „presbiterek”-nek és „diakónusok”-nak neveztek (Fil 1,1; 1Tim 3; Tit 1), így többes számban. Egyszemélyes vezetésre nem volt minta ezekben a korai gyülekezetekben. A vezetőket tisztelni kellett, és engedelmisséggel tartoztak nekik (Zsid 13,17; 1Tesz 5,12). Nem csak Krisztusnak tartozunk engedelmisséggel, hanem a gyülekezeti vezetőknek is.

Az Egyetemes gyülekezet valamennyi tagja igaz hívő, és ugyanaz kell hogy igaz legyen a helyi gyülekezetre is. Ez gyakran nehéz, mivel a Krisztusban való hit megvallása mögött nem mindig van igaz megtérés. Az Úr Jézus azt tanította, hogy a konkoly együtt van jelen a búzával, ami a szájjal való hitvallást illeti (Mt 13,24–30.36–43). Ő egy eljövendő napon elutasítja majd a valóságálapot nélkülöző hitvallást, függetlenül attól, hogy az illető tartozott-e helyi gyülekezethez vagy sem (Mt 7,21–23).

A gyülekezet jellemzői

Az emberek gyakran úgy gondolnak a gyülekezetre, mint egy előadóteremre szónokkal, vagy egy parancsnoksággal bíró szervezetre és hivatalos személyek hierarchiájára. A bibliai tanítás teljesen más szempontokat hangsúlyoz.

1. **EGYSÉG** (Ef 4,3–6). A gyülekezet egy, és helyi megnyilvánulásában nem lehet viszály vagy frakció. E szellemi egység fenntartására minden erőfeszítést meg kell tenni (Ef 4,3). Kerülni kell azt, ami megosztja a hívőket a közösségen belül (1Kor 1,10; 11,18; 12,25; 2Kor 12,20). Különösen vonatkozik ez a hamis tanokra (2Pt 2,1). Azokat, akik szakadást okoznak, figyelmeztetni kell, aztán kerülni (Tit 3,10).

2. **SOKFÉLESÉG** (Ef 4,7; 1Kor 12,11). Minden tag közreműködik más-más módon. Gyülekezeti formában az egyes tagok hozzájárulása úgy valósul meg, ahogy az emberi test esetében történik (1Kor 12,12–27; Róm 12,4–5). A gyülekezeti egységen belül minden egyes hívő olyan, mint egy testrész. Krisztus a test feje. Tetszése szerint osztja a kegyelmi ajándékokat (1Kor 12,13). Mikor a Szentírás bizonyos ajándékok kívánásáról szól, akkor ez a helyi gyülekezetre mint egészre vonatkozik. Annak keretein belül (1Kor 12,31; 14,1) – s nem az egyén személyes becsvágyainak kielésére – különleges értéket tulajdonít egynémely ajándéknak. Lényeges, hogy minden tagnak van ajándéka és konkrét feladata a testen belül (1Kor 12,27). Minden egyes tag fontos. Mindenkinek lehetőséget kell adni a működésre. Valamennyi tag tiszteletet érdemel. Nem mindenkinek van azonos ajándéka.

3. KÖLCSÖNÖS FÜGGÉS EGYMÁSTÓL (Ef 4,11–12; 1Kor 12,21–24). Szükségünk van egymásra, és nem magános munkálkodásra teremtettünk. A felsorolt ajándékok célja a többi hívő építése azért, hogy ők is részt vegyenek a szolgálatban. Nem maradhatnak külső szemlélők, individualisták vagy tehetetlen tagok. Minden hívő arra hivatott, hogy a helyi gyülekezetben munkálkodjék.

4. IMÁDÁS (1Pt 2,4–5). Magasztos és elsődleges elhívásunk, hogy dicsőítsük és imádjuk a mi csodálatos Istenünket (Jn 4,23). Ez a rendeltetés a gyülekezet mint Isten Temploma, vagy Háza megjelenésében valósul meg (1Kor 3,9.16–17; 1Tim 3,15; Ef 2,22). Az ÓSZ-ben Isten pusztai népe az ún. szent sátorban imádkozott Istent, később pedig a jeruzsálemi templomban. Isten azután nem lakott többé kézzel csinált templomban (Csel 7,48), ami lényeges különbség Izráel népe és Krisztus Gyülekezete között. Isten háza ma szellemi épület, élő kövekből épült, vagyis azokból a hívőkből, akikben lakozást vett a Szent Szellem. Mi nem áldozunk többé állatokat. Ma az áldozat az Istennek odaszánt test, anyagi felajánlások, valamint személyes dicséret. Minden Krisztusban hívő ember pap, nem csak a „klérus” (a „pap(ság)” latin neve) (1Pt 2,5.9). Isten gyülekezetének elsődleges feladata Őt dicsérni, kiönteni szíve imádatát, nem csak prédikációkat hallgatni vagy egy könyvből közösen szavakat ismételni.

5. SZERETETTELJES KAPCSOLAT (Ef 5,23–27; 2Kor 11,2). Ez különösen a gyülekezet menyasszonykénti képében valósul meg. Pünkösöd óta Isten népének egésze egy gyönyörű nőhöz van hasonlítva, aki nagy vőlegénynek, az Úr Jézus Krisztusnak a jegyese. Ő semmihez sem hasonlítható gyöngédséggel szereti a menyasszonyát, és arra törekszik, hogy tisztán állítsa maga elé. Ezzel szemben Izráel népét elvált asszonyhoz hasonlítja (Ézs 50,1). A gyülekezet meg kell hogy lássa közeli és drága kapcsolatát az Úr Jézussal, és hogy központi szerepe van az Úr jelenlegi és eljövendő terveiben. Ő kizárólag jót gondol menyasszonya felől. A gyülekezet szeme mindig vőlegényén kell hogy függjön.

6. TOVÁBBI JELLEMVONÁSOKat is említhetünk. Ilyen a növekedés, s nem a tehetetlenség vagy hanyatlás (Csel 6,1.7; 12,24; 19,20). Ilyen az élet, s nem az élettelenység. Ilyen a szentség, s nem a romlottság (1Kor 3,17; 1Pt 1,15–16). Ilyen a hitelvi tisztaság, s nem a hitehagyás (1Tim 1,3.10; Tit 1,9–10; 2Pt 2,1–3; Jel 2,13–14.20). A szeretet, az élet és a világosság tanítása – ami által Krisztust testesítjük meg – kell hogy sugározzon az igazi, biblikus helyi gyülekezetből.

A gyülekezet működése

Mire hivatott a gyülekezet helyi szinten? Nem kétséges, hogy komolyan kell vennie az ún. Nagy Parancsolatban megjelölt feladatot (Mt 28,19–20). Azaz hirdetni az evangéliumot (evangelizálni) mindenütt, és tanítványokat nevelni. A minta a Csel 2,40–42-ben látható. Emberek, akik hallották a hirdetett evangéliumot, hittek, bementek, majd aktív gyülekezeti életet kezdtek. Létüknek és működésüknek négy összetevője volt: apostoli tanítás, közösség, a kenyér megtörése és imádkozás. Úgy is mondhatjuk, hogy megalapozott bibliatanítás, gyülekezeti alkalmakon a többi hívővel való találkozás, az Úrra emlékezés az úrvacsorában, és közös imádkozás más hittestvérekkel. Miért szerepel a kenyértörés, ill. úrvacsora ebben a listában? Úgy néz ki, hogy központi helye volt a korai gyülekezetek összejövetelében (Csel 20,7; 1Kor 11,23–33). Ez a rendszer nem arról tanúskodik, hogy Istent a forma érdekli szellemi élet nélkül. A Szentírásban Isten megítéli a zsidók vallásos hagyományait épp azért, mert nem éltek igazi, tartalmas életet.

A korai gyülekezet cselekedetekben megnyilvánuló szeretettel (Csel 2,45) és Isten Igéjének bátor hirdetésével (Csel 4,13.29.31) kimozdította az embereket a kor élettelen vallásosságából. Ahogy a hívők az intenzív üldözés miatt szétszóródtak, hitük terjedt életük és bizonyágtételük dinamikussága által. Ez nem jelenti azt, hogy hiba nélkül valók voltak. Időnként az a kritika érte őket, hogy testiesek, ill. emberi kívánságok által vezetettek (1Kor 3,1–4). Némelyeknek meg kellett vizsgálni a saját életüket, hogy megbizonyosodjanak: valóban keresztyének-e (2Kor 13,5). Mások feddést kaptak, mert hamis tanítást hirdettek (Gal 1,6–9; 3,1–3). János úgy látta Krisztust a gyülekezetek közt járni, hogy szava volt hozzájuk (Jel 2–3). Mindazonáltal a gyülekezetek szaporodtak a civilizált világban, és a keresztyén hit meghatározó lett. Hiányosságaik ellenére a gyülekezetekben élet volt. Mi több, Isten az Ő tervén munkálkodott.

A gyülekezet jövője

Krisztus Gyülekezetére az a dicsőséges jövő vár, hogy az Úr visszajövetelekor felvétetik a levegőbe, hogy ott vele találkozzék (1Tesz 4,16–17). Akkor el fogunk változni testben (1Kor 15,51–54). Az Úrral leszünk és szellemben hasonlók leszünk hozzá (1Jn 3,2–3). Nem lesz rajtunk folt, sem ránc, sem semmi ehhez hasonló (Ef 5,27). Isten kegyelmének iskolapéldája lesz a Gyülekezet a mennyben, azaz, hogy Ő a szegény teremtményeket a dicsőség ilyen magasságába emelte (Ef 2,7).

GYÜLEKEZETI ÉLET

6. LECKE

1. Az ÚSZ-ben a „gyülekezet” kifejezés használatos egyetemes, ill. helyi értelemben. Az első esetben a világ összes hívő emberét jelöli, aki valaha élt, az utóbbiban egy adott földrajzi területen élő meghatározott keresztyén csoportot jelöl. Az alábbi igeszakaszok közül melyik utal az egyetemes Gyülekezetre, s melyik a helyi gyülekezetre?

1Kor 10,32 Gal 1,1–2

Ef 5,25 Kol 1,18

1Tesz 1,1

2. Jellemezd az egyetemes Gyülekezetet és tagjait (Ef 1,22–23; 4,15–16)!

3. Írd le saját szavaiddal a Csel 2,42-t!

E vers és a Mt 28,19–20 alapján melyek a gyülekezet elsődleges tevékenységei?

4. Mi a keresztyén közösség célja (Péld 27,17; Préd 4,9–10; Zsid 10,24–25)?

5. Mit felelnél annak, aki azt mondja: „Nincs szükség arra, hogy gyülekezetbe járjak. Otthon a szobámban, vagy a vikendházamban családi körben ugyanúgy imádkozhatom Istent”?

6. Milyen szellemi vezetőket adott Isten a gyülekezetnek (Fil 1,1), és milyen jellemvonásokkal kell bírniuk (1Tim 3,1–13)?

Milyen felelősség nyugszik a helyi gyülekezet szellemi vezetőin (Zsid 13,17; 1Pt 5,15)?

7. Milyen egyéni felelőssége van a hívőnek a helyi gyülekezet szellemi vezetői iránt (Zsid 13,7.17; 1Pt 5,1–5)?

Te miképpen engedelmeskedsz e bibliai parancsoknak?

8. Milyen személyes feladatuk van a gyülekezetben az egyes hívőknek (1Kor 12,12–17)?

Miért adott Isten minden hívőnek szellemi ajándékokat (Ef 4,11–16)?

Mi a helyes magatartás a helyi gyülekezetben (Ef 4,2–3; Jn 13,34–35)?

9. Szerinted mely ponton szűnik meg valaki csak „gyülekezetbe járó” lenni, és kezdi meg tevékeny tagságát a gyülekezetben? Te melyik vagy? Fejtsd ki!
10. Ha elköltöznél egy másik városba, minek alapján választanál helyi gyülekezetet? Mely Igét tartanád szem előtt?

A keresztyén hit alapjai

JEGYZETEK

A KÍSÉRTÉS LEGYŐZÉSE

7. LECKE

Az erkölcs területén az emberiség közös tapasztalata az a felismerés, hogy erős vonzódása vagy készítése van annak elkövetésére, amiről tudja, hogy helytelen. Néha sikeresen ellenállunk. Máskor beadjuk a derekunkat. Ezt a sürgető érzést, vagy csábítást „kísértés”-nek nevezzük. Képességünk a kísértés felismerésére és a sikeres ellenállásra Isten ereje által, nagyban meghatározza hitbeli előrehaladásunkat. Vereséget vagy győzelmes életet eredményez.

Mi a kísértés?

Bibliai értelemben a kísértés több dolgot is jelent.

1. **PRÓBA**, amikor Isten próbára teszi az embert a hit területén (1Móz 22,1; 2Móz 15,25; 16,4). A hitpróba lehet közvetlen, mint Isten Ábrahámnak adott parancsa esetében, hogy áldozza fel a fiát. Lehet közvetett is az élet nehézségeiben és üldöztetéseiben (Jak 1,2–3; 1Pt 1,6; 4,12). A próbatétel célja nem Isten informálása, hanem sokkal inkább hitünk valóságának bizonyítása.

2. **KIHÍVÁS**. Negatív értelmet hordoz ez a szóhasználat itt, amikor az ember provokálja Istent (2Móz 17,7; Csel 15,10; 1Kor 10,9; Zsid 3,8). Az ember kísérti Istent, amikor a Szentírással ellentétes cselekedeteivel kétségbe vonja az Ő szeretetét vagy hatalmát, ill. folytonos engedtlensége által visszaél az Ő kegyelmével. Az ilyen cselekedetek kihívják Isten haragját (Zsolt 106,29; Ézs 5,25).

3. **CSÁBÍTÁS** vagy vonzódás annak cselekvésére, ami helytelen Isten előtt. Legtöbbször ez a jelentés jut eszünkbe a kísértés szó hallatán (Jak 1,14; Gal 6,1; 1Tim 6,9; 1Tesz 3,5). Ez mostani leckénk témája. Isten direkt soha nem kísérti az embert (Jak 1,13), bár megengedi a Sátánnak, hogy ő ezt tegye. Néha azt is megengedi, hogy az ördög megpróbálja vagy gyötörje a hívőket (Jób 1,12; 2,3–6).

Amikor a zsoltáriró Istenhez folyamodik, hogy próbálja meg őt, nem jár-e téves úton, bizonyára az *első* jelentésre gondolt (Zsolt 139,23). Amikor a Sátán felszólítja az Úr Jézust, hogy vesse le magát a templom párkányáról, Ő elutasítja, hogy kísértse Istent (Lk 4,12). Ez a *második* jelentés. A Miatyánk imádságban benne van, hogy „Ne vígy minket kísértésbe” (Mt 6,13), és így folytatódik: „de szabadíts meg a gonosztól”. Egyértelmű, hogy itt a kísértés szó *harmadik* jelentéséről van szó. Minden használatot gondosan meg kell különböztetni. Bátorító azt olvasni Isten Igéjében, hogy „Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlön felül kísérteni, sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.” (1Kor 10,13). Isten a kísértést saját céljára és az ember javára használja fel. Általa bemutatja a hitet és a tisztességet, fejleszti egyéni jellemünket – pl. türelemre tanít – és gyakran befogja az ellenség száját.

A csábítás három forrása

Az embert három irányból érheti támadás. Jó nem összetéveszteni ezeket, vagy figyelmen kívül hagyni egy területet, ahol sebezhetők vagyunk.

1. **AZ ÖRDÖG** személyes, aktív képviselője a gonosznak, hogy elcsábítson vagy eltérítsen minket Isten útjának a követésétől. A Biblia „Kísértő”-nek nevezi (Mt 4,3; 1Tesz 3,5). Az „ördög” azt jelenti: „rágalmazó”, „vádoló”. Rágalmazza Istent az ember előtt (1Móz 3,5), és rágalmazza az embert Isten előtt (Jel 12,10). A „sátán” jelentése „ellenség” vagy „ellenfél”, mert ő ellensége Istennek és az embernek egyaránt (1Pt 5,8). E gonosz eredetét az Ez 28,12–19 és az Ézs 14,12–14 tárja elénk. Az Ördög mesterkedése, hogy kétséget támaszt isten Igéjével szemben (1Móz 3,1), leigazza az embert testileg, lelkileg, szellemileg (Csel 10,38) pusztítást hagyva maga után, amellyel kiérdemli a „Pusztító” (*Apollyón* vagy *Abaddon*) nevet (Jel 9,11). Ez a halálos beavatkozás olyan hatással lehet az emberre, hogy elveszíti a lelkét. Az Ördög emberi lelkek gyilkosa (Jn 8,44).

2. A VILÁG az értékek, az erkölcs és az istentelen hatások vonzó rendszere, ami az elővigyázatlanokat elvonja Istentől a maga hatáskörébe. Nem tévesztendő össze azzal a jelentéssel, amikor a földgolyót vagy annak lakóit jelöli. A gonosz világi rendszernek a Sátán a fejedelme, vagy vezetője (Jn 12,31; Ef 2,2). Úgy tartja magánál ezt a rendszert, mint anya a csecsemőjét (1Jn 5,19). Ha valaki a világ barátja, akkor egyúttal Isten ellensége is (Jak 4,4). A hívők úgy vannak a világban, hogy ott élnek benne (Jn 13,1), de nem abból valók, ami szellemi részvételüket, vagy alkalmazkodásukat illeti (Jn 15,19). Az ige azt mondja azokról, akik újjászülettek, hogy legyőzték a világot (1Jn 5,4).

3. A TEST szóhasználat három különböző módon jelenik meg a Bibliában. Utal az emberiségre általában (Csel 2,17), az emberi testre (Jn 1,14; 3,6; 6,51), és a buja kívánságokra vagy vágyakra, amelyek túllépi az Isten által felállított helyes határokat (Gal 5,16.24; Jak 1,14; Ef 2,3). Most e harmadik jelentéséről beszélünk. Amikor a test veszi át az irányítást, a természetes vágyak átlépi a megfelelő határokat. A szex, pl. helyénvaló a házasságban, de paráznasággá válik házasságon kívül. A test szükségleteinek kielégítésére szolgáló evés falánksággá válik, ha azért élünk, hogy együnk, és az elhízásig tömjük a hasunkat. A test cselekedetei a „házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ehhez hasonlók” (Gal 5,19–20). Akik konokul megmaradnak ezekben, nem öröklék Isten országát (Gal 5,21).

Két természet – a test a Szellem ellen

A Krisztusban hívő igencsak tudatában van egy – gyakran heves – személyes harcnak a jó cselekvésének vágya és a rossz cselekvésére való kísértés között. „Mert a test kívánsága a Szellem ellen tör, a Szellem pedig a test ellen, ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek” (Gal 5,17).

A hívő megszabadult, de a természete sajnos nem. Ezt nem változtatta meg az újjászületés. A „természet” nem más, mint hajlam, beállítottság, jellem vagy képesség valaminek a cselekvésére. A régi természet olyan biztosan hajlik arra, hogy vétkezzen, mint ahogy egy kutya hajlamos az ugatásra és az ember veleszületett hajlama. Ezt örököltük Ádámától (Róm 5,12). Az ember természeténél fogva vágyat érez, hogy kielégítse teste és értelme kívánságait (Ef 2,3). Néha ezt a természetet „óember”-nek (Ef 4,22; Kol 3,9) vagy „testi gondolkodás”-nak (Róm 8,7) nevezi a Biblia. Ez a természet a gonosz forrása (Mk 7,21–23). Bűnben fogantatott (Zsolt 51,7). Ellenséges Istennel, így nem tetszhet neki (Róm 8,7–8). Semmi jó nem származhat belőle (Róm 7,18).

Amikor újjászületünk, új természetet kapunk, nem egy rehabilitált régít (2Pt 1,4). „Új teremtés” leszünk (2Kor 5,17) és „új ember” (Ef 4,24). Isteni mag plántáltatott belénk, amely nem vétkezhet, mivel Istentől származik (1Jn 3,9). Mivel a régi természet nem lett eltávolítva, és nem lett megjavítva, érthető a harc a két természet között, ahogy azt a Róm 7,15–23 leírja. Fontos, hogy az új természet fölénybe kerüljön a régivel szemben. Ehhez igénybe kell vennünk Isten erejét, ápolnunk kell az új természetet minden lehetséges módon, éheztetnünk a régít, és semmilyen formában nem kielégíteni. Pál apostol beszél testének sanyargatásáról, hogy engedelmisségben tartsa (1Kor 9,27). Ez az önfegyelem kifejezése.

A csábítás két illusztrációja

Az első emberpár megkísértéséből levezethető az a három mód, ahogyan az embert támadás éri (ld. 1Jn 2,16). Amikor a Kísértő Éva szemei előtt megcsillogtatta a tiltott gyümölcsöt (1Móz 3,6), Éva látta, hogy „kívánatos az a fa” (a test kívánsága), „csábítja a szemet” (a szemek vagy a világ kívánsága), és „okossá tesz” (az élet kérdése).

Az Úr Jézus megkísértései hasonló mintát követtek. Először az volt a kísértése, amikor megéhezett, hogy változtassa kenyérré a köveket – nyomásgyakorlás a *testre* (Mt 4,3). Azután felszólítást kapott, hogy vesse le magát a templom párkányáról, hogy az angyalok megmenthessék – az *élet kérdésére* apellálás (Mt 4,5–6). Végül ajánlatot kapott, hogy Ővé lehet a világ minden dicsősége, ha imádja az ördögöt, ill. a *világ* vonzását (Mt 4,8).

Győzelem a kísértés felett – Amit Isten tett

Az embert semmi olyan kísértés nem érheti, amit az Úr Jézus már le ne győzött volna, ezzel biztosítva számunkra a győzelmet.

1. AZ ÖRDÖGÖT LEGYŐZTE az Úr Jézus kereszthalálával (Jn 12,31; 16,11). Megtört a Sátán ereje a hívők felett (Kol 2,15; Zsid 2,14). A Biblia soha nem mondja azt, hogy féljünk az Ördögtől. Hanem azt mondja, hogy álljunk ellene, és elfut (Jak 4,7). Bizonyára nem tenné ezt, ha még mindig hatalommal bírna a hívőkön. Az Ige mégis figyelmeztet bennünket, hogy ne engedjünk teret neki, mert azt kihasználná ellenünk (Ef 4,27). Noha kísértheti, becsaphatja és támadhatja a hívőket, az Úr Jézus vére által Isten erejével szembe tudunk szállni vele (Jel 12,10–11).

2. A VILÁG LEGYŐZÉSE ugyancsak végbement a mi Urunk által. Ő ezt mondta: „bizzatok: Én legyőztem a világot” (Jn 16,33). Teljesen elítélte azt (Jn 12,31; 1Kor 11,32). Ezért erkölcsileg el kell határolnunk magunkat attól (2Kor 6,14–17). Nem arról van szó, hogy elszigetelődjünk a hitetlen emberektől (Mt 11,19), hanem, hogy tartózkodjunk a tisztátalanságoktól, a megalkuvástól és a méltánytalan kapcsolatoktól. Nem szerethetjük a világot (1Jn 2,15). Hit által le kell győznünk azt (1Jn 5,4).

3. A TEST LEGYŐZÉSE is megtörtént, amikor az Úr Jézus a kereszten megtörte annak erejét (Róm 6,6). Ott Ő megítélte a bűnt a testben (Róm 8,3). Egykor a bűn rabszolgái voltunk, most azonban szabadok vagyunk (Róm 6,20–22). Krisztus „kettős gyógyítást” végez a bűnön a hívő életében. Megszabadít minket a bűntudattól és a bűn erejétől. Nem vagyunk tehetetlen áldozatai a felébredő testi vágyaknak. Isten képessé tesz azon kívánságok legyőzésére, amelyek bűnre csábítanak bennünket.

Győzelem a kísértés felett – amit nekünk kell megtenni

Urunk győzelmes óvintézkedése minden esetben *személyes elhatározást* kíván. Az ellenség ezért továbbra is támad. Minden kísértésből van menekülés (1Kor 10,13). Jó imádkozni a kísértés idején, elismerve a test gyengeségét (Mt 26,41). A győzelem érdekében vegyük igénybe a Szellem felhatalmazó erejét! Megfontolt cselekedetekkel elkerülhetünk bizonyos kísértéseket (1Kor 7,5). A túlzott bizakodás testünkben veszélyes magatartás, és ettől őrizkednünk kell (Fil 3,3). A Szentírás megmutatja nekünk a győzelemhez vezető ösvényt.

1. „AZT TARTSÁTOK MAGATOKRÓL, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban (Róm 6,11). Gondolataink akörül forogjanak, hogy Krisztussal – a mi nagy helyettesünkkel – meghaltunk a kereszten, és mindaz, ami a régi életünk része volt, ott meghalt Ővele (Kol 3,3)! A halott embert nem vonzza a bűn.

2. ENGEDJÉTEK ÁT, vagy „adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek” (Róm 6,13). Azt mondja az Ige, hogy testünket ajánljuk fel Istennek élő áldozatul (Róm 12,1). A Szellem folyama így egy szabályozott életen keresztül tud áradni (Jn 7,38–39). „Szellem szerint éljétek, és a test kívánságát ne teljesítsétek!” (Gal 5,16).

3. ÁLLJATOK ELLEN az Ördögnek – figyelmeztet az Ige (Jak 4,7). Imádkoznunk kell és igénybe venni Isten Igéjét (Mt 4,1–11). Részünkről aktív szellemi hadviselésre van szükség, amely legalább annyira hozzátartozik a győzelmes élethez, mint az, hogy elfogadjuk Krisztus győzelmét ellenségeink felett, és élünk az Ő hatalmával. Fontosak mind az aktív, mind a passzív intézkedések.

Gondolkodás bukás esetén

1. VEDD IGÉNYBE KRISZTUS SEGÍTSÉGÉT! A keresztyén ember – bár *kevesebbet vétkezik* –, nem *bűn nélküli*. Ezért mondja a Biblia: „ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus (1Jn 2,1). Az ezt követő vers szerint Jézus lerendezte a bűn kérdését, amikor meghalt a kereszten *minden bűnünkért* – a múltbeli, a jelen- és a jövőbeli bűnökért. Most Ő a mi szószólónk, ügyvédünk, tanácsosunk az Atya előtt, hogy képviselje ügyünket, amikor vétkezünk.

2. VALLD MEG ISTENNEK! Ha megvalljuk bűneinket, helyreáll kapcsolatunk Istennel (1Jn 1,9). A „megvallani/elismerni” jelentése „ugyanazt mondani, amit a másik”, ill. „egyetérteni”. Amikor bűnt vallunk, egyetértünk Istennel, hogy amit tettünk, rossz. Nem elég csupán egyetérteni a ténnyel, hogy vétkeztünk, hanem szükséges megneveznünk a konkrét bűnt, amelyet elkövettünk.

3. ÉLJ ISTEN BOCSÁNATÁVAL! Fogadd el Isten teljes bocsánatát és megtisztító munkáját! Ha elismerted a bűnt, és elhagyta azt, de nem fogadod el Isten bocsánatát, akkor ez azt jelenti, hogy hazugnak nevezed Őt, Ő ugyanis bocsánatot ígért ilyen feltételekkel. Ha folyvást a múlt bűnét emlegeted, ez alkalmat teremthet újabb botlásra.

Összegzés

A kísértés ott van minden keresztyén életében. A félelmetes hármassal kell szembenézzünk: az ördöggel, a világgal és a testtel. Ennek ellenére az Úr Jézus kihívott bennünket a sötétségből, hogy a világosságban járjunk, győzelmes életet éljünk, gazdagon teremjük a gyümölcsöket és megváltozott életet mutassunk. Krisztus erre lehetőséget teremtett, amikor a keresztfán legyőzte ellenségeinket, és üdvösségünk Fejedelme lett (Zsid 2,10). Mint Fejedelmünk, arra vágyik, hogy győzelemre vigyen minket, és rajtunk keresztül az Ő „ismeretének illatát” terjessze mindenütt (2Kor 2,14). Krisztus ezenkívül gondoskodott számunkra négy felbecsülhetetlen értékű forrásról, amelyek segítségével szembenézhetünk a szellemi hadviselés nagy kihívásaival: a Szent Szellem bennünk lakik (Róm 8,9.11), Maga Krisztus közbenjár érettünk a mennyben (Zsid 7,25), Isten Igéje táplál minket és harcol érettünk (Ef 6,17) és az imádság megnyitja számunkra az életvonalat Istenhez (Zsid 4,16).

A szellemi győzelemhez még ily nagyszerű vezető és ilyen források mellett is szükséges, hogy kövessük az igazságot, és engedelmeskedjünk annak. Ehhez nem elegendő a Biblia értelmi szinten való ismerete. Nem Isten Igéjének vezetésétől független, szubjektív szellemi átélésekben gyökerezik. „Úr”-nak nevezni Jézust, ugyanakkor nem érezni felelősséget annak cselekvésére, amit Ő mond, ez a legrosszabb esetben hamis hitvallás, a legjobb esetben pedig képmutatás (Lk 6,46). Az engedelmisség a szellemi valóság (1Jn 2,3–4), az Iránta tanúsított szeretetünk (Jn 14,15–21) próbája, és a szellemi növekedés útja.

A keresztyén hit alapjai

TANULMÁNYOZÁSI ÚTMUTATÓ

A KÍSÉRTÉS LEGYŐZÉSE

7. LECKE

1. Állítsd szembe egymással a próba(tétel) eredetét, természetét és célját (Jak 1,2–12) a kísértés eredetével, természetével és céljával (Jak 1,13–15)!

2. Azonosítsd a kísértés forrását az alábbi versekben, és mutasd be az egyes források jellemzőit!

Ef 6,11–12; 1Pt 5,8

Róm 12,2; 2Tim 4,10; 1Jn 2,15–16

Mk 7,21–23

3. Mi biztosítja alapvetően a kísértés feletti egyéni győzelmünket (Jn 12,31–33; Róm 6,6)?

4. Az 1Móz 3,1–6 és a Józs 7,20–21 két, jól ismert Ige a kísértésről. Szerinted ezekben az igeszakaszokban hol ér véget a kísértés és kezdődik a bűn? Milyen előrehaladást figyelsz meg mindkét esetben?

5. Állítsd szembe az 1Móz 3,1–6 és a Mt 4,1–11 verseit! Milyen hasonlóságokat és milyen különbségeket tapasztalsz a kísértés és annak kimenetele vonatkozásában?

6. Fogalmazd meg saját szavaiddal az 1Kor 10,13-at!

Mit mond neked ez a vers a kísértés korlátairól és Isten gondviseléséről? Mire vezeted vissza azokat a kísértéseidet, amelyek elhordozása túl nehéznek tűnik?

7. Olvasd el a Róm 6-ot! *Szükségszerű-e*, hogy egy keresztyén vétkezzék? Mi a te felelősséged?

8. Milyen óvintézkedéseket tehetsz a kísértés legyőzésére?

Zsolt 119,9–11

Mt 26,41

2Tim 2,22

Jak 4,7

9. Milyen példát tudnál említeni a „test táplálására” (Róm 13,13–14)?

Milyen alapelvet látsz a Csel 19,19-ben? Te hogyan alkalmaztad ezt az alapelvet saját életedben? Mit eredményezett ezeknek a hívőknek a cselekedete (Csel 19,20)?

10. Mi a teendő, ha elbukunk (1Jn 1,9)? Mit foglal ez magában (Zsolt 32,1–5)?

Ez az isteni megoldás feljogosít-e a bűnre (Róm 6,1–2)?

TALÁLKOZÁS ISTENNEL

8. LECKE

„AHOGYAN A SZARVAS KÍVÁNKOZIK A FOLYÓVÍZHEZ, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!” (Zsolt 42,1–2). „Hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem” (Zsolt 63,1). A zsoltáríró a Szent iránti odaszánásában őszintén kiáltott Istenhez, szomjúhozva és vágyakozva a vele való közösségre. Van-e nagyszerűbb közösség annál, mint az élet és a dicsőség Urával való közösség? Milyen magasabb kiváltságban részesülhetnénk, mint az Istennel való együttlét? Igaz az a mondás, hogy ha szeretsz valakit, időt szánsz rá. Mi, akik valljuk, hogy szeretjük az Urat, alig szánunk időt arra, hogy kizárólag vele töltsük. A mindennapi hajsza könyörtelen elvárások satujába préseli az életünket. Felemészt bennünket az „elfoglaltság”, és képtelenek vagyunk megragadni Krisztusban nyert gazdagságunkat. Naponta szükségünk van az Istennel való együttlétre, amit szent „letétként” különítsünk el, és ne engedjük, hogy sérüljön! Ha ezt megtettük, Ő készen áll a találkozásra.

Idő és hely

1. MIKOR BESZÉLGESSÜNK VELE? Ő mindig közel van a bajban (Zsolt 20,2; 46,2). Mennyei Atyánkat folyton hívhatjuk. A hívő emberek régi gyakorlata azonban, hogy konkrét időpontokat jelölnek ki. Lehet ez reggel, dél vagy este (Zsolt 55,18; Dán 6,10). Sőt, még éjfél is (Zsolt 119,62). De napközben általában el vagyunk foglalva, este pedig erőtlene a fáradtság miatt. Legjobban úgy készülhetünk fel egy adott napra, ha találkozunk Istennel még mielőtt emberekkel találkoznánk. Istennek emberei gyakran kora reggel keresték Őt. „Hallgasd meg szavam reggel Uram, reggel eléd készülök és várlak!” (Zsolt 5,4) Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként (Ézs 50,4b). „Ébren vagyok virradatkor” (Zsolt 119,147). Izráel gyermekeit reggel hívta az Úr, hogy szedjék össze a mannát, a mennyei kenyeret, amely ellátta őket egész nap (2Móz 16,21). Legjobb mindent Istennel kezdeni.

2. HOL TALÁLKOZZUNK VELE? Isten mindenhol elérhető. A mi tennivalónk az, hogy alkalmas helyet keressünk, ahol zavartalanul együtt lehetünk vele. Urunk az Ő földi életében ilyen helyet keresett. „Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott” (Mk 1,35). Gyakran imádkozott a hegyekben egyedül (Mt 14,23). Esetünkben egy szoba, vagy konyhasarok éppoly megfelelő, mint egy hegyorom. Fő, hogy a személyes figyelem érdekében egyedül legyünk vele.

A találkozás célja

Mire kell törekednünk? Elsősorban Őt keressük. Az Istennel való közösség elsődleges célja, hogy még jobban meggyökerezzünk Őbenne, és ne pusztán igetanulmányozási kötelességünket teljesítsük. Az volna az ideális, ha ez az idő az imádkozás, a közösség, a szívünk felmelegítésének és az Ő utasítására való figyelésnek az alkalma lenne. Megerősödhetünk általa, mert nagy gondolatokat adhat Istenről. Vezetést kaphatunk, hogy értsük Isten akaratát az életünkre nézve. Jó időzni az Ő jelenlétében, és nem távozni addig, míg igazán nem találkoztunk vele, és meg nem kaptuk az Ő áldását (1Móz 32,26). Ennek az áldásnak nem foglalhatja el a helyét semmi, amit Istenért vagy másokért teszünk. Ezért ne hamarkodjunk el az Ő színe elé járulást, és az onnan való távozást! Lelkünk ellensége erőszakosan igyekszik majd ellenállni, és akadályozni a következetes, fegyelmezett imaélet érdekében tett erőfeszítéseinket. Jól tudja ugyanis, hogy ez nyereség a hívők számára, és hiánya hátráltatja a szellemi lendületet.

Az Istennel való közösség kétirányú utca. Ha elmélkedünk Isten Igéje felett, Ő szól hozzánk. Ha imádkozunk, mi szólunk Őhöz. Mindkettő része az Istennel töltött időnek. Még a csendben történő reá várákozás is segít meghallani az Ő hangját.

1. HALLGASS ISTENRE! Az Úr Jézus azt mondta, hogy az ember minden igével kell hogy éljen, amely Isten szájából származik (Mt 4,4). Ha ez így van, akkor lehetőséget kell adnunk Istennek, hogy szóljon a lelkünkhöz, megértesse legbensőbb lényünkkel Önmagát, az Ő akaratát és útjait. A Bibliában a fegyelmezetlen ide-oda csapongást elkerülendő, olvassuk sorba a Szentírás könyveit és fejezeteit! Olvassuk lassan, megfontoltan, gondosan figyelve a részletekre éppúgy, mint az egészre! Különösen hasznos időt szánni olyan versekre, ill. gondolatokra, amelyek által Isten szól hozzánk (Zsolt 119,15.23. 48.78.97). Egy-egy szakasz nyugodt végigolvasása – akár kétszer is – segíti leülepedni annak mondanivalóját az elménkben. Kérdéseket vet fel bennünk az olvasottakról: Mit mond (megfigyelés)? Mit jelent (értelmezés)? Nézz utána a számodra érthetetlen, nehézséget okozó szavaknak! Hogyan vonatkozik ez rám (alkalmazás)? Soha ne téveszd szem elől, Isten célja, hogy jellemünk hasonuljon Krisztuséhoz (Róm 8,29)!

Stephen Olford a napi csendesség négy fontos célját említi meg. Ezek a szellemi egészség (1Pt 2,2), szellemi megtisztulás e szennyos világban (Zsolt 119,9; Jn 15,3; 17,17), szellemi tanácsadás (2Tim 3,16; Zsolt 73,24) és szellemi felvértezés (Ef 6,17). Az Igével való hatékony táplálkozást, és annak személyes alkalmazását elősegíti egy csendességnapló, ahol feltüntetjük a dátumot, igehelyet, a kulcsigét, ami által Isten szól hozzánk, valamint az alkalmazást, ill. szellemi meglátást. Az alkalmazás legyen minél konkrétabb, és ne általános! Isten megnyitja azok szemét, akik készek engedelmessé válni neki, bármit is mutat meg (Zsolt 119,18).

2. BESZÉLJ ISTENNEL! Az imádság által hitben közeledünk Istenhez, hogy őszintén és egyszerűen beszéljünk vele. Ne legyen formális, vagy bizonyos formulák pusztán ismételtetése (Mt 6,7)! Szavaink frissessége és társalgási formája biztosítja a realitást és az őszinteséget Isten előtt. Nagyszerű kezdés dicsérni és imádni Istent az Ő nagy voltáért (imádság). Ez arra emlékeztessen, hogy jobban megismerjük az Ő jellemvonásait! Kifejezhetjük hálánkat a sok szellemi és anyagi áldásért (hálaadás). Mások szükségét is vigyük elébe (közbenjárás)! Hasznunkra lehet egy aktuális emlékeztető imalista. Ezt beoszthatjuk, hogy ne kelljen minden nap minden kérést felsorolni. Pl. *hétfő* – hálaadás az áldásokért, imameghallgatásokért, *kedd* – konkrét feladatokért a szolgálatban, munkában, *szerda* – szolgálattelvőkért, misszionáriusokért, *csütörtök* – családért, *péntek* – „pálfordulásért” a hitetlenek életében, *szombat* – szentekért (hívőkért) konkrét szükségükben, *vasárnap* – vezetőikért helyi és országos szinten. Vannak, akik helyet hagynak az imára kapott válaszoknak. Bűnvallásra is gyakorta szükség van. Végül jegyezzük fel személyes kéréseinket, legyenek azok nagyok vagy kicsik (Fil 4,6–7)!

Emlékeztető javaslatok

1. Legyen a csendességnek rendszeres időpontja és helye! Tervezd meg és ragaszkodj ehhez az alkalomhoz! Tudj hangosan imádkozni mások zavarása nélkül! Kezdd rövid időtartammal (20 perc), majd fokozatosan növeked!
2. Mielőtt félrevonulsz, legyen nálad minden szükséges eszköz (Biblia, jegyzetfüzet, toll)! Az áhítatos könyvek jótékony hatással bírnak, de nem helyettesíthetik a független, folyamatos bibliatanulmányozást. Legyen terved a Biblia végigolvasására! Ne próbálj többet olvasni a Szentírásból, mint amennyit meg tudsz emésztetni! Általában elég 10–12 vers vagy egy fejezet.
3. Feküdj le korán! A késői lefekvés akadályozza a friss ébredést. Kelj fel késlekedés nélkül! Ne fordulj a másik oldaladra, hogy tovább szunyókálj! Kelj fel, mosd meg, és légy éber!
4. Kérd Istent, hogy szóljon hozzád, és jelentse ki magát!
5. Várakozz, légy hívó és figyelj Istenre! Tudatosan zárj ki mindenféle elkalandozást gondolataidban! Gondolj az Úrra, és ne önmagaddal légy elfoglalva!
6. Ne siettesd Istent! Elmélkedj azon, amit olvasol! Tarts szünetet az imádkozásban, és hallgass Istenre!
7. Jegyezz fel néhány gondolatot a csendességnaplódba! Készíts feljegyzéseket további tanulmányozáshoz vagy imalistához! Készülj arra, hogy gondolataidat megoszd egy barátoddal vagy imatárssal!

Az Istennel való csendesség abszolút fontos, hogy szellemi, hatékony és szeretetteljes életet éljünk. Ez a keresztyén élet barométere. Hűséges vagy-e a megtartásában? Lehet-e győzelmes szellemi életed, ha nem töltesz időt Istennel?

A keresztyén hit alapjai

TANULMÁNYOZÁSI ÚTMUTATÓ

TALÁLKOZÁS ISTENNEL

8. LECKE

1. A keresztyén élet milyen prioritását jelöli a Zsolt 42,2–3? Miért szükséges ez a fejlődő kapcsolathoz az Úrral?

2. Miért van arra szükség, hogy rendszeresen időt töltsünk Istennel?

Jn 15,3 | Sám 1,19a

1Pt 2,2 | Zsolt 143,8

Róm 12,2

3. Jellemezd Mária tevékenységét a Lk 10,38–42 beszámolója alapján! Hogyan értékelte Jézus az ő cselekedeteit?

Jellemezd Márta magatartását és cselekedeteit, ahogy vendégül látta Jézust az otthonában!

Márta szellemi érzéketlensége hogyan korlátozta szolgálatának értékét? Mi kell megelőzze a szolgálatot? (Lk 5,15–16)

4. Milyen esetek utalhatnak arra, hogy gyakran többre tartjuk a munkálkodást az Úrral való együttlétnél? Mi a teendő, ha ezt felismered az életedben?

5. Mely időpontok alkalmasak arra, hogy rendszeresen „leüljünk az Úr lábához” (Dán 6,11; Zsolt 119,147–148)? Milyen előnyei vannak az egyes napszakoknak (vö. Zsolt 1,2)?

6. Amikor az izraeliták a pusztában vándoroltak, Isten „mennyei kenyeret”, mannát adott nekik eledelül. Milyen gyakran kellett összegyűjteniük azt? Mi történt, ha a nap későbbi időszakára hagyták (2Móz 16,21)? Milyen tanulságot tudsz levonni ebből az ígerészből az Istennel töltött rendszeres csendességedre vonatkozólag?

Hová ment Jézus, hogy egyedül legyen az Atyával (Mk 1,33–35)?

Mit gondolsz, miért választotta a kora reggelt erre a célra egyedül az Atyával?

7. Mit tehetünk, amikor egyedül vagyunk Istennel?

Zsolt 5,4 Ézs 50,4b

8. Milyen akadályai lehetnek az Istennel való hatékony együttlétnek?

Péld 6,9 Zsolt 66,18

Lk 10,41

Hogyan kezelnéd ezeket a saját életedben?

9. Írd le saját szavaiddal a Zsolt 63,2-t! Mennyiben fejezi ki ez a te vágyadat, hogy megismerjed Őt?

10. Tartasz rendszeresen csendességet Istennel?

Naponta kb. mennyi időt vagy egyedül Istennel? Hetenként?

A nap mely időpontja(i) a legalkalmasabb(ak) számodra az Istennel való találkozásra?

„Isten segítségével naponta legalább _____ percet kívánok együtt lenni az Úrral _____-től
_____ig (írd be az időpontot):

ALÁÍRÁS _____

A keresztyén hit alapjai

JEGYZETEK

TÁPLÁLKOZÁS ISTEN IGÉJÉVEL

9. LECKE

„Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik” (Mt 4,4). Ez az 5Móz 8,3-ból vett idézet csodálatos kijelentése az Úr Jézusnak. Témánk Isten gondoskodása az Ő népéről. Isten többet adott a földi eledelnél. Ő az Igét adta nekünk. Bibliánk, mint Isten Igéjének teljessége a Jézus által gyakran idézett ÓSZ-ból és az abban leírtak nagy részének beteljesedéséről szóló ÚSZ-ből áll össze, mint Isten Igéjének teljessége (2Tim 3,16; 2Pt 1,19–21). Ez olyan könyv, amelyben az „így szól az Úr” és hasonló kifejezések ismétlődnek folyton. Isten vagy egyes szám első személyben beszél, vagy képviselői által. Isten Igéje élő és ható (Zsid 4,12). Él és örökké megmarad (1Pt 1,23). Dicsőségét a Zsolt 119 énekli meg. Mivel a Biblia Istennek, az ember teremtőjének és alkotójának közlése az emberhez, használati utasítás, ezért szükséges, hogy naponta kikérjük a véleményét, amíg a földön élünk. Ez az állandó figyelem és engedelmesség az, amire a Bibliában egyértelmű parancsot kapunk (5Móz 6,6–9).

A Biblia haszna

Isten Igéjének átformáló ereje számtalan esetben nyilvánvaló azoknak az életében, akik őszinte engedelmisséggel tanulmányozzák azt. Gondoljuk végig, hogy ez a figyelemreméltó könyv mennyiféleképpen munkálkodik azokban, akik igénybe veszik erőforrásait:

1. **ÜDVÖSSÉG.** Az új élet megszületése Isten Igéje által megy végbe (1Pt 1,23). Ha beoltatunk az Ige által, az elvezet minket „az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által” (2Tim 3,15). Hinni kell benne és meg kell osztani másokkal.

2. **SZELLEMI TÁPLÁLÉK.** A próféta szólt az Ige megevéséről, befogadva azt a lelkiünkbe (Jer 15,16). Hasonló a tejhez (1Pt 2,2), a mézhez (Zsolt 19,11; 119,103) és szilárd vagy kemény eledelhez (Zsid 5,12. 14). A szellemi életet az Igével való táplálkozás tartja fenn.

3. **NÖVEKEDÉS.** Mivel az Ige lelkiünket gondozza, a legszentebb hitünkben épít bennünket (Csel 20,32). A szellemi növekedéshez szükség van az Igére (1Pt 2,2).

4. **BÖLCSESSÉG.** Manapság a műveltség értéke igen fel van magasztalva, és az emberek a tanulás által remélnék bölcsességre szert tenni. A Szentírás azonban bölcsőbbé tehet minket ellenségeinknél, és több mindenre megtaníthat, mint világi tanítóink (Zsolt 119,99–100).

5. **TISZTÍTÁS.** A világ tele van szennnyel az erkölcs területén. Az Ige az értelem és a szív nagyszerű tisztítója (Zsolt 119,9; Jn 15,3). Megőrzi a büntől (Zsolt 119,11).

6. **VEZETÉS.** Állandó gondot okoz eldönteni, hogy mitévő légy, hová fordulj. Az Ige ösvényünk lámpása (Zsolt 119,105).

7. **VIGASZTALÁS** vagy bátorítás árad ebből a soha ki nem apadó forrásból nehézségeinkben és szomorúságunkban (Zsolt 119,28.50.76; Róm 15,4).

8. **ÖRÖM** lehet osztályrészünk ebben a szomorú világban az Ige által (Jn 15,11).

9. **ÁLDÁSOK** azokon, akik igyekeznek engedelmeskedni az Igének – a Biblia drámai módon tárja eléink ezt (5Móz 28,1–8). Isten mértéke szerinti siker szegődik azokhoz, akik megmaradnak az Igében és megtartják annak előírásait (Józs 1,8).

Változatok az Ige befogadására

Az Ige helyes étrendje sok formában eljuthat hozzánk. Amikor imádkozunk Istenhez, hogy nyissa meg a szemünket (Zsolt 119,18) és a Szent Szellem a mi isteni tanítónk (Jn 14,26), táplálkozhatunk Isten kenyérével, a legbensőbb énünkbe véve. A hívó élet növekedéséhez a következőkre van szükséged:

1. HALLD AZ IGÉT (Péld 28,9; Lk 19,48). A könyvnyomtatás feltalálása és a Bibliák könnyű hozzáférhetősége előtt az emberek többsége csak hallgatni tudta a Szentírást az istentiszteleten. Válgják szokásoddá, hogy figyelmesen hallgatód Isten Igéjét, amikor hirdetik! Mélyen el kell gondolkodj azon, ami elhangzik. Emlékezetet fejlesztheted jegyzetek készítésével, majd azok tartalmát összeveted vagy megvitárod másokkal.

2. OLVASD AZ IGÉT! (5Móz 17,19; Jel 1,3) Használj valamilyen szisztematikus tervet, és ne véletlenszerűen válassz! Naponta egy meghatározott szakaszt elolvasva menj végig a Biblián! Áldás, kiváltság és kötelesség ismerni ennek a könyvnek a tartalmát, és nem csak egyes részeket abból. Az Ó- és az Újszövetséget is ismerni kell.

3. TANULMÁNYOZD AZ IGÉT (Csel 17,11; Péld 2,1–5). Ez többet jelent annál, mint elolvasni egy igeszakaszt. Mélyre kell szántani. Jegyezd le a főbb gondolatokat! Kérdezz, és véleményed oszd meg másokkal! Nézz utána azoknak a dolgoknak, amelyeket nem tudsz! Kíváltképpen önmagadra alkalmazd! Az eredményes bibliatanulmányozás alkalmazásorientált.

4. MEMORIZÁLD AZ IGÉT (5Móz 6,6–7; Zsolt 37,31; Péld 7,1–3). Isten Igéje szívünkbe rejtésének legbiztosabb módja, ha kívülről megtanuljuk. Amit hallunk vagy olvasunk, annak nagy részét elfelejtjük, de ha rendszeresen ismétlünk, szinte 100%-os pontossággal vissza tudjuk adni azt, amit memorizáltunk. Ha saját lelkünk kedvéért, vagy másoknak való szolgálat esetén szükséges felidézünk egy-egy kulcsigét, a memorizált igevers felbecsülhetetlen értékű. Az Úr Jézus is emlékezetből idézte azt ellenállva a kísértésnek (Mt 4,1–11). Fontos igeverseket tartalmazó kis kártyák könnyen beszerezhetők, és segítséget jelentenek az Ige memorizálásában.

5. ELMÉLKEDJÉL AZ IGÉN (Zsolt 119,15.23.48.78.148; Fil 4,8). Elmélkedni annyit tesz, mint mérlegelni, tündődni, és csendben vagy hangosan megvitatni önmagaddal. Annak az ideje, hogy elgondolkodj valamilyen igazságon vagy Isten Személyének egy-egy nézőpontján. Ahhoz lehetne hasonlítani, amikor egy szarvasmarha csendesen és nyugodtan kérődzik. Az elmélkedés követheti reggeli igetanulmányozásunkat, amelynek során egy bizonyos Ige különösképpen szólt hozzánk. Írd le a gondolataidat! Oszd meg azokat valakivel!

Magatartásunk az Ige megközelítésében nagyban meghatározza annak eredményes befogadását. Egy buzgó igeolvasó hívő elkötelezte magát az Úr Jézusnak, az Ő Igéje rendszeres tanulmányozásának és alkalmazásának a mindennapi életben. Határozott elvárás a tanulás és a fokozatos növekedés ahelyett, hogy vészhelyzetekben görcsösen rohannánk a Bibliához bűvös hatásokért. Szükséges megértenünk, hogy az Ige befogadása szellemi egymásra hangolódás Istennel, nem mechanikus gyakorlatok vagy egy megfigyelő tudományos elemzése, aki Isten Igéjét bírálja.

Bibliatanulmányozási módszer

Az Ige maga nem ír elő konkrét tanulmányozási módszert. Azonban az Igével dinamikus kapcsolatban lévő hívőkre általában a következők jellemzők:

IDŐT különít el naponta

HELY VAN a zavartalan tanulmányozásra

TERVEZI a teljes Szentírás folyamatos tanulmányozását

CÉLJA a Krisztushoz való személyes hasonulás

A Krisztus iránti engedelmség, vágy a tudásra és az Ige rendszeres tanulmányozására az esetek többségében különösebb útmutatás nélkül is eredményre vezet. Az Ige megközelítésekor hasznos a következő három kérdést feltenni. Válaszolj rájuk a megadott sorrendben, ahogy olvasod a szöveget:

1. MIT MOND? Figyeld meg jól a tényeket! Figyelj a szereplőkre, a részletekre, a cselekvésekre és az elvi hangsúlyra! Húzd alá a fontos szavakat a szövegben, és jegyzetelj egy külön lapra! Szánj rá elegendő időt, és koncentrálj!

2. MIT JELENT EZ? A megfelelő értelmezéshez szükséges, hogy értsd meg az olvasottak jelentését. Győződj meg a szavak értelméről, és ha bizonytalanoksz valamiben, nézz utána! Kérdezd meg, hogy miért van feljegyezve ez az eset a Bibliában! Figyeld meg egyes cselekedetek vagy szavak hatását! Isten hogyan nyilvánul meg itt? Milyen tanítás kerül előtérbe? Milyen jelentősége van e tanításnak a hívők életében? Mi előzi meg az adott igeszakaszt, és mi következik utána? Ezt *szövegkörnyezetnek* nevezik. Ne akarjunk olyan dolgot belevinni, ami nincs a szövegösszefüggésben. Ne időzz túl sokat afölött, amit *nem* értesz! Ha szükséges, jegyezd le a kérdéseket további tanulmányozásra! Azután tedd félre ezeket, és arra összpontosíts, amit *igenis* megértesz!

3. HOGY FOGOM EZT ALKALMAZNI? Ez a kérdés az Ige alkalmazására vonatkozik személyes életedben vagy istenismerettedben. Az alkalmazás tanulmányozásod gyümölcse. Itt szembesülsz azzal, hogy mit szándékozol tenni az olvasottakkal kapcsolatban. A bibliatanulmányozás célja, hogy megváltoztasson minket, Krisztushoz hasonlóvá tegyen, és Isten iránti tiszteletünk növekedjék. Ha a szerzett ismereteket nem alkalmazzuk, az a Szentírás tervezett szándékának elvetését jelenti. Keresd az ígéreteket, figyelmeztetéseket, parancsolatokat, példákat, bűnöket, bátorításokat és az igazságokat Isten jelleméről! Komolyan imádkozz, hogy Isten szóljon hozzád Igéjén keresztül, miközben tanulmányozod azt! Ha kell, várakozz Istenre, ne futva érkezz az Ő jelenlétébe, és ne fuss el onnan! Későbbi tanulmányozás vagy hivatkozás céljából egy csendességnaplóba vagy jegyzetfüzetbe naponta írd le, amit tanultál! Használj egyes szám első személyt az alkalmazásra és cselekvő igét arra, amit tenni szándékozol! Mellőzd a lényegtelen és személytelen észrevételeket! Ne légy felületes! Isten tanítani akar téged, ha igazán tanulni akarsz az Ő lábainál.

Az igetanulmányozás segédeszközei

Ma már sokkal több segítség áll rendelkezésünkre a bibliatanulmányozásban, mint korábban bármikor. A Biblia önmagában elég, ha a Szellem vezetése alatt vagyunk, ám hasznunkra lehetnek segédeszközök is. Néhány szó ezekről:

1. ALAPVÁLTOZATOK. Elengedhetetlenül szükséges, hogy olyan Bibliát használj, amelynek érted a nyelvezetét. Sokan szeretik az új fordítású protestáns Bibliát. Beszerezhetőek más fordítások is – utalásokkal, jegyzetekkel, kommentárokkal, hivatkozásokkal, konkordanciával és térképekkel.

Egy új hívőnek azonban alapszöveggel tanácsos kezdeni a bibliaolvasást.

2. MAGYARÁZATOS BIBLIÁK. Vannak olyan Bibliák, amelyek nem pontos fordítások, hanem magyarázatok. Egy jó fordítású Bibliából tanulj, és vedd össze magyarázatokkal vagy egyéb fordításokkal, amelyek elősegíthetik a tanulmányozást!

3. KONKORDANCIA. Ez a Biblia szavainak alfabetikus jegyzéke, amelynek segítségével megkereshetünk igeszakaszokat és utalásokat bármilyen kérdéses témában. A héber és a görög szavak jelentése is adott, amely nyelveken eredetileg íródott az Ó- és ÚSZ.

4. SZÓTÁRAK. Az Értelmező Szótár használata révén ismeretlen vagy kulcsszavakat érthetünk meg mélyebben.

Szintén hasznosak a bibliai szótárak, mert számos téma, bibliai név és bibliai könyvek háttérmagyarázatát adják.

5. EGYÉB SEGÉDANYAGOK. A Bibliákban gyakran található térkép és néhány földrajzi, történelmi információ. Sokan használnak bibliai atlaszt vagy bibliai földrajzot. A bibliai enciklopédiák a bibliai szótárak teljesebb változatai. Egyszerű bibliatanfolyamok segíthetnek háttéranyaggal, hitelvi és könyvtanulmányokkal.

Kezdetben mindössze a Biblia egy jól olvasható változatára és néhány egyszerű tanulmányi segédeszközre van szükséged. Ha bármilyen segédanyagot veszel a tanulmányozásodhoz, kerüld a kultuszkönyveket, és azokat, amelyeknek írói liberálisan vagy kritikusan viszonyulnak a Bibliához!

Összegzés

Egy, öt vagy tíz év múlva hol szeretnél tartani Isten Igéjének a megértésében? Gyermek leszel-e, serdülő vagy felnőtt? Tudod-e majd fogyasztani az Ige „kemény eledel”-ét, vagy még mindig tejjel fogsz táplálkozni (1Kor 3,1–3)? „Ugyanis ennyi idő múltán már tanítóknak kellene lennetek, mégis arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédeinek alapelemeire, mert olyanokká lettetek, mint akiknek tejjre van szükségük, nem kemény eledelre. Aki ugyanis tejen él, járatlan az igazság Igéjében, mivel kiskorú. A nagykorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek érzékszervei a gyakorlat következtében már alkalmasak a jó és a rossz megkülönböztetésére” (Zsid 5,12–14).

A választás rajtunk áll. Ha újszülöttek vagyunk, vagy a hitben éretlenek, kívánjuk „a hamisítatlan szellemi tejet”, hogy felnövekedjünk az Úrban (1Pt 2,2)! Ha már érettebbek vagyunk az Ige megértésében, térjünk át a „szilárd eledel”-re, hogy szellemi érzékünk tisztánlátással fejlődjék

Ajánlott irodalom

Scofield, C. I.:Magyarázó jegyzetek a Bibliához (Evangéliumi Kiadó =EK)

Scofield, C. I.: „Helyesen fejtegetvén az Igazság beszédét“(EK)

Bibliai nevek és fogalmak (EK)

MacDonald, W.:Van különbség!(EK)

Gaebelein, A. C.: Ószövetségi kommentár (EK)

MacDonald, W.: Újszövetségi kommentár 1–2.(EK)

Remmers, A.:A Biblia képei és szimbólumai (EK)

Bibliai panoráma(EK)

A keresztyén hit alapjai

TANULMÁNYOZÁSI ÚTMUTATÓ

TÁPLÁLKOZÁS ISTEN IGÉJÉVEL

9. LECKE

Ezen a héten minden reggel csendességgyakorlatot fogunk tartani Igék felhasználásával Isten Igéjének különböző aspektusaival összefüggésben. Ez felkészít bennünket a „Táplálkozás az Igével” című téma tárgyalására, és megerősíti az előző heti „Találkozás Istennel” című leckénket. A felkészülés érdekében az alábbi sorrend javasolt:

1. Imádkozz Isten Szellemének világosságáért!
2. Olvasd el az igeszakaszt többször!
3. Adj rövid címet az egyes szakaszoknak! Összegezd tömören a lényegét! Alkalmazd önmagadra!
4. Miután letelt a napi csendességi idő, válaszolj az igeszakaszhoz tartozó kérdésekre!

Napi beosztás

1. nap – Zsolt 19,8–11
2. nap – 5Móz 11,8–21
3. nap – 2Tim 2,14–19
4. nap – Zsolt 119,9–16
5. nap – Zsolt 1
6. nap – Jak 1,22–25
7. nap – ISMÉTLÉS

Munkalap-minta

Igeszakasz: Gal 1,11–17 Dátum:

Cím (fő gondolat): Nem ember szerint (11. v.)

Összegzés: Pál elmondja, hogyan kapta az evangéliumot közvetlenül Istentől és nem „hús-vér” embertől

Alkalmazás: Uram, segíts, hogy frissen olvassam az Igét a magam számára! Emberek feljegyzéseit (kommentárjait stb.) csak azután olvasom, hogy magát az Igét lehetőleg különböző fordításokban elolvastam, illetve tanulmányoztam.

1. 1. nap – Zsolt 19,8–11. Isten Igéjének különféle elnevezései mit sugallnak neked? Az Ige mely jellemzői vannak megemlítve? Milyen hatással lehet az Ige az életedre?

2. 2. nap – 5Móz 11,18–21. Az élet mely területeit jelölik a „szív”, „kéz”, „homlokkötő”, „ajtófélfák”, „kapuk” szavak? Ezen ígerész szerint mi a legjobb módja az Ige megtanulásának?

3. 3. nap – 2Tim 2,14–19. Milyen problémát vet fel a 14., 16., 17., 18. vers? Mi a megoldás a 15. vers szerint? Nevezd meg négy okát Isten Igéje tanulmányozásának!

4. 4. nap – Zsolt 119,9–16. Milyen magatartást és cselekvést tár elénk a zsoltáríró? Hogy lehet szívbe „rejtteni” az Igét?

5. 5. nap – Zsolt 1. Jellemezd e zsoltár „áldott” emberét! Miért sikeres? Mitől kell tartózkodnia?

6. 6. nap – Jak 1,22–25. Mennyiben hasonlít tükörhöz az Ige? Milyen cselekedet szükséges? Milyen kapcsolat van az engedelmség és a szellemi önáltatás között?

7. 7. nap – ISMÉTLÉS. Mi a jelentősége Isten Igéjének az életedben? E tanulmányozás eredményeként milyen változtatásokat hajtasz végre az életedben?

Igeszakasz: _____ Dátum:

Cím (fő gondolat):

Összegzés:

Alkalmazás:

Igeszakasz: _____ Dátum:

Cím (fő gondolat):

Összegzés:

Alkalmazás:

Igeszakasz: _____ Dátum:

Cím (fő gondolat):

Összegzés:

Alkalmazás:

Igeszakasz: _____ Dátum:

Cím (fő gondolat):

Összegzés:

Alkalmazás:

Igeszakasz: _____ Dátum:

Cím (fő gondolat):

Összegzés:

Alkalmazás:

Igeszakasz: _____ Dátum:

Cím (fő gondolat):

Összegzés:

Alkalmazás:

A keresztyén hit alapjai

JEGYZETEK

TANÍTS MINKET IMÁDKOZNI

10. LECKE

Azoknak, akik fuldoklanak, haldoklanak, veszélyben vagy nyomorúságban vannak, általában nem okoz nehézséget Istenhez kiáltani. Ez olyan természetes, mint a levegővétel. Akkor nem olyan nagy a hajlam, hogy mechanikusan ismétljenek, gépiesen kimondjanak formális imádságokat. Ilyen körülmények között az imádság nem unalmas kötelesség, amelyet elhadarunk lelkiismeretünkön könnyítve. Egyszerűen kétségbeesett Istenhez fohászkodás van, amit személyes szükség súlyos kényszere szült, s azt egyedül Ő tudja betölteni. „Ó, kérlek Istenem, segíts!” – azok kiáltanak így, akik már nem túl elfoglaltak, nem túlzottan önelégültek, nem túl hitetlenek ahhoz, hogy imádkozzanak. Nem kérnek senkit, hogy tanítsa meg őket imádkozni. Egyszerűen imádkoznak. A keresztyén emberek általánosan bevallják, hogy rendszeres szellemi életük leggyengébb láncszeme az imádság. Elismerik, hogy szellemi munkájuk sikerének meghatározója az imádság, és a kudarc annak hiányával függ össze. Mégis – noha szinte mindannyian imádkoznak –, kevés emberre mondhatjuk, hogy ő az „imádság embere”.

Az Úr imádkozni tanít

A tanítványok érezték magukban ezt a hiányosságot. Urunk, „taníts minket imádkozni – mondták –, mint ahogy János is tanította a tanítványait” (Lk 11,1). Ez a kérés akkor hangzott el, amikor egy alkalommal figyelték imádkozás közben – Őt, az imádság emberét. Nap mint nap érzékelték ettől való függését. Korán kelt, még napfelkelte előtt, hogy keresse az Atya orcáját (Mk 1,35). Néha egész éjjel imádkozott (Lk 6,12). Imádkozott tanítványaiért és másokért is (Jn 17). Számára nem szükségintézkedés volt ez, hanem életmód. Azt akarta, hogy tanítványai imádkozzanak, és ne fáradjanak bele, ne hagyják abba (Lk 18,1). Imaiskolájában szüntelen napirenden volt a példaadás és a felszólítás. Ezt mondta: „Kérjétek és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgesetek és megnyitattik nektek!” (Mt 7,7) Az Istenhez folyamodás erősségét növekvő intenzitású folytonos cselekedet fejezi ki. Kérj, és egyre kérj! Keress, és ne hagyj abba a keresést! Zörgess szünet nélkül! Ezt a leckét egy esedező ember példájával szemléltette, aki éjfélkor kitartóan kopogtatott barátja házábanál (Lk 11,5–9).

Isten mindig arra szólította fel híveit, hogy bátran hívják őt segítségül (Jer 33,3). Az Úr Jézus kiterjesztette és megerősítette ezt saját személyéhez kapcsolva. „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek!” (Jn 15,7). „Amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek... kérjétek és megkapjátok, hogy örömtől teljes legyen” (Jn 16,23–24). A meghívás szinte hihetetlen, Isten azonban nem hazudik (Tit 1,2). Ha valaki kételkedik abban, amit Ő mond, akkor hazugnak nevezi Őt (1Jn 5,10). Isten igaz, habár minden halandó ember hazug (Róm 3,4). R. A. Torrey írta: „Imádkozni azt jelenti, hogy elmenni a bankba, a Mennyei Bankba, ... amelynek az egész földkerekség bankjai közül a legnagyobb tőkéje van”.

Beszélgetés Istennel

Mi az imádság? Lássunk néhány elterjedt – de téves – nézetet! Vannak, akik pusztán lélektani cselekedetnek tekintik. Némely egészségügyi intézményben megfigyelték, hogy az imádkozás pozitívan hat halálos betegek érzelmi állapotára, bizonyos betegségeket enyhít és meggyorsítja a gyógyulási folyamatot. Azt mondják, hogy pszichoszomatikus hatást gyakorol a testre. Mások szerint az imádkozás érzelmi mankó. Azt mondják: „Ha valaki úgy gondolja, hogy ez segít, ám tegye”. Vannak, akik a babonához sorolják. Ők vajmi keveset tudnak a Biblia Istenéről. Számukra az imádkozás olyan, mint a varázslás – működése ugyanaz, hangozzék el akár kuruzsló, akár pap vagy vallási csaló szájából. Némelyek Istenhez beszélnek inkább, mintsem Istennel. Ők ugyanis csupán gépies megszokásból „mondják az imájukat”. E vélemények egyike sem fogadja el intelligens módon az igaz Istennel való kommunikáció fogalmát, amely mozgásba hozza az Ő hatalmát. Képviselőik nem úgy ismerik Istent, mint aki hall, beavatkozik, cselekszik az imádság eredményeként.

Az imádkozás közvetlen beszélgetés Istennel, alapja az Ő Szentírásban közölt kijelentése, szellemi előírásokkal és törvényekkel szabályozza az elérést és a válaszadást. A lélek Istenhez emelése (Zsolt 25,1), mély érzelmi felkiáltás (2Móz 2,23; Zsolt 5,3; 18,7). Cameron Thompson írja: „Az imádkozás magunk és mások tehetetlenségének kiöntése a szerető Atya előtt az Úr Jézus Krisztus nevében, aki ismer minket, megért, gondot visel és válaszol. Az imádság a szellem levegővétele és epekedése Isten után. Az imádság Isten akaratának a megragadása, és nem a mienk ráerőltetése.” Az imádság az a kulcs, amely megnyitja Isten kincsesházát. Nem arról van szó, hogy közöljük Istennel a szükségünket, mert Ő ismeri azokat, mielőtt kérnénk (Mt 6,8; Lk 12,30). Nem arról van szó, hogy megmásítsuk az Ő örök szándékát, hanem, hogy azokkal összhangban imádkozunk. Ő úgy döntött, hogy imádságaink által „lép működésbe”, mint ahogy döntésének megfelelően hitünk által munkálkodik. Az imádság tulajdonképpen az őszinte hit tevékenysége. Csodálatosképpen ez az eszköz az, amely által elérhetjük Istent (Ézs 64,7). Néha hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy az imádság csupán kérést jelent. Ám szélesebb a területe. Milyen beszélgetés vagy közösség az, ahol csak kérés hangzik el? Íme, az imádság fő nézőpontjai:

1. **IMÁDAT.** „Menjete be... udvaraiba dicsérettel” – mondja a Zsolt 100,4. Mi lehetne jobb módja az Isten elé járulásnak? A Zsoltárok könyvének jellemző kifejezése a „Dicsőség az Úrnak”, vagy héber megfelelője, a *hallelujah*. Jézus azt mondta a samáriai asszonynak, hogy Isten imádókat keres (Jn 4,23). Az imádság azzal kapcsolatos, hogy *kicsoda* Isten, és nem azzal, hogy mit *tesz* értünk, s ez a különbségtétel a legtöbb hívő előtt ismeretlen. Tartalma Istennek adni inkább, mintsem Istentől kapni valamit (Zsolt 96,8). Mária így énekelte: „Magasztalja lelkem az Urat” (Lk 1,46). Magasztalni azt jelenti: naggyá tenni, büszkén beszélni róla (Zsolt 34,4). Tanulmányozd Isten jellemvonásait, hogy tartalommal teljék meg az imádatod!

2. **HÁLAADÁS.** Amikor belépünk Isten jelenlétébe, a dicsérethez hálaadás párosul (Zsolt 100,4; 95,2). Az Úr számtalan áldása ellenére a megtéretlen világ a hálátlanság állapotában vesztegel (Róm 1,21). Jézus egyszer tíz leprást gyógyított meg, de közülük csak egy mondott köszönetet. Jézus megkérdezte: „Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc?” (Lk 17,17) Amikor az Úr elé járulunk, számba kell vennünk a kapott áldásokat, és „néven kell nevezni” azokat. Ilyenek a testi egészség, a napi szükségünkről való gondoskodás, szellemi áldások az Úrban és az Ő népe közösségében. Vannak nehézségeink is, de Isten azokat áldásul használja fel a mi javunkra (Róm 8,28). „Mindenben hálát adjatok” mondja nekünk az Ige (1Tesz 5,18; vö. Ef 5,20). A hálaadás további áldások előtt nyitja meg az utat.

3. **BŰNVALLÁS.** A mi Istenünk szent, és bármi, ami beszenyeezi gondolatainkat vagy cselekedeteinket, akadály a vele való közösségnek és imádságainknak is (Zsolt 66,18). Ezeket a bűnöket meg kell vallanunk, és bocsánatot kapunk (Péld 28,13). Őszintén kell megállnunk Isten előtt, ha elbuktunk, ha nem azt tettük, amit tennünk kellett volna, vagy bűnös gondolataink, cselekedeteink vannak. A zsoltáriró így esedezett: „Vizsgálj meg Istenem, ismerd meg szívemet!” (Zsolt 139,23). Tiszta szívre van szükségünk, hogy a Szenttel járassunk. Minél közelebb vagyunk Istenhez, annál inkább felismerjük a bűnt (Ézs 6,5). Ha őszintén megvallottad bűneidet és bukásaidat, *fogadd el Isten bocsánatát* (1Jn 1,9)!

4. **KÖZBENJÁRÁS.** A másokkal való törődés és az a meggyőződés hajt minket Istenhez, hogy az imádság megváltoztat dolgokat. A közbenjárás „névjegyzékkel ellátott imádság”. Mózes nagy közbenjáró volt Istennél. Egyértelműen az a benyomásunk, hogy az ő imádságainak köze volt Mirjám és Izráel népe Isten ítéletétől való megmenekedéséhez (4Móz 12,1–13; 2Móz 32,7–14). Maga a mi Urunk Jézus naponta közbenjár értünk az Atyánál (Zsid 7,25). Az ÚSZ-i levelek telve vannak közbenjárással gyülekezetekért és egyénekért. A komoly közbenjáróknak imalistájuk van, amelyet rendszeresen az Úr elé visznek. Környezetünkben a megtéretlenek seregének, a betegeknek és a szenvedőknek szüksége van az imádságunkra. Egyéb nagy szükségeket – pl. a világmiszióban munkálkodókat – is az Úr elé kell vinnünk (Mt 9,37–38).

5. **KÉRÉS.** Napi szükségleteinket hozzuk Isten elé (Mt 6,11), de gondolatainkat nem kötheti le az ezekért való aggodás (Mt 6,25–34). A szellemi dolgok a fontosak, pl. azt kérni, hogy értsük az Igét (Zsolt 119,34), szabadulást keressünk a bűnből vagy emberi szorongatásból (Zsolt 119,133–134). Vezetésre van szükségünk napi feladataink végzésében és fontos döntéseknél. Annak, Aki tud egy veréb leeséséről és hajszálaink számáról, egyetlen kérés sem túl csekély ahhoz, hogy imádságban Elé vigyük (Mt 10,29–31).

Az imádság feltételei

Az imádság meg kell, hogy feleljen az igazságnak, a hitelveknek, az igazság feltételeinek, ill. törvényeinek. Ezek le vannak fektetve a Bibliában, és eltérhetnek attól, amit elképzeltünk, éreztünk vagy tanultunk gyermekkorunktól kezdve. Ha Isten igazsága szerint imádkozunk, bizalommal várhatjuk, hogy Ő válaszolni fog. Ne felejtjük el, hogy az imádság Isten által adományozott kiváltság! Ez nem jog. Isten az alázatos és töredelmes szívet fogadja el, s nem a követelőzőt vagy panaszkodót (Ézs 66,2; Zsolt 51,19). A büszkeség vagy arrogancia bármilyen formája rendkívül visszaszít a számára (1Sám 2,3; 15,23). Gondoljuk végig, milyen módokon lehet az imádság áldott kiváltságunk:

1. ISTEN GYERMEKÉNEK KIVÁLTSÁGA. A hívők Isten fiai, egyedül a Krisztus Jézusba vetett hit által (Gal 3,26). Isten valamennyi gyermekében lakozást vett a Szent Szellem. Minden megtéretlen ember az engedetlenség vagy a harag fia (Ef 2,1–3). Mi bátran beléphetünk Isten jelenlétebe, de csakis Jézus vére által (Zsid 10,19). Ez nem minden ember joga. Jézus azt mondta, hogy nem jó a gyermekek kenyerét kívülállóknak adni (Mt 15,26; Mk 7,27). *Jézus nevében* kell imádkozni (Jn 14,13–14; 15,16; 16,23–26). Senki sem mehet Istenhez, csakis általa (Jn 14,6). Isten az Ő Fiában dicsóított meg. Ez nem zárja ki Isten jogát ahhoz, hogy bárkinek választ adjon, ha neki úgy tetszik, de ez a jog Istené, és nem emberé. A *Jézus nevében* nem egy varázsszó, amit az ima végére biggyesztünk. Ez közeledésünk alapját jelzi, azaz, hogy – amennyire mi képesek vagyunk megítélni – elé visszük azt, ami összhangban van az Ő természetével és kívánságával. *Jézus nevében* imádkozni elvileg azt jelenti, hogy Krisztus Szellemét hívjuk, hogy felügyelje mindazt, amit Istennek elmondunk. Jöjjünk bizalommal (Ef 3,12)!

2. A HÍVÓ KIVÁLTSÁGA. Amikor valaki csak akkor jön Istenhez imában – miután minden mást kipróbált, és kudarcot vallott –, nagyon kicsi a hite. Aki kétségek közt hányódik Isten imádságra vonatkozó ígéreteinek igazsága felől, az meggyalázza Őt. „Ne gondolja tehát az ilyen (kételkedő) ember, hogy bármit is kaphat az Úrtól!” (Jak 1,7). Az Úr szemrehányást tett a hitetlen tanítványoknak, akik nem éltek az Ő hatalmával (Mt 17,17; Lk 9,41). A kételkedés rövidre zárja Isten hatalmas munkáit (Mt 13,58). Az Istenbe és az Ő Igéjébe vetett hit – legyen az mégoly kicsi, mint a mustármag – hegyeket mozgat meg (Mt 17,20). Az Úr egyes esetekben megkérdezte az embereket: hiszik-e, hogy meg tudja tenni, amit kérnek. Amikor azt felelték, hogy „igen”, Ő így válaszolt: „Legyen a ti hitetek szerint”, és a hívők láthatták az eredményt (Mt 9,28–30). „Minden lehetséges annak, aki hisz” – mondta egy apának, aki fia gyógyulásáért esedezett. Az apa így felelt: „Hiszek, segíts a hitetlenségemen!” (Mk 9,23–24) Az apa imádságára adott válaszul Jézus megszabadította a gyermeket. A századosnak vajmi kevés fogalma volt az imádságról, de hitét a megfelelő személybe vetette (Lk 7,2–10). Hit nélkül nem nehéz, hanem egyenesen lehetetlen Istennek tetszeni (Zsid 11,6). Válaszra vársz? Ha nem, akkor hagyj fel a kéréssel! A hit imádságával jöjjünk (Jak 5,15)!

3. A KÉSZ(SÉGES)EK KIVÁLTSÁGA. Isten jó és tökéletes akarata megáldani azokat, akik odaszánják neki a testüket (Róm 12,1–2). Ha előre elfogadjuk az Ő akaratát, akkor annak megfelelően tudunk imádkozni (1Jn 5,14–15). Honnan ismerjük meg az Ő akaratát azokra a dolgokra, amelyek nem szerepelnek kifejezetten a Bibliában? Isten akarata kijelentett a Biblia világos *ígéreteiben*, amelyekre ráállhatunk, *hitelvekben*, amelyeket követhetünk, *parancsolatokban*, amelyeknek engedelmeskedhetünk, és *figyelmeztetésekben*, amelyekre ügyelhetünk. Ha Isten akarata szerint kérünk, nem leszünk önzők, és nem kérünk rosszul (Jak 4,3). Mi van az elveszettekért mondott imával? Jézus számára igényt tarthatunk azokra, akik nem ismerik az Urat, mert Ő azt akarja, hogy mindnyájan üdvözüljenek (2Pt 3,9; 1Tim 2,4). Szoros kapcsolat van a hívők imádsága és az elveszettek üdvössége között. Könyörögi Istenhez az ő nevükben! Mi a helyzet a betegekért mondott imádsággal? Hihetjük-e, hogy meggyógyulnak, ha imádkozunk értük? Isten néhány drága gyermeke erről határozottan meg van győződve. De figyelembe kell vennünk Pál (2Kor 12,8–9), Trofimosz (2Tim 4,20), Epafroditosz (Fil 2,25–30), Timóteus (1Tim 5,23) és mások esetét, akik mind betegek voltak, habár az Úrral jártak. Ha a gyógyulás Isten valamennyi gyermekének joga lenne, soha egyikük sem halna meg betegségben. Krisztus sokakat meggyógyított, és az apostolok úgyszintén. Azóta emberek sokasága gyógyult meg az Ő nevében. A hitből való imádság ma is megszabadíthat betegségekből (Jak 5,15). Ha meg vagyunk győződve az Úr előtt, hogy a gyógyulás az Ő akarata, ennek megfelelően imádkozhatunk. Mi a teendő, ha a körülményeinkre vonatkozó döntésekért imádkozunk – hol élünk, hol dolgozunk, hova utazzunk és hol munkálkodjunk Istenért (Jak 4,13–15)? Készek vagyunk-e az Ő akaratát cselekedni (Lk 22,42)? Elfogadjuk-e az isteni tanácsot (Péld 11,14)? Hajlandók vagyunk-e várni addig, amíg békeségünk lesz a dolog felől? Hajlandók vagyunk-e az Ő érdekei szerint dönteni (Mt 6,33)? Akkor Ő vezetni fog minket (Péld 3,5–6). *Jöjjünk, készen az Ő akaratának végzésére* (Jn 7,17)!

4. AZ ENGEDELMESEK KIVÁLTSÁGA. Már utaltunk annak szükségességére, hogy tiszták legyünk Isten előtt. A bűn ércéé változtatja az egeket (5Móz 28,23). De a pozitív engedelmeség minden területen maga után vonja Isten áldásának az ígérését (Ézs 1,19; Jer 7,23). Az Úr Jézus az élet minden területén engedelmes volt. „mindig azt teszem, ami Neki kedves” – mondta (Jn 8,29). Lényeges, hogy Ő mindig meghallgatásra talált, valahányszor imádkozott. *Maradjunk Őbenne*, hogy megkaphassuk, amit csak kérünk (Jn 15,7)!

Az imádságra adott válaszok

Ha megfelelünk ezeknek a feltételeknek, Isten mindig válaszolni fog az imádságainkra? A válasz: igen. Nem szabad elfelejtenünk arról, hogy Isten különféle módon válaszolhat. Lehman Strauss ezek közül négyet határoz meg, úgy mint *közvetlen válaszok, késleltetett válaszok, eltérő válaszok és megtagadott válaszok*. Ezeket kiegészíthetjük még az *ártalmas válaszokkal* azokra a kérésekre, amelyeket jobb lett volna nem kérnünk.

1. KÖZVETLEN VÁLASZ érkezett Péternek a börtönből való kiszabadulásakor, miközben a gyülekezet imádkozott (Csel 12,5–11), vagy Illés imádságára, amely először bezárta, majd megnyitotta az ég csatornáit (Jak 5,17–18). A zsoltáros örült, hogy Isten válaszolt imádságaira (Zsolt 116,1–2).

2. KÉSLELTETETT VÁLASZt illusztrálhatja a hívők millióinak az a kérése, hogy jöjjön vissza az Úr (Jel 22,20). Az idő még nem érett meg erre. Mária és Márta könyörögtek az Úr Jézushoz, hogy siessen vissza, és gyógyítsa meg a fivérüket, de Ő késlekedett, és Lázár meghalt (Jn 11,3–6.14–15). Ez alkalmat teremtett Jézusnak, hogy nagyobb csodát tegyen, azaz feltámassza Lázárt a halálból. Sokszor nem könnyű várni az Úrra – de megéri (Zsolt 69,4; 37,7.9.34).

3. ELTÉRŐ VÁLASZ. Lehetőség arra, hogy Isten az Ő belátása szerint a legjobbra cserélje kéréseinket. Az Úr valami jobbat tartogatott Pál számára annál, hogy eltávolítsa testéből a tövist. Ez az Ő hordozó kegyelme volt (2Kor 12,7–9). A Gecsemáné kertben az Úr Jézus így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te!” (Mt 26,39) Az Atya válaszában eredményeként férfiak és nők milliói nyertek üdvösséget.

4. MEGTAGADOTT VÁLASZra példa, amikor Illés kétségbeesésében és gyengeségében azt kérte, hogy haljon meg (1Kir 19,4–5), Isten ehelyett megerősítette és helyreállította. A tanítványok javasolták, hogy szálljon alá tűz a mennyből, és eméssze meg a samaritánusok faluját (Lk 9,54), de az Úr azért jött, hogy megőrizte őket, és nem hogy elpusztítsa.

5. ÁRTALMAS VÁLASZt kaptak Izráel fiai, amikor királyt kértek maguknak (1Sám 8,5–18), ami Isten elutasítását jelentette, vagy Ezékiás, amikor azt kívánta, hogy Isten hosszabbítsa meg az életét (2Kir 20,1–6), ami tragikus napokat eredményezett (20,12–19). Az, hogy Isten megadhatja, amit kérünk, de lelkünk kárát fogja vallani, figyelmeztessen arra, hogy még jobban keressük az Ő akaratát, amikor imádkozunk (Zsolt 106,15)!

Az imádság további áldásai

1. SZELLEMI ERŐt kapunk, miközben imádkozunk, megnyitva lelkünk megújításának forrását (Ézs 40,31).

2. SZELLEMI SZENTSÉG a része annak, aki ügyel az Úr „virrasszatok és imádkoztatok, hogy kísértésbe ne essetek” felszólítására (Mt 26,41; 6,13).

3. SZELLEMI HATÁS a szolgálatunkban, miközben bátorságért imádkozunk (Csel 4,29–31), és felülről jövő bölcsességet kérünk, hogy megfelelhessünk ellenségeinknek (Csel 6,10).

4. SZELLEMI KÖZÖSSÉG Istennel az imádságban, ami képessé tesz bennünket arra, hogy úgy lássunk dolgokat, ahogyan Ő látja, és jobban megismerjük Őt és az Ő útait (Csel 10,9–35).

5. SZELLEMI MEGVILÁGOSODÁSt tapasztalunk, amikor kérjük, hogy nyissa meg értelmünket az Ő Igéje megértésére (Zsolt 119,18), és láttassa meg velünk az utat, amelyen járnunk kell (Zsolt 119,105).

Ne felejtjük, hogy korlátlan erőforrásai vannak annak, akihez jövünk! Ő minden szükségét be tud tölteni „az Ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztusban” (Fil 4,19)! „Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges” (Lk 18,27). Ő felteszi szívünknek az állásfoglalásra készítő kérdést: „Van-e számomra lehetetlen?” (Jer 32,27; 1Móz 18,14) Ha hiszünk, és nem kételkedünk, tudni fogjuk a választ.

Ajánlott irodalom

Hallesby, O.: Az imádságról (EK)

TANÍTS MINKET IMÁDKOZNI!

10. LECKE

1. Az imádság mely két aspektusát említi a Zsolt 100,4? Hogy határoznád meg a kettő közti különbséget? Számodra melyik a nehezebb? Miért?
2. A 103. zsoltárban a zsoltáríró milyen „javakért” ad hálát az Úrnak? Hogyan dicséri az Urat az Ő tulajdonságaiért és jelleméért?
3. Készíts egy listát arról, hogy *mit tett érted az Úr, és mondj köszönetet ezekért!* Készíts listát Isten tulajdonságairól, és *dicsérd Őt azért, hogy az, aki!*

Okok a hálaadásra okok a dicséretre

4. Miről beszél Dávid a Zsolt 32,1–5 verseiben?

Mit mond az ember állapotáról Isten előtti bűnvallása előtt, és után?

5. Milyen jelentőséget tulajdonított Sámuel a másokért való imádkozásnak (1Sám 12,23)? Kikért kell imádkoznunk?

Ef 6,18–20 1Tim 2,1–4

Lk 6,28 Jak 5,16

Gyakorlatilag mit tehetsz azért, hogy rendszeresen imádkozz másokért?

6. Milyen személyes szükségéért kell imádkoznunk?

Zsolt 37,5 Jak 1,5

Mt 26,41 1Pt 5,7

Zsid 4,16

A saját szükségéidre figyelés hogyan segít a másokért való imádkozásban?

7. Azonosítsd a sikeres imádkozás *feltételeit*:

Jn 15,7 | Jn 5,14–15

Jn 14,13 | Mt 21,22

Szerinted mit jelent „Jézus nevében” imádkozni?

8. Azonosítsd a hatékony imádkozás *akadályait*!

Péld 21,13 | Mt 6,14–15

Péld 28,9 | Jak 1,6–7

Ez 14,3 | Jak 4,2–3

Mal 1,8–9 | Pt 3,7

9. Írd az imaválasz-típusok elé a megfelelő igeszakaszok betűjelét:

___közvetlen) Jn 11,3–6.14–15

___késleltetett) Csel 12,5–11

___megtagadott) 4Móz 11,18–20; Zsolt 106,15

___ártalmas) 1Kir 19,4–5

10. Írd le saját szavaiddal a Fil 4,6–7 verseit!

Hogyan értékeled saját imaéletedet ezzel összefüggésben? Milyen változtatásokat kívánsz bevezetni?

A keresztyén hit alapjai

JEGYZETEK

AZ Ő TANÚI VAGYUNK

11. LECKE

Az átlagember ki van-e téve annak a veszélynek, hogy elveszíti lelkét az örökkévalóság számára? Az Úr Jézus azt mondta: „Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják” (Mt 7,14). Mi a sorsa annak a barátoknak vagy szomszédoknak, aki nem adja tanújelét annak, hogy ismeri az Urat? „Aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében” (Jn 3,18). Döbbenetes szavak ezek, amelyek nem hagyhatnak némán és tétlenül bennünket. Hogy egyeztethető ez össze azzal az általános megfigyeléssel, hogy a keresztyének összességének talán 95%-a nem osztja meg az evangéliumot másokkal, pedig ez lényeges eleme keresztyén elhívásunknak? Az Úr Jézus 2000 évvel ezelőtt azt mondta: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés” (Mt 9,37). Jegyezd meg, hogy szükségben és alkalomban nincs hiány! A *munkás* kevés.

Az Úr Jézus annyira aggódott az emberek lelkéért, hogy sírt a városon, amely elutasította Őt (Lk 19,41–42). Nem akarta, hogy „némelyek elvessenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen” (2Pt 3,9). Azt kívánta, hogy „minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 2,4). Jézus erre tette fel az életét faluról falura, városról városra járva, Isten országát hirdetve. Ő volt a nagy Személyes Lelkigondozó, személyesen nyerve meg a legtöbb embert, ahogy az evangéliumokból tudjuk. Hallgatói elé tárta a Krisztus nélküli örökkévalóság borzalmát, és Isten félelmére hívott, akinek van hatalma arra, hogy a pokolnak szolgáltasson ki lelkeket (Mt 10,28).

Elhívás bizonyágtételre

Az Úr elhívását nem lehet félreérteni. „Jöjjetek utánam, és én emberhalászokká teszek titeket!” (Mt 4,19). Azt kívánta, hogy tegyék le a hálójukat, mivel Őt jobban foglalkoztatta az emberek tengere, mint a halak (Lk 5,4.10). Arra hívta el őket, hogy szellemi földművelőként dolgozzanak tovább. „Lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra! Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre” (Jn 4,35–36). Isten Igéjét kellett vetniük az emberek szívébe (Mk 4,14). Imáikkal kellett öntözni azt, és Isten országa számára learatni. Tanúként voltak jelen egy gyakran ellenséges világ tárgyalótermében (Csel 1,8). Isten Szellemét kapták, aki képessé tette őket Isten üzenetének továbbadására az elveszettek számára. A korai hívők elindultak tehát Isten Igéjét hirdetve mindenütt (Csel 8,4).

Bámulatos, hogy Isten ilyen nagy horderejű munkát esendő emberekre bízott. LeRoy Eims írja: „Isten naponta felírhatta volna az égbe a Jn 3,16-ot. Vagy kibetűzhetné volna a csillagokban. Ő ehelyett az evangélium közlésének fontos feladatát reánk bízta!” Az evangélium hirdetése szent megbízatás (1Tesz 2,4). Égető szükség, élet-halál kérdése kell legyen számunkra (Róm 9,3). „Az Úr megváltottai” „így szóljanak”, ne hallgassanak (Zsolt 107,2). Egy Légió nevű ember démonoktól megszállva, elvadultan élt a sírboltokban. Amikor Jézus megszabadította, tüstént elküldte, hogy tanúskodjék arról, ami vele történt (Mk 5,19). Egy erkölcstelen és szellemileg tudatlan asszonyt is megszabadított, aki elsőként tanúskodott róla egy idegen területen (Jn 4,28–29.39). A vak embernek, akit Jézus meggyógyított, nem sok ismerete volt, de azt képes volt elmondani, hogy „Egyet tudok: bár vak voltam, most látok” (Jn 9,25). Nincs olyan Ige, amely Krisztus megváltását csak egyesekre vagy szakképzetteknek bízott szellemi ajándékokra szűkítené le. Ha nem tudunk úgy beszélni, mint Péter, Jézushoz oda tudunk vinni másokat, ahogy András tette (Jn 1,40–42). Ismeretségi körünket senki más nem tudja úgy elérni, mint mi. A felelősség a miénk, hogy figyelmeztessük azokat, akik még bűneikben vannak.

Tanúságtételünk akadályai

Nyilvánvaló, hogy vannak erőteljes hátráltató tényezők, amelyek oly sokakat visszatartanak az Isten által rájuk bízott fontos küldetés teljesítésétől.

1. **FÉLELEM.** Visszariadunk attól, hogy megbántsunk másokat, hogy vitába keveredjünk, vagy, hogy a „fanatikus” bélyeget süssék ránk. Néha egyszerűen a kudarcról félünk. De a Szentírás azt mondja: „Az emberektől való rettegés csapdába ejt” (Péld 29,25). Blokkolja Isten áldását, és ellentmond Isten gyakori figyelmeztetésének: „Ne félj!” Mit tehetünk? Imádkozhatunk bátorságért (Csel 4,29). Még olyan ember is, mint Pál, ismerte a félelmet ebben a vonatkozásban, de Isten megáldotta az elhatározását, hogy bármi áron is tanúskodni fog (1Kor 2,3). Ha bátrak vagyunk, az más hívőket is bátorít (Fil 1,14). A bátorság lép működésbe a félelem helyett.

2. **ERŐ HIÁNYA.** Ha az életünk nem tükrözi Krisztus evangéliumát, nem lehet áldás a bizonyágtételen (Fil 1,27). Az Úr nem akarta, hogy követői tanúskodjanak anélkül, hogy a Szellem ereje jelen lenne az életükben (Lk 24,49). Az istenfélő hívők tanúságtétele „a Szellem bizonyító erejével” történik (1Kor 2,4).

3. **KÉPZETTSÉG HIÁNYA.** Az Úr sok időt szánt tanítványai képzésére. Ha úgy érezzük, hogy nem vagyunk alkalmasak, és nem ismerjük a megfelelő Igét, amelyeket használnunk kellene, zavarba jövünk és feladjuk. Jól előkészített személyes bizonyágtételünk legyen. Meg kell tanulnunk kívülről néhány egyszerű bibliai verset, amelyekből egyértelműen kitűnik az üdvösség útja. Leegyszerűsítve ez a leggyakoribb sorrend:

a) Isten örök életet kínál nekünk (Jn 5,24).

b) Mindenki bűnös (Róm 3,23).

c) A bűn büntetése halál (Róm 6,23).

d) Minden embernek szól a felhívás, hogy forduljon el a bűneitől, és térjen meg (Csel 3,19).

e) Krisztus a kereszten hordozta a bűneinket (1Pt 2,24).

f) Krisztus testben megjelent Isten (Jn 1,1.14).

g) Az üdvösség kegyelemből van, nem cselekedetektől (Ef 2,8–9).

h) Ha elfogadod Krisztust, örök életed van (1Jn 5,11–12).

i) Arra hív, hogy fogadjuk el Őt (Jn 1,12).

j) Úrnak kell vallanunk Jézust (Róm 10,9–10).

k) Tudhatjuk, hogy örök életünk van (1Jn 5,13).

4. **A CSELEKVÉS HIÁNYA** Ezen akkor lehet változtatni, ha egyéb hiányosságokat kiküszöböltünk. Az újonnan megtértek lelkesebben tesznek tanúbizonyságot az első néhány napban, mint később, amikor már többet megtanultak. A szükségtelen késlekedést a Préd 11,4 így festi le: „Aki mindig csak a szelet figyeli, nem vet, és aki a felleget lesi, nem arat”.

Tanúskodás szóval

A tanúskodás megkívánja, hogy beszéljünk másoknak Krisztusról. Lássuk, hogyan kezdhetünk neki:

1. **HOZZON IZGALOMBA JÉZUS KRISZTUS!** Lelkesen képviseld Őt mások előtt! Bár Ő a történelem legvitatottabb személye, egyben a leglenyűgözőbb is. Ő a fő kérdés, nem az egyházak vagy a hibákat elkövető keresztyének.

2. **KEZDEMÉNYEZZ!** Jézus kereső volt; nem várta meg, amíg az emberek hozzá mennek (Lk 19,10). Sok hajlékba és közösségbe elment, hogy megtalálja az elveszett lelkeket. Építsd a megértés hídjait mások felé, hogy szabadon beszélgethessenek! Érdeklődj irántuk!

3. **TALÁLJ KÖZÖS ÉRDEKLŐDÉSI TERÜLETEKET!** Meg kell tanulnunk jó hallgatónak lenni. Közös téma olyan lehet, ami nem von be minket a világba vagy annak tisztátalanságába. Fontos események mindig történnek a világban, és ezek elindíthatnak szellemi beszélgetéseket. Emberek vágyakozása vagy szükségéi ugyancsak kiindulási pontok lehetnek.

4. **IMÁDKOZZ ISTENI TALÁLKOZÁSOKÉRT!** Isten vezetni akar minket, hogy lelkeket keressünk meg (Csel 8,26–39). Számára minden egyes személy fontos, és messzire elvezethet egy munkást, hogy akár egyetlenegyhez is szóljon (Jn 4,3–7). Imádkozz, hogy legalább egy lelket megnyerj Krisztusnak!

5. **HASZNÁLD ISTEN IGÉJÉT!** A mag az Ige. Ez az eszköz az, amely által emberek újjászületnek (1Pt 1,23). Ezt kell mások elé tartanunk (Fil 2,16). Isten gondoskodik arról, hogy ez elvégezze az Ő szándékát (Ézs 55,10–11).

6. **MONDD EL SZEMÉLYES BIZONYÁGTÉTELEDET!** Fontos, hogy ne legyen kétséged saját üdvösséged felől, és képes légy mások előtt világossá tenni az utat. Írd le, próbáld el, majd használd! A következő lecke segíteni kíván neked ebben.

7. HASZNÁLJ JÓ KÉRDÉSEKET! Jézus Krisztus ezt a módszert alkalmazta. Kérdezd meg: „Érdekelnek a lelki-szellemi dolgok?” Azok, akik kérdőíveket használnak általános kapcsolat felvételében, ezt mondják: „Azért vagyunk itt, hogy beszéljünk az emberekkel arról: milyen Jézus Krisztus viszonyulása a mai emberhez. Ráérsz néhány percet?” Teszteld őket azzal, hogy megkérded: mi történik ma a világban, és hová vezet mindez? Számos az utóbbi időben megjelent könyvnek köszönhetően népszerű kérdés: van-e élet a halál után?

Tanúskodás az életünkkel

Tanúságtételünk nem csak beszédben áll, hanem kiterjed az életünkre is. „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5,16)! Egyik legáltalánosabb kifogás a keresztyénség ellen az, hogy „az egyházban túl sok a képmutató ember”. Bár ez sokszor ürügy, és nem valós ok arra, ha valaki nem lesz keresztyén, abban egyetérthetünk, hogy ha csak egy képmutató van is az egyházban, az máris túl sok. A mi Urunk is megfedte a vallásos képmutatókat (Mt 23,13–29). Nekünk úgy kell élni, hogy megszégyenüljenek, akik valami gonoszt mondanak ellenünk (Tit 2,8; 1Pt 3,16)!

Noha minden hívő ember tanúságra hivatott el, nem mindegyik tette magát alkalmassá arra, hogy Isten használni tudja. Elengedhetetlenül szükségesek az alábbi jellemvonások:

1. ÉLET, AMELYET ISTEN TÁPLÁL. A gyümölcstermés Krisztusban, az igazi szőlőtőben maradtól függ, naponta belőle táplálkozva. „Nélkülem semmit sem tudtok cselekedni” – mondta (Jn 15,5). Ebben a kapcsolatban kulcselem a gyümölcsöző napi csendesség. Fontos, hogy Isten Igéje lakozzék bennünk gazdagon (Kol 3,16).

2. ÉLET, AMELYET ISTEN FELÜGYEL. Az engedékenység a legjobb tulajdonság, amellyel az agyag „rendelkezhet” a fazekas kezében (Jer 18,6). Krisztus Szellemének a felügyelete alatt Isten által elkészített találkozásokban lesz részünk, amikor az Úrról beszélünk.

3. MÁSOK FELÉ KIÁRADÓ ÉLET. Ha a Szent Szellem folyóként árad az életünkéből (Jn 7,38), mások is megérintetnek és felüdülnék. Az áldásos tanúskodás „Krisztus életének a kiáradása”. A szívéllyesség napi cselekedetei jobban hatnak másokra, mint igeversek idézése, vagy programjaink ismertetése. Legyünk számukra elérhetőek, nem elszigeteltek! Jézus ismerte az emberek gondjait, betegségeit és szomorúságait. Ennivalóval, gyógyulással és vigasztalással szolgált nekik, miközben vetette Isten Igéjének magvát (Mt 13,37).

Sok ember ismer tényeket Jézusról, de az üdvösség ettől távol áll. Krisztusban hinni, ez elkötelezettséget kíván, ami által élő kapcsolatba kerülünk egy valós személlyel. A megtéretlen emberek előtt ez ismeretlen. Erről akarunk nekik beszélni. Meg akarjuk velük ismertetni Krisztust mint az élet útját. Ő alapvető része az életünknek. Tulajdonképpen Krisztus az életünk (Kol 3,4).

Összegzés

Hitünk megosztásának legfőbb mozgatórugója Krisztus szeretete kell hogy legyen (2Kor 5,14). Ő meghalt értünk, és parancsot adott, ami cselekvésre kell hogy készítsen bennünket. Másik motiváló tényező az emberekkel való szerető törődés legyen. Mindkettő össze van kapcsolva a Mt 22,37–39-ben. Ha még további motiváló erőre lenne szükségünk, fontoljuk meg egy hitetlen ember ajkáról elhangzott kihívást: „Ha én igazán, szilárdan és következetesen hinném – amint milliók *mondják*, hogy hiszik –, hogy a vallás ismerete és gyakorlása ebben az életben befolyásolja sorsunkat az eljövendőben, akkor a vallás számomra a *minden* lenne. Mint szemetet söpörném félre a földi élvezeteket, a földi gondokat ostobaságnak, a földi gondolatokat és érzéseket hiábavalóságnak tekintném. A vallás lenne az első gondolatom, amikor felébredek, és az utolsó is, amikor az álom tudatlanságába merülök. Csak és kizárólag ezért munkálnék. Nem munkálnék olyan eledelért, amely elvész, sem földi kincsekért, egyedül a dicsőség koronájáért, amely a mennyben van eltéve, ahol a kincsek és a boldogság túl vannak az idő és az esély korlátain. *Egyetlen lélek megnyerését a menny számára egy életre szóló szenvedéssel felérőnek tartanám...* Azért küzdenék, hogy csak az örökkévalóságra tekintsek, és a körülöttem lévő halhatatlan lelkekre, akik hamarosan mindörökké boldogtalanok vagy mindörökké boldogok lesznek. Úgy tekintenék mindenkire, aki csak evilági szinten gondolkodik, mint akik csupán átmeneti boldogság növelésére igyekeznek, és ideigvaló javak megszerzésén munkálnak. Tiszta örülteknek tartanám őket. Kimennék a világba, hirdetném alkalmas és alkalmatlan időben mondván: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a saját lelkét elveszíti?”

A keresztyén hit alapjai

TANULMÁNYOZÁSI ÚTMUTATÓ

AZ Ő TANÚI VAGYUNK

11. LECKE

1. Olvasd el a Mk 5,2–20-at! Mit mondott Jézus az embernek, akit éppen meggyógyított (19. v.)?

Mi volt a célja Jézus kérésének?

Hogyan reagált erre az ember, és mi lett az eredménye (20. v.)?

Milyen személyes alkalmazást tudsz levonni ebből az igeszakaszból?

2. Fogalmazd meg saját szavaiddal a 2Kor 5,18.20a verseket!

Mi a kötelezettséged, és hogy akarsz ennek eleget tenni?

3. Mit válaszolnál arra a kijelentésre, hogy „a tanúságtétel az evangélisták dolga”?

4. Mit mondanak a hitetlen ember örök sorsáról a következő versek: Mt 7,13; 13,41–42?

Hogyan alkalmaznád az Ez 33,1–9-et saját felelősségedre az elveszetteknek való tanúskodásban?

5. Néha azért nem teszünk bizonyosságot a barátainknak, mert félünk az elutasítástól. Terhel-e bennünket bármiféle felelősség a barátainknak való tanúságtételben (Ez 33,1–9)?
6. Az evangelizáció szempontjából nagyon lényeges, hogy életünkkel tanúskodunk-e nap mint nap. Mi a bizonyíték arra, hogy a tesszalónikabeliek az életükkel tanúskodtak (1Tesz 1,5–9)?

Nevezd meg néhány konkrét dolgot, amit a Mt 5,16-ot alkalmazva megtehetsz a környezetekben, iskolában vagy munkahelyeden!

7. Vannak hívők, akik szerint szükségtelen bármit is mondanunk az evangéliumról, mert az életünk tanúskodik erről. A Róm 10,14–17 alapján mit válaszolnál erre?
8. Az életünkkel való tanúskodást eredményesen ötvözhetjük a verbális (szóban történő) tanúskodással, ha egyszerűen elmondjuk másoknak azt, hogy miképpen változtatta meg Krisztus az életünket. Mit mondott a Jn 9,25-ben a vak ember, amikor megkérdezték Jézus felől?

Hogyan adta tovább az asszony a kútnál történetet (Jn 4,28–29)? Mi lett az eredménye (39. v.)?

9. A személyes bizonyágtétel nem csak a frissen megtértek számára eszköz; tapasztalt veteránok is eredményesen alkalmazzák. Olvasd el a Csel 26,1–29-et, és figyelj meg, hogy használta Pál a saját személyes bizonyágtételét!

Mit tesz Pál bizonyágtétele elején, hogy elérje az evangélium meghallgatását (2–3. v.)?

Miért említi Pál úgy a jó, mint a rossz dolgokat életének Krisztussal való találkozásának *előtti* szakaszából (4.5.9–11)?

Hogyan használja fel Pál a részleteket annak szemléletes leírására, hogy *hogyan* lett keresztyén (12–15. v.), és milyen lett az élete, a Krisztussal való találkozásának *után* (19–22. v.)?

Pál hogyan szövi bele bizonyágtételébe az evangéliumot (23. v.)? Miért lényeges ez?

10. Nevezd meg valakit, akiért imádkozni fogsz, és akinek bizonyágot szeretnél tenni: _____ . Tégy valami jót vele (szóban, vagy írásban fejezd ki, hogy becsülöd őt, tegyél neki valamilyen szívességet, segíts egy szükségében, hívd meg teára stb.)

SZEMÉLYES BIZONYSÁGTÉTEL

12. LECKE

A bírósági tárgyalóterem az a hely, ahol általában elhangzanak a „tanú”, „tanúsít”, „tanúskodás” szavak. Ugyanezeket a kifejezéseket használják e világ tárgyalótermében a Krisztusban hívők, amikor tanúskodnak, tanúsítanak és bizonyosságot tesznek a Jézus Krisztusba mint Megváltójukba vetett hitükről. Pál meghagyta fiatal tanítványának, Timóteusnak, hogy „ragadd meg az örök életet, amelyre elhivattál, amelyről vallást tettél szép hitvallással sok tanú előtt! Meghagyom neked az Isten színe előtt, aki életet ad mindennek, és Krisztus Jézus színe előtt, aki Poncius Pilátus előtt bizonyosságot tett szép hitvallással” (1Tim 6,12–13). Nagy kiváltság Krisztust megvallani mások előtt, Isten ugyanis ezáltal embereket tud magához vonzani. Üldöztetés, sőt halál is járhat vele. A „tanú” és a „tanúsít” szavak olyan bibliai szó fordításai, amely a „mártír” szavunkkal rokon. A Szentírás ilyen értelemben használja (Jel 2,13), amikor a hívők akár életük árán is tanúskodtak.

Az Úr megmondta elhívott követőinek, hogy legyenek nyíltak a vele való kapcsolatukról szólva: „ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Emberfia is vallást tesz arról Isten angyalai előtt” (Lk 12,8 vö. Mt 10,32). Szánk megnyitása mások előtt összefügg az üdvösséggel. „Ha... száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, akkor üdvözülsz” (Róm 10,9). Az Úr Jézushoz való ragaszkodásunk ne legyen titok.

Tartalom

Egy jó bizonyágtétel két tényezőt foglal magában. Először szükséges a tény első kézből való bizonyítása. Anániás azt mondta a tarsusi Saulnak megtérése kapcsán: „az Ő tanúja leszel minden ember előtt arról, *amiket láttál és hallottál*” (Csel 22,15). Egy jó tanú azzal foglalkozik, amit látott vagy tud, nem amit sejt vagy érez. Jézus Krisztus tanúja elmondja, hogyan találkozott Krisztussal, hogyan változott meg az élete, és milyen hatalomnál fogva állítja, hogy ő Isten gyermeke. Másodszor, egy tanú – *kérdésre válaszolva – eskü alatt ünnepélyesen kijelenti, hogy egy adott dologban csakis a színtiszta igazat vallja*. Azt mondja az Ige a hívőknek: „legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet!” (1Pt 3,15). János apostol evangéliumában olyan dolgokról tett bizonyosságot, amelyekről tudta, hogy igazak (Jn 21,24). Pál a kételkedők kedvéért írta, hogy ő valóban tanúsítja Krisztus halálból való feltámasztását. Ha nem így lenne, ő Isten előtt hamis tanúnak bizonyulna (1Kor 15,15).

Isten gyermekének a bizonyágtétele gyakran azokkal a szükségekkel kezdődik, amelyek Krisztushoz vitték, különös tekintettel a bűn problémájára. „A□ hívők közül is sokan eljöttek, megvallották és elbeszélték mesterkedéseiket” (Csel 19,18). Ezek gonosz dolgok voltak Isten szemében. Az Úr Jézus megkönnyebbülést hozott millióknak, akiket hatalmába kerített a bűntudat, az üresség, az értelmetlenség, a békétlenség, a haláltól és az egyedüllétől való félelem. Öröm és cél foglalta el ezek helyét. De Jézus elsősorban a bűnösök megmentéséért jött (1Tim 1,15), megszabadítva őket az eljövendő haragtól (1Tesz 1,10). A hívők ezért azokról az időkről tanúskodnak, amikor hallották üdvösségük evangéliumát és elhitték azt (Ef 1,13). Elfogadták, hogy „Őbenne van – az Ő vére által – bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából” (Ef 1,7).

Minden jó bizonyágtétel Krisztus-központú (Csel 5,31–32). Helyesen mondva „Jézus Krisztus bizonyágtétele” az, amit szólunk (Jel 1,2.9). Az 1. századi hívők különös hangsúlyt fektettek arra, hogy Krisztus feltámadt a halálból (Csel 2,32; 4,33; 13,30–31). Idézték a prófécia beteljesedését, és a tanúk bizonyágtételét is. Fontos elmondani, hogy miképpen változtatta meg az életünket Krisztus (1Tesz 1,9; 1Kor 6,9–11). Pál egykor istenkáromló, és keresztyének üldözője volt (1Tim 1,13). A hívők legkiválóbb bajnoka lett. A jó bizonyágtétel gyakran lehetőséget teremt arra, hogy komoly kihívás elé állítsa a hallgatókat „az Istenhez való megtérés, és a mi Urunkban, Jézusban való hit” szükségességéről (Csel 20,21). Emlékezz arra, hogy a szellemi ellenállást a hívők „a Bárány vérével és bizonyágtételük Igéjével” legyőzik (Jel 12,11).

Általános vázlat

1. AHOGY A BIBLIÁBAN MEGJELENIK. Pál Csel 26,1–29-ben lejegyzett tanúságtétele a bizonyágtétel bibliai példája, ami azzal foglalkozik, hogy mi volt Krisztus elfogadása *előtt, hogyan* történt ez, és mi lett *utána*. Figyeljük meg ezt a sorrendet Agrippa királyhoz intézett folyamodásában:

- Mielőtt Krisztust elfogadta (26,4–11). Pál beszél vallásos háttéréről és ellenállásáról Krisztusnak.
- Hogyan fogadta el Krisztust (26,12–18). Elmondja, hogyan találkozott Krisztussal a damaszkuszi úton, hogyan dorgálta meg őt a Megváltó bűnei miatt, és hívta el annak szolgálatára, akit egykor üldözött.
- Miután elfogadta Krisztust (26,19–23). Beszél az életében végbement változásokról, és arról, hogy hogyan lett igehirdető még honfitársai között is, akik az életére törtek.

2. AHOGY A TE BIZONYÁGTÉTELEDBEN MEGJELENIK. Amikor saját bizonyágtételeidet mondd, tarts szem előtt bizonyos dolgokat:

- Mielőtt elfogadad Krisztust, korábbi életed milyen tényezői láttatták meg veled a változás szükségességét? Ezek közül melyik lehet közös szükség másokkal?
- Hogyan fogadad el Krisztust? Légy konkrét, hogy a hallgatók számára meggyőző legyen ez a változás, és bizonyos legyen előttük, hogy ez az élő Istennel való találkozás volt! Hogy történt ez, mikor és hol?
- Miután elfogadad Krisztust. Milyen bizonyítékai vannak megváltozott életednek? Mi haszna van annak, ha valaki megtér? Mi rezonál mások szíve vágyával is?

Irányelvek a tartalom összeállításához

Bizonyágtételeid megszerkesztésénél az alábbi irányelveket szükséges figyelembe venni:

- Mindvégig az Úr Jézus legyen a középpontban, ahogy elmondod, mit tett Ő!
- Használd Isten Igéjét (Zsid 4,12; Ef 6,17)! Említsd meg azokat a verseket, amelyeket Isten felhasznált, hogy lelkiismeretedet megszólítsa! Ez tekintélyt kölcsönöz és meggyőz (Mk 1,22).
- Légy személyes (egyes szám első személy), és inkább hétköznapi, mint természetellenes vagy prédikáló beszédstílust használj!
- Légy körültekintő a vallásos kifejezések és kimondottan keresztyén kifejezések használatával, amely ismeretlen hallgatóid számára, úgymint „újjászületés”, „megtérés”, vagy akár az „üdvözült” szó is. Ha ezeket használod, magyarázd meg!
- Gondolj ki olyan elemeket, amelyekben a hallgatók azonosulhatnak a történeteddel! Egyes részletek érdekesek lehetnek. Használd olyan szavakat, amelyekkel élénken kiszínezheted mondanivalódat!
- Inkább a tényekhez ragaszkodj, mintsem érzésekhez! Ez jó bizonyágtételhez vezet.
- Beszéded legyen kedves (Lk 4,22), nem keserű, vagy másokat kárhóztató! Légy szerény, és ne arrogáns!

A felkészülés menete

- Imádkozz kegyelemért, bölcsességért és vezetésért, hogy megvilágíthasd, hogyan találtál új életet Krisztusban!
- Gyűjts rövid megjegyzéseket három külön papírlapra, a következő címkékkel:
(1) Előtte(2) Hogyan(3) Utána
- Írj egy hosszú, nyers vázlatot, a három papírlap feljegyzéseit használva (felolvasva kb. 10 perc legyen)!
- *4. Javíts bele a hosszú vázlatodba, értékeld bizonyágtételeidet az „Általános vázlat” és a hét „irányelv” figyelembevételével!
- *5. Rövidítsd le vázlatodat, hogy felolvasva kb. 4 perc legyen.
6. 3–4 perces bizonyágtételedből egy kis kártyára emeld ki a fő gondolatokat! Ennek segítségével tanuld meg a bizonyágtételt!
7. Tanuld meg elmondani a bizonyágtételeidet a kártya segítségével nélkül.

Csoportos gyakorlat

E lecke gyakorlati része személyes bizonyágtételek elhangzása lesz. Legfeljebb 6 fős csoportokban. Egymás után mindenki elmondja a bizonyágtételét. Emlékezed felfrissítésére használhatod a kártyára írt feljegyzéseket. Lehet, hogy némelyek inkább felolvasni szeretnék a vázlatot, de ajánlatos csupán a kártyákat használni. Fogadjunk el javaslatokat a csoport részéről, hogy szükség esetén miként lehetne javítani, rövidíteni, kibővíteni vagy világosabbá tenni a bizonyágtételt!

A keresztyén hit alapjai

JEGYZETEK

AZ ÚRVACSORA

13. LECKE

Ennek alkalma Jézus elárulásának éjszakája, ill. halála előestéje volt. Mélyen megindító jelenet, ahogy Jézus összegyűlt tanítványaival a később Az Utolsó Vacsora néven ismertté vált eseményre. A világ minden részén milliók azonnal felismerik a jelenetet, mikor az a keresztyén művészetben megjelenik. A korai hívők a római katakombák falaira rajzolták, ahogy az emlékezetükbe vésődött. A zsidó páska éjszakáján történt, hogy az Úr Jézus valami teljesen új dolgot vezetett be. Vett egy kenyeret, hálát adott, megtörte, és a tanítványainak adta mondván: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem!” Azután vette a poharat és hálát adott, nekik adta, és ezt mondta: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára!” (Mt 26,26–28). Két másik evangélium írója ugyanígy számol be erről az eseményről (Mk 14,22–25; Lk 22,14–20).

A vacsora elnevezései

Úrvacsorának nevezik (1Kor 11,20), mivel az Úr szerezte, és Ő volt a legfőbb tiszteletbeli vendége annak. „Az Úr asztala” (1Kor 10,21) tágabb jelentésű kifejezés, és az Úrnak népe iránti minden gondoskodását takarja, nem csak a vacsorát. Az ünnepet *közösségnek* hívják (1Kor 10,16), mert közösségben vagyunk Krisztussal és egymással, ahogy részesülünk abból. *Kenyértörés* néven is ismert (Csel 2,42; 20,7; 1Kor 10,16), mert egy hétköznapi étkezés egyszerű módjára utal, ahol ez a kifejezés használatos. *Megemlékezés az Úrról* – sokan így nevezik, mert Ő erre adott parancsot. Némelyek az *eucharisztia* (*oltáriszentség*) kifejezéssel illetik, ami hálaadást jelent, Ő ugyanis hálát adott a vacsora jegyeiért (Mt 26,26), a Szentírás azonban nem használja ezt a megnevezést.

Egyes egyházak a „szentség” szót alkalmazzák a vacsorára. Ez a római katonák hűségesküjére (*sacramentum*) vezethető vissza, amikor beléptek a hadseregbe. Később e szó értelme jelentősen távol került ettől a fogalomtól. Némely egyház a szentséget rítusnak tekinti, általa Isten az Ő kegyelmét közli („a kegyelem eszköze”), természetfölötti tulajdonsággal bír, és elvégez valamit az abban résztvevőért. Egyesek szerint a bűnbocsánattal van összekapcsolva. Viszont ilyen tanítás nincs a Bibliában. A szentség gondolatát hangsúlyozókkal szemben állnak azok, akik úgy tekintik az ünnepet, mint megemlékezést vagy emlékeztetést, amelyben a jelképek szellemi valóságokat tükröznek (és nem adományoznak). Jó felidézni azt, hogy a zsidók állatáldozatai soha nem vették el a bűnöket, hanem előképe voltak az Úr Jézus kereszten kiontott vérének. Egyedül az Ő vére tudta eltávolítani a bűnöket (Zsid 9,12–14).

A vacsora történelmi háttere

Az úrvacsora a zsidó páska ünnep estéjén került bevezetésre. Isten keze 1500 évvel azelőtt megszabadította Izráelt az egyiptomi rabszolgaságból. Az Ő parancsára leöltek egy hibátlan bárányt, és vérért rákenték házuk ajtófélfáira, védelmül az egész országra elkövetkező ítélettől (2Móz 12). Az ünnep egyes – „állandó megtartásra rendelt” – részleteinek mély jelentősége volt. A nagy áldozatra mutattak, amely valóban megvéd Isten ítéletétől, azáltal, hogy elveszi a világ bűneit. Isten már jóval korábban elkészítette saját Bárányát (1Móz 22,8; Ézs 53,7). Keresztelő János e szavakkal mutatta be Jézust: „az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét” (Jn 1,29). Egyik dicsőséges címe: A Bárány (Jel 5,6.12). Ő volt a páskaünnep beteljesítője. „a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus megáldoztatott” értünk (1Kor 5,7). A korábbi ünnep csak árnyéka volt az eljövendő nagyobb beteljesülésnek (Kol 2,17; Zsid 10,1).

Minden istenfélő zsidó hűségesen megtartotta a páskát (Mt 26,17). Szabadulásának emléke volt. E szent ünnep éjszakáján Jézus a kenyér és a bor emlékeztető szertartását vezette be. Ettől kezdve ez az ünnep az Ő – üdvösségükért – adatott testére és kiontott vérére kellett hogy emlékeztesse a hívőket. A keresztyének számára azzá lett, amit a páska jelentett a zsidóknak, és nem lehetett kevésbé megszentelt. Isten szemében a páskát helyettesítette. Izráelnek számos szertartása volt, de a keresztyén egyház közösségi szinten csak ezt kell hogy gyakorolja.

Az úrvacsora jelentőségét, amit a hívők kaptak megtartásra, az Úr Jézus közvetlenül kijelentette Pálnak. „Ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre” – mondta Jézus (1Kor 11,23–25). Az úrvacsora a hívők istentiszteleteinek rendszeres részévé lett (Csel 2,42.46). A korai gyülekezet hetente egyszer megtartotta ezt, mint összejöveteleik központi szertartását (Csel 20,7). A feltámadás napján ünnepelték. A korai „egyházatyák” vagy vezetők lejegyezték, hogy az Úr napján, azaz vasárnap tartották meg (Justinus Martyr és *A Tizenkettő didaktikája vagy tanítása*).

A vacsora megünneplése

1. KI VEHET RÉSZT? Természetes, hogy ha a páska csak a zsidóké (2Móz 12,43) volt, az úrvacsora csak a keresztyéneké. Az Úr Jézus az „Övéi” számára rendelte. Feltámadása után a tanítványok kezdték megtörni a kenyeret az Ő emlékére. A vacsora továbbá a felkészült keresztyéneké. Egyes hívők nem törődtek szellemi állapotukkal, miközben részt vettek ebben, és Isten ítéletére lettek figyelmeztetve (1Kor 11,18–31). A hívők ki kellett hogy zárják azokat, akik nem ítélték meg magukban a gonoszt (1Kor 5,12–13), valamint azokat, akik olyan tanítást hirdettek, ami aláásta az evangéliumot vagy Krisztus személyét (2Jn 9,10; Gal 5,12–13). Egyértelműen mondva mindazok, akik Uruknek és Megváltójuknak vallják Krisztust, és ennek a hitnek megfelelően élnek, szívesen látott vendégek a vacsorán.

2. LEFOLYÁSA. Az Úr példája álljon előttünk, aki – mint legfőbb vezetőnk – elrendelte ezt a megemlékezést! Inkább egyszerűség, mintsem bonyolult szertartás jellemzi. Jézus nem írt elő konkrét szabályokat vagy eljárást. A felső szoba nem gyülekezeti ház volt elkerített úrvacsorai asztallal. Az asztalfőn Jézus ült. A kellékek: kenyér és pohár – két nagyon megszokott kelléke az étkezésnek. Nincs előírt kenyérfajta, noha valószínű, hogy abban az időben kovásztalan kenyeret használtak (1Kor 5,6–8). A hangsúly azon van, hogy személy szerint tiszták (kovásztalanok) legyünk az ünnep megtartásakor, s nem azon, hogy milyen kenyeret használunk. A pohárban „szőlőtő termése” volt (Mk 14,25; Mt 26,29). Hogy mennyire volt erjesztett vagy vízzel kevert, azt vég nélkül lehetne vitatni. A Biblia nem határozza meg közelebbről. Ami lényeges, az az, hogy meglássuk: a kenyér és a pohár Krisztus testét, ill. véréát ábrázolja. Vele kell foglalkoznunk, nem az anyagi jelképek természetével. Minden egyes tanítvány evett a kenyérből, és ivott a pohárból. Az 1Kor 14,26–34 igeszakasz az 1Kor 11 kiterjesztésének tűnik, ami a hívők összejövetelének típusát illeti, amikor megtörték a kenyeret. A testvérek közül néhány részvétele van jelezve. A rend szükségessége hangsúlyozott, és nem az összevisszaság. A közösségi étkezés gyakran volt összekapcsolva az úrvacsora vételével.

3. HOGYAN TISZTELJÜK AZ ÚR TESTÉT (1Kor 11,29)? Feltétlenül ismernünk kell az úrvacsorai jegyek jelentőségét, ahogy azok az Úr Jézus kereszten elvégzett művére mutatnak, amikor Önmaga odaáldozásával elvette a bűneinket (Zsid 9,26). Előzetesen meg kell vizsgálnunk, meg kell ítélnünk saját magunkat (1Kor 11,28–32). Némelyek tévesen a vacsorához kapcsolják Jézus szavait, amikor az Ő testének evéséről, és vérének ivásáról beszélt (Jn 6,53). Ez utóbbi kijelentés azonban nem a vacsora kapcsán hangzott el, hanem a hívő Krisztussal való azonosulására, az Ő megváltó műve tökéletesen elégséges voltára utal. Az „ez az Én testem” kifejezés hasonló ahhoz, hogy „Én vagyok az ajtó”. Mindkettő (jel)képes beszéd a sok ezekhez hasonlóval együtt. Most pedig álljon itt az úrvacsorai jegyekkel kapcsolatban csodálatos átváltozásokat sugalmazó téves tanok magyarázata:

a) Átlényegülés. E vélemény szerint az úrvacsora jegyei átalakulnak Krisztus valóságos „testévé, lelkévé és istenségévé”. „Krisztus valóságos testének e jelenléte” úgy értendő, hogy a résztvevők szó szerint az Ő testét eszik. Vagyis a Golgota áldozata minden ilyen alkalommal megismétlődik, és felajánlásra kerül az élők és a holtak bűnéért. A Zsid 10,10–18 cáfolja ezt az elméletet, hangsúlyozva, hogy egyetlen áldozat volt bemutatva a bűnökért, amit soha nem kell megismételni. A keresztáldozat befejezett és teljes.

b) Egylényegűség. Ez azt jelenti, hogy a kenyér és a bor változatlan, de teljesen meg nem magyarázhatóan Krisztus testének anyaga (szubsztanciája) jelen van, és az úrvacsorával élők részesülnek abból. A Szentírás nem tanít ilyet.

c) Megkenyéresülés. Ez a nézet azt tanítja, hogy úrvacsoravételkor a résztvevő Krisztus testét kapja a vacsorában, mert „Krisztus átömlészi belénk az Ő életét úgy, mintha behatolna csontjainkba, velőnkbe” (Kálvin). Ennek sincs bibliai alapja.

4. Mit valósítunk meg a kenyértöréskor? Ha mást nem is, de azt megvalósítanánk, hogy eleget teszünk az Úr halála előtti utolsó kívánságának, és ezzel kifejeznénk, hogy szeretjük Őt. Ez távolról sem törvényeskedés. Az apostolok gyakorlatát is folytathatnánk. Mi, mint hívő emberek együtt az Úr Jézusra emlékezünk az általa – és nem magunk által – választott módon. Örülünk annak, hogy Ő életet és halhatatlanságot hozott az evangélium által, s ennek mi is részesei vagyunk. A hívő közösség tagjaiként személyesen és egyénileg részesülünk benne, ahogy magunkhoz vesszük annak jegyeit. Egységünk az egy kenyérben jut kifejezésre (1Kor 10,17). A pohár a közösségről vagy a közös osztozásról beszél (1Kor 10,16). Egyek vagyunk Ővele, mint Ő mivelünk mindabban, amit elvégzett. Osztjuk az Ő jellemét a bűn és az igazság tekintetében. Valahányszor esszük a kenyeret, és iszunk a pohárból, az Úrnak halálát hirdetjük (1Kor 11,26). Az ünnep az üdvösség üzenete. Időtartama „amíg eljön”. Minden megemlékezésben fennáll annak lehetősége, hogy az az utolsó az Ő visszajövele előtt.

Felkészülés a vacsorára

Az ÓSZ-ben a páskára való felkészülés sok mindennel járt. Nem lehetett félvállról venni. Mi sem lehetünk kevésbé felkészültek.

1. VIZSGÁLAT. Az úrvacsorára való igazi felkészülés önvizsgálattal kezdődik (1Kor 11,28–32). Ez a résztvevő felkészülését, nem kizárását jelenti. Először az Úrral való kapcsolatunkat kell megvizsgálnunk, és bármilyen felismert bűnt meg kell vallanunk. Azután tekintsük át másokkal való kapcsolatunkat (különösen más keresztyénekkal)! Meg kell próbálni rendezni más hívőkkel a problémákat, mielőtt valaki részt vesz az ünnepen (Mt 5,23–24). A Biblia figyelmeztet, hogy nem szabad elhanyagolni az önvizsgálatot, mert az Isten ítéletét vonja maga után. A korintusi gyülekezetben testi betegséget és halált eredményezett e terület elhanyagolása.

2. ELMÉLKEDÉS. Ha úgy megyünk úrvacsorázni, hogy előtte szórakoztunk, vagy olyan dolgokról beszélgettünk, melyek nem az Úrral kapcsolatosak, felkészülésünk kudarcot vallott. A rá emlékezés felkészülésének módjai Isten Igéjének olvasása, szellemi énekek éneklése, az Úr Jézusról beszélés hívő emberekkel vagy családdunkkal. Természetesen csak olyat vihetünk elé, ami már előre el lett készítve. Dávid azt mondta: „nem akarok ingyen kapott áldozatot bemutatni Istenemnek, az Úrnak” (2Sám 24,24). Az úrvacsora ünneplése mentes lesz a sekélyességtől, ha előtte felkészítettük magunkat.

Összegzés

Az imádás a hívő elsődleges felelőssége és kiváltsága (Jn 4,23; Lk 10,41–42). Mint papok, szellemi áldozatokat hozunk (1Pt 2,5). A rendszeres megemlékezés az Úrról – ahogyan Ő parancsolta – elsőbbséget kell hogy élvezzen a kikapcsolódással, családi összejövetellekkel és egyéb kötelezettségekkel szemben. Az úrvacsora alatt hívők papságának részeként lehetőségünk van arra, hogy ajkaink gyümölcsét, a dicséret áldozatát mutassuk be Istennek (Zsid 13,15). Imádásunk cselekedeteként anyagi felajánlásokat hozunk Istennek (Fil 4,17–18). Végül, újra fel kell ajánlani testünket, mint élő áldozatot (Róm 12,1–2)!

Jézus mondta: „Emlékezzetek rám!”

AZ ÚRVACSORA

13. LECKE

1. Tekintsd át az első páska megtartásának beszámolóját (1Móz 12,1–14)! Mi volt e szertartás célja (1–14. v.)?

Milyen része volt ebben a báránynak?

2. Hogyan használta fel Krisztus az utolsó páskavacsorát (Lk 22,7–18) az első úrvacsora bevezetésére (Lk 22,19–20)?

Milyen új jelentőséget adott az Úr Jézus a kenyérnek és a pohárnak?

3. A fentiek, valamint az Ézs 53,7, Jn 1,29 és Jel 5,8–9 figyelembevételével mit jelent a „Krisztus, a mi húsvéti báránynk” (1Kor 5,7) kifejezés?
4. Pál apostol tovább magyarázza az úrvacsora célját és értelmét az 1Kor 11,23–26-ban. Honnan kapta az apostol ezt a tanítást?

Mit hirdetünk az úrvacsorában való részvétel által? Magyarázd meg!

Meddig kell ily módon emlékeznünk rá?

5. Az úrvacsorai jegyek milyen további szempontjait hangsúlyozza Pál az 1Kor 10,16–17-ben?
6. A korai Gyülekezet hogyan reagált Krisztusnak arra a parancsára, hogy emlékezzünk rá (Csel 2,42; 20,7)?

7. Milyen módjai vannak annak, hogy Isten imadásában „áldozatokat” mutassunk be (Zsid 13,15; Fil 4,17–18; Róm 12,1–2)?

8. Mi a keresztyén ember felelőssége, mielőtt részt vesz az úrvacsorában (1Kor 11,27–32)?

Mit mond ez az igeszakasz, ill. az 1Kor 5 a vacsorában való részvétel komolyságáról rendezetlen bűn esetén?

9. Általában milyen szellemi előkészületeket teszel az úrvacsorában való részvételre készülve? Mit szándékozol tenni, hogy imádásod még tartalmasabb legyen a jövőben?

10. Teljes gyülekezeti tapasztalatod (Csel 2,42) összefüggésében mi a kötelességed a „kenyértörés” gyakorlatát illetően?

Függelék

VÉDETTség, BIZTONSÁG, ÖRÖM

Napjainkban mindent megteszünk azért, hogy biztonságban érezhessük magunkat a közlekedésben, munkahelyen – bárhol. A vállalatok is egyre nagyobb személyes biztonságot igyekeznek teremteni dolgozóik számára; körülbástyázzuk magunkat mindenféle biztosítással, szinte a bölcsőtől a koporsóig.

Ezért hát igen nagy biztonságban kellene éreznünk magunkat, boldogoknak kellene lennünk, hiszen minden igyekezetünk arra irányul, mindent azért teszünk, mert boldogok *akarunk* lenni! – És miért ne?

Csakhoggy...

- valóban biztonságban érezzük magunkat?
- van valami bizonyosságunk az életet és halált illetően?
- tudjuk-e, mi az igazi, maradandó öröm?

Aki ebben a három kérdésben világosan szeretne látni, arra kérem, olvassa el ezt a néhány oldalt is.

Bizonyos értelemben mindnyájan vándorok vagyunk, útjaink azonban sok tekintetben különböznek egymástól, csak abban egyeznek feltétlenül, hogy mindegyiknek van *kezdeté és vége*.

Megszülettünk, és egyszer meg kell halnunk! A halál lenne a vég? Vagy van élet a halál után is? Isten azt mondja: IGEN! Arról beszél a Bibliában, hogy a folytatásra két lehetőség van:

- örök élet a mennyben, Istennel együtt boldog közösségben;
- vagy az örök ítélet, a „második halál” Isten nélkül.

Abban bizonyosak lehetünk, hogy amit Isten mond, az igaz! Azért kell tisztán látnunk, és annak alapján eldöntenünk: *hová* szeretnénk jutni itteni, földi életünkön túl, mert az véget ér, és senki sem tudja, mikor. Az ember mindig távolinak gondolja a halálát, de hogy mikor következik be – tíz év múlva, esetleg még később, vagy még ebben az évben, vagy akár ma... – azt senki sem tudja.

Azért ezzel a kérdéssel egyszer minden embernek szembe kell néznie: *hová jutok, ha földi életem véget ér?*

Általában háromféle gondolkodás osztja csoportokra az embereket:

- vannak, akik bizonyosan tudják, hogy örökélet vár rájuk, mert hisznek Jézus Krisztusban, aki meghalt bűneikért;
- vannak, akik bizonytalanok, bár nagyon szeretnék a mennybe jutni, de nem tudják, végül is mi lesz velük;
- sokan pedig azt állítják, hogy számukra teljesen közömbös, mi lesz velük a halál után, *nem* hisznek Jézus Krisztusban, sem az örök életben.

Milyen élete van annak, akit nem érdekel saját örökkévaló jövője? Csak dolgozik, robotol, gyűjti a vagyonát – amely úgyszólván másé lesz; esetleg jól akar élni, szórakozni töprengés helyett, mert élvezni akarja életét, közben nem látja, hogy az egész olyan, mint a szappanbuborék, akármilyen színes, és akármilyen magasra száll – pillanat alatt vége lesz: nem marad belőle semmi!

Mintha sokmillió ember vak lenne, nem látják, mi vár rájuk, nem hiszik el, hogy ítéletre kerülnek – de nem látják Isten szeretetét sem, nem hiszik el, hogy boldoggá akarja őket tenni! Úgy élnek ezek az emberek, mintha nem lenne sem Isten, sem halál, sem ítélet...

Pedig Isten világosan és érthetően tudtára adta az emberiségnek, hogy minden ember halandó, és egyszer számot kell adniuk mindenről, amit földi életükben tettek, felelniük kell bűneikért, vagyis: ítéletre kerülnek. „A bűn zsoldja a halál” (Róm 6,23), minden gonosz tett – gondolat, szó – elnyeri megérdemelt büntetését.

Isten azonban szereti az embereket! És Ő tudja, milyen iszonyatos a tűznek tava, a véget nem érő kín, a tőle való távollét, a kárhozat! És emberi értelemmel fölfoghatatlan szeretetéből mindent megtett, hogy az embereket ettől megórizze!

Mit tett Isten?

Odaadta egyszülött Fiát, leküldte a Földre, hogy Ő haljon meg a bűnös ember helyett, hogy fából ácsolt keresztre szögezzék, hogy elszenvedjen minden iszonyatot. – Honnan tudjuk ezt? Onnan, hogy Isten leírta: „*Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk*” (Róm 5,8).

Ezért mehet a mennybe mindenki, aki benne hisz! Isten őket megmenti az ítélettől.

El kell azonban döntenie az embernek személy szerint, hogy valóban hiszi-e?! Mert ha a közömbösek csoportjába tartozik, akkor nagy a veszély! Az ember szakadék szélén áll, minden nap életének utolsó napja lehet... sokfelől jöhet a baj, utána pedig az ítélet, amely örökre eldönti a sorsát: a tűznek tava, a második halál (Jel 20,11-15).

Aki nem Isten tulajdona, az az ördög hatalmában van, annak pedig egyetlen célja, hogy az embereket becsapja, pusztulásba vigye. Elhíteti velünk, *hogy* végül is nem lesz mindennek rossz vége; még van ideje gondolkodni, nem kell mindjárt halálra, ítéletre gondolni, sokkal ésszerűbb először élvezni az életet.

Nagyszerű jelszava van az ördögnek: „MAJD KÉSŐBB!” – Ez tetszetősen hangzik az emberi fül számára – ezért olyan veszélyes! De Isten Igéje figyelmeztet bennünket: MOST van itt az idő, amikor Ő hív, Ő most akar megajándékozni kegyelmével, oda kell menni hozzá most, azonnal, mert a halogatás végzetes lehet! Aki hívásának enged, és odamegy hozzá még ma, az biztonságba helyezi magát, megmenekül az ítélet borzalmai elől.

Szinte hallok, hogy sokan azt válaszolják erre:

– Én nem vagyok közömbös! Én is szeretnék boldog lenni, sokat imádkoztam bűneim bocsánatáért – de nem segített! A szívemben ott maradt a félelem, a kétség, kételkedés, ugyanaz, ami régóta ott van... mert nem tudom bizonyosan, hogy Isten elfogad-e!

Aki így beszél, az valóban nem közömbös, ám ennek a bizonytalanságnak is ugyanaz az oka: a hitetlenség! Hasonlítsuk össze a kétféle gondolkodást:

– a közömbösek nem hiszik el, hogy ők bűnösök, és Isten ítélete vár rájuk;

– a kételkedők nem hiszik el, hogy a szabadulásra elég az a lehetőség, amit Isten készített!

Minél komolyabban gondolkodik ezen az ember, annál nagyobb vágy ébred a szívében, hogy bizonyosságot szerezzen ebben a kérdésben. Erre is az Ige utal: „*Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall*” (Mt 16,26).

Aki őszintén elgondolkozik azon, megvizsgálja a szíve mélyén, hogy milyen a kapcsolata Istennel, az bűnösnek és tisztátalannak tudja magát. Bűnösségének tudata éppen Isten szentsége dicsőségével szemben támad fel benne, és ha még a jövőjére is gondol, jogos aggodalma megnő: hogyan léphet ő Isten elé?! Hogyan állhat meg az igaz bíró előtt, ha úgynevezett jótettei semmit sem érnek.

Megérti, hogy elveszett!

Ez az a pont, amelyre minden embernek el kell jutnia egyszer! Mert itt kezdődik az igazi áldás! Ezt a gondolatot már Isten ébresztette föl a szívben. De nem azért, hogy sokáig gyötrődjünk ezzel a bűntudattal, hiszen Isten azt akarja, hogy a bűnös ember hozzá forduljon és erről a megismerésről ő maga beszéljen Istennel, Őneki mondja el, hogy bűnei tudata nyugtalaná tette, szabadulni akar teljesen, elfordulni eddigi bűnös életétől, meg akar térni! Már nem akarja szépíteni, takargatni bűneit, megvallja Istennek, hiszen mélységesen megbánt mindent!

Erre a válasz: „*Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít bennünket minden gonoszástól*” (1Jn 1,9).

Így történt ez a tékozló fiú életében is (Lukács ev. 15. rész) és így történik mindenkivel, aki átéli ezt a csodálatos változást. Ez a megtérés. Megnyitja az utat a tökéletes békességhez, öröm tölti el a szívet, mivel a megtérő bűnös miatt öröm van a mennyben is!

Amíg az ember Isten nélkül él, mintha eltévedt volna a világban. Fáradtan, éhesen érkezik egy útkereszteződéshez, de nem tudja, merre menjen tovább. Hallja ugyan félig-meddig, hogy az egyik út talán arra vezet, amit ő szeretne elérni, de vajon elég az ilyen bizonytalan felvilágosítás? Ha ő *biztosan* szeretné tudni, melyik utat válassza...

Ezt érzi át mindenki, aki átélte elveszett mivoltát, és tudja, hogy a pusztulásba vezető úton halad. Nem segít rajta, ha valaki olyan utat mutat neki, amely „esetleg”, „talán” vagy „valószínűleg” a mennybe vezet! Biztosan akarja tudni, hogy az igazi utat választotta.

Minden tévedés életveszélyes, hiszen „*van út, amely az ember előtt egyenesnek látszik, de végül a halálba vezet*” (Péld 16,25). Sajnos, az is valószínű, hogy ha akár ezer embert kérdezzük meg, ezer különböző választ kapunk.

Egyetlen megbízható vezető: Isten Igéje, a Biblia. Nézzük hát meg, Igéjén keresztül mit mond Isten:

– az üdvösségről, a szabadulás útjáról (Csel 16,17);

– az üdvösség megismeréséről (Lk 1,77);

– az üdvösség örömről (Zsolt 51,12).

Ez a három összefügg egymással. Megtörténhet például, hogy valaki ismeri az üdvösség útját, mégsem tudja bizonyosan, hogy van-e üdvössége? De előfordulhat az is, hogy valakinek megvan a bizonyossága afelől, *hogy* a mennybe jut, de gyakran hiányzik belőle az öröm, amely pedig ennek a bizonyosságnak a következménye.

Az üdvösség, a szabadulás útja

Egy ószövetségi történetben (2Móz 13,13) világos magyarázatot, jó példát találunk ennek megértésére, egy jelenetet, amely mintegy háromezer éve játszódott le:

...két férfit látunk, Isten papját és egy szegény izraelitát, amint izgatottan tárgyalnak valamit, nagyon fontosat. Egy kis számár áll közöttük, nyilván róla folyok a vita.

– Azért jöttem hozzád – mondja az izraelita a papnak –, hogy megkérjelek, nem tehetnél-e velem kivételt? Ez a kis számár a nőstényszamaram első csikója. Bár tudom, mit kíván tőlem Isten, mégis reménykedem abban, hogy nem követeli ezt a fiatal állatot, hiszen szegény ember vagyok, semmiképpen sem tudnám nélkülözni...

A pap komolyan néz rá:

– Isten törvénye határozottan, világosan kimondja, hogy a számár minden elsőszülöttjét báránnyal kell megváltani, ha nem, akkor nyakát kell szegni! Ezért hát az a kérdés: hol a bárány?

– Nincs bárányom!

– Akkor venni kell egyet, és azt hozni ide! Vagy az egyik vagy a másik! Vagy a báránynak kell meghalnia, vagy a számárnak!

A férfi elcsügged:

– Akkor vége mindennek, mert nem tudok bárányt venni!

Abban a pillanatban egy idős férfi lép hozzájuk, aki hallotta a szegény ember utolsó mondatát, és némi gondolkodás után megszólal:

– Segíték rajtad, barátom! Van otthon egy kis bárányom, és – bár mindnyájan nagyon szeretjük, odaadom neked! Idehozom, hogy megtarthasd a szamaradat!

Elmegy, és nemsokára valóban visszatér a megígért báránnyal. A pap átveszi tőle, levágja és elégeti az oltáron az előírás szerint, majd utána odafordul a szegény izraelitához:

– Most már nyugodt lelkiismerettel viheted haza a szamaradat, a bárány meghalt helyette! – És még hozzátesszi tanácsát a néma megrendüléssel álló emberre nézve:

– Ne felejtse el megköszönni barátodnak, amit érted tett!

Ez a régi jelenet Isten tettét szemlélteti: helyettest küldött halálra értem és érted, mert Ő tudta igazán, hogy az ember semmit sem tud adni bűnei váltságául!

„*Íme az Isten Báránya!*” – fordult Keresztelő János tanítványaihoz, amikor az Úr Jézust látta közeledni. Isten Fia, Ő volt az, aki hagyta magát keresztre feszíteni, Ő általa gondoskodott Isten a hibátlan áldozati bárányról, Ő róla írta meg a próféta: „...*mint a bárány, ha vágóhidra viszik...*” (Ézs 53,7), Ő szenvedett a bűneinkért, mint „*Igaz a nem igazakért, hogy az Istenhez vezessen minket*” (1Pt 3,18).

Mindent megfizetett, amivel az emberiség Istennek tartozott bűneiért!

Aki valóban hisz Isten Fiában, aki teljesen megbízik benne, azt Isten *nem* ítéli el, mivel mindarra, amit Krisztus tett, úgy tekint, mintha a megtérő bűnös tette volna!

Az Úr Jézus meghalt bűneinkért, de a halálból feltámadt: ma is él: „*Ő maga mondta: „...mert én élek, és ti is élni fogtok*” (Jn 14,19).

Ezenkívül még egy ígéretet adott: „*És ha majd elmentem és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is*” (Jn 14,3).

Erre az ígéretre sokan ilyen választ adnak:

– Tudom ugyan, hogy magamtól semmit sem tehetek azért, hogy a mennybe jussak, azt is megtanultam, hogy csak Krisztusban és váltságában bízhatok – mégsem vagyok bizonyos benne, hogy valóban minden rendben van! Ma boldog vagyok és örülök, ha arra gondolok, hogy Isten megbocsátotta bűneimet, mert hiszek az Úr Jézusban... de holnap talán megint más érzések töltenek el, boldogság helyett félelem és kétségek. Miért van ez így?

Az ilyen vélekedésre egy kérdés a felelet: ki hallott már olyant, hogy a hajóskapitány a horgonyt a hajó belsejébe veti, hogy hajója biztonságban legyen? – Természetesen senki, hiszen ez veszélyes értelmetlenség lenne. A horgonyt kifelé kell vetnie, a tengerbe. Ez világosan figyelmeztet bennünket, hogy aki bizonyosságot akar szerezni, ne befelé, önmagára nézzen, hanem kifelé: az Úr Jézusra! Az ember hajlamos üdvössége bizonyosságát érzéseitől tenni függővé, ha elégedett az érzéseivel, azt hiszi, hogy minden rendben van, de ha esetleg másnap eltűnnek ezek a boldogító érzések, már vihar dobálja a lelkét, mint a hajót a tenger hullámai.

Az új élet alapja csak az lehet, amit Krisztus tett értünk és helyettünk!

„*Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van... nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék*” és „*Ő a mi békeiségünk*” (Ef 2,8-9.14).

Jézus Krisztus vére tisztít meg minden bűntől!

Az üdvösség megismerése (fölismerése)

„*Ezt azért írtam nektek, akik hisztek az Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van!*” (1Jn 5,13).

Erre a bizonyosságra van szükségünk!

Ismét egy ószövetségi, példát jelentő esemény: Egyiptomban volt egyszer egy borzalmas éjszaka, amikor Isten ítéletet hajtott végre: minden családban megölte az elsőszülött fiút. Olvassuk el Mózes 2. könyvének 12. részét!

...akkoriban ott sok zsidó élt, és Isten nem azt ígérte, hogy az ő házaikat elkerüli az ítélet, hanem lehetőséget adott arra, hogy ettől az ítélettől megmeneküljenek! Hogy a zsidó családok elsőszülött fiai ne haljanak meg, a páskabarány vérét föl kellett fogni egy tálban, és azzal bekenni a házak szemöldökfáját és ajtófélfáját! Ez Isten parancsa volt: „...*de az a vér lesz jel házaikon, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket!*” (13. v.)

Ez parancs volt és egyúttal biztosíték! És ígéret, amelynek hinni kellett! Hogy nem hal meg az elsőszülött fiú akkor, ha megteszik, amit az Úr parancsolt!

Képzeletben lépünk be két zsidó család házába:

Az elsőben rögtön látjuk, hogy minden lakója rettenetesen fél, leolvasható az arcokról. Mi a félelem oka? A legidősebb fiú – az elsőszülött – elmondja, hogy Isten angyala az éjjel be fogja járni az országot, és minden családban megöli az elsőszülött fiút.

– Én félek – magyarázza –, hogy a mi házunkba is bejön! Csak akkor tudom meg, hogy házunkat elkerülte, ha fölkel a nap! Addig bizonytalanság fog gyötörni. Szomszédaink ugyan állítják, hogy az ő fiúk életben marad, ebben ők bizonyosak, de én nem merek ilyen kijelentést tenni! Azon a szörnyű, hosszú éjszakán ébren maradok, és... reménykedem... talán...

Ha már ott vagyunk képzeletben, kérdezhetünk is:

– Nem mondta meg Isten pontosan, hogyan mentheti meg a család az elsőszülött életét?

– Dehogynem! Meg is tettünk mindent, amit parancsolt, levágtuk a bárányt, egy egyéves hibátlan állatot, és vérével bekentük az ajtófélfát és a szemöldökfát. De... nem vagyunk mégsem biztosak abban, hogy ez segít, valóban megvéd az ítélettől...

Ezek után lépünk be a szomszéd családba! Mindenki ott áll az asztal körül és sült bárányhúst eszik. Mindegyikük kezében tartja botját, és kész elhagyni a házat.

Ezek nyugodtak, pedig tudják, hogy rettenetes dolgok fognak történni. Kérdezzük meg tőlük, miért?

– Isten parancsára várunk, hogy útnak indulhassunk, örökre itt hagyhassuk az egyiptomi rabszolgaságot, kegyetlen elnyomóinkat!

– De tudjátok, hogy ma éjszaka az Úr minden családban megöli a legidősebb fiút...

– Tudjuk! A mi elsőszülöttünknek azonban nem eshet baja, hiszen a bárány vérével bekentük az ajtófélfát és a szemöldökfát, ahogyan Mózes által megparancsolta az Úr...

És előlép a legidősebb fiú, és meggyőződéssel magyarázza:

– Az Úr azt ígérte, ha meglátja a vért a házunkon, elhalad mellettünk, akkor minden rendben van, az ítélet minket nem érint, mi megtettük, amit parancsolt, és bízunk az Ő ígéréteiben! Ő megteszi, amit mond!

Így van: értünk is megteszi!

Isten egyszülött Fiának, Jézus Krisztusnak, Isten szeplőtelen Bárányának a vére értünk folyt. Odaadta az életét. Semmi sem adhat nagyobb bizonyosságot arra, hogy nem kerülünk az ítéletre, mint Krisztus vére!

Semmiben sem bízhatunk jobban, mint abban, amit Isten maga jelentett ki.

Nem is kérdés, hogy a képzeletbeli két Egyiptomban lakó zsidó családban melyik fiú volt nagyobb biztonságban? Az-e, aki félt, vagy az, aki nem adott helyet a félelemnek?

A válasz: – természetesen az, amelyik nem félt!

– Nem! Semmiképpen! Mindketten egyformán biztonságban voltak! Biztonságuk *nem* az érzéseiktől függött, hanem a vértől, amely kívül volt, belül pedig a bizonyosság, hogy Isten szava igaz!

Aki biztosan tudni akarja, hogy a mennybe jut-e, az ne hallgasson, ne figyeljen – gyakran és könnyen – változó érzéseire, hanem Isten megváltozhatatlan szava legyen a szeme előtt! „*Bizony, bizony mondom nektek: aki hallja az én ígéretet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe*” (Jn 5,24).

A bibliai példa után vegyünk egy hasonlatot a mai mindennapi életből:

Egy gazdálkodó azt hallja, hogy bérbeadják a tanyája közvetlen közelében elterülő szép legelőt. Tulajdonképpen ő már régóta szerette volna azt a darab földet használni, mert nem tudott elég fűvet adni az állatainak. Írt a tulajdonosnak ebben az ügyben, de nem kapott rá választ. Elmondta mindezt a szomszédjának, aki így bízta:

– Biztosan megkapod a legelőt, mert a tulajdonos kedvel téged, azt mondta, nagyon jól gazdálkods... – Ezekből a szavakból a bérlő bátorságot meríthet.

Csakhogy másnap másvalakivel találkozott, aki úgy vélekedett:

– Azt hiszem, semmi kilátásod sincs a bérletre, úgy hallottam, más is szeretné azt a legelőt, méghozzá a tulajdonos jóbarátja... – Az ilyen beszédűtől a gazdálkodó reményei hirtelen nullára csökkennek. Lehangoltan megy haza.

Otthon azzal fogadják, hogy a legelőtulajdonostól levél érkezett. Fölnyitja és olvasni kezdi, közben földérül az arca, és odakiáltja a feleségének:

– Minden rendben van! A legelő bérlete az enyém, ameddig csak akarom, a feltételek olyan kedvezők, amilyenek csak lehetnek! Fölösleges volt annyit aggódnom!

– Most már egészen bizonyos? – kérdezi a felesége.

– Igen! A szavát adta, és az nekem elég!

Sokan magukra ismerhetnek: éppen úgy nyugtalanok, mint a bérlő, az emberek véleménye gyakran eltántorítja őket, és a saját változó gondolataik is. Az ilyenek nem találnak sem nyugalmat, sem biztonságot. Igazi biztonságot csak az jelent, ha feltétel nélkül bízunk Isten szavában.

A Bibliából azt is megtudjuk, mi a véleménye Istennek mindezekről. A □ Szentírásban olvashatjuk üdvösségünkre vonatkozó terveit, és aki hiszi, hogy Ő igazat mond, azt megajándékozta a bizonyosság érzésével is. Ez azonban mindenkinél másképpen történik, Isten nem dolgozik sablonok szerint, és receptet sem ad. De nem is az a fontos, *hogyan* bízik az ember, hanem az, hogy hisz és bízik benne! Isten Igéje a valóságot tárja az ember elé, arra bizonyossággal rá lehet hagyatkozni, amit abból tudunk meg, az valóság!

A kétség és a félelem eltűnik, és ha valaki teljes bizonyosságra jut afelől, hogy Isten az Úr Jézusra tekint a kereszten, aki a bűnösért az ítéletet elszenvedte, akkor már többé nem érdekli, hogyan vélekednek az emberek.

A Biblia valóságot ír, akár az istentelenek ítéletéről tudósít, akár arról, hogy aki Jézus Krisztusban hisz, annak örök élete van! „*Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánná. Mond-e olyant, amit meg nem tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesít?*” (4Móz 23,19).

Ha még valaki azt kérdezné, honnan tudhatja biztosan, hogy igazi hite van-e, arra egy a válasz: abban higgy, akiben érdemes! Bízd rá magad Isten Fiára! – Ez a lényeg. Nem a hit nagysága a fontos, hanem hogy tudja az ember, kiben hisz!

Egyesek egész hirtelen, bátran, szinte fuldokló energiával ragadják meg Krisztust; mások csak vonakodva, félénken mernek hozzá közeledni, ismét mások csak hátulról próbálják megérinteni... – ez nem jelenti azt, hogy egyik nagyobb biztonságban van, mint a másik. Akár így, akár úgy, arra a felfedezésre jut az őszinte ember, hogy önmagában *nem* bízhat, ha igazi belső békességet akar, Krisztusra van szüksége!

Csak az találhat nyugalmat, aki abban bízik, amit Jézus Krisztus tett. Ez a hit. „*Bizony, bizony mondom nektek: aki hisz, annak örök élete van*” (Jn 6,47). Az Úr Jézusba vetett gyenge hit is elég arra, hogy valaki örök életet kapjon, míg ha valaki a legerősebben bízik – másban, és nem Őbenne – (legyenek azok jócselekedetek, vallásos szokások stb.) nem menekül meg a pusztulástól.

Az Úr Jézus Krisztusban igazán, valóban bízhatunk, mert Ő Isten Fia! Amikor a Földön járt, az Atya elmondhatta róla: „*Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm!*” (Mt 3,17). Amikor pedig életét adta a kereszten, „*testében hordozta bűneinket*” (1Pt 2,24), Isten helyezte rá, azért kellett vállalnia a bűnös helyett az ítéletet. Isten egész haragja a bűn ellen Őt érte: a tisztát és az igazat.

Az emberek azonban hajlamosak arra, hogy ezeket a világos isteni szavakat félreértsék. Nézzünk erre is mai példát:

Egyszer azt mondta egy leány:

– Én hiszek Jézus Krisztusban, de azért, ha valaki megkérdezi, biztos vagyok-e abban, hogy a mennybe jutok, arra nem mernék igent mondani...

Történetesen egy hentes leánya volt, és az apja aznap vásárba ment, hogy állatokat vásároljon. Tudtam erről, és azt mondtam a leánynak:

– Képzeld el, hogy édesapád ma azzal jön haza, hogy vett tíz birkát. Napközben azután valaki bejön hozzátok az üzletbe, és megkérdezi tőled, hány állatot vettetek? És erre te azt válaszolod: – Apám azt mondta, hogy tizet, de nem tudom biztosan, valóban annyi volt-e... – mondd, az ilyen felelet mit jelentene?

Az anya a másik szobában hallotta a beszédet, és átkiáltott:

– Az ilyen válasz hazugnak minősítené az apját!

– Édesanyádnak igaza van, ha ezt mondanád, hazuggá tennéd édesapádat. De ugyanúgy hazuggá teszed Istent is, hiszen azt mondta, hogy aki hisz az Ő egyszülött Fiában, annak örök élete van! És te ebben kételkedsz!?

„*Elfogadjuk ugyan az emberek bizonyágtételét, de Isten bizonyágtétele nagyobb; mert Isten bizonyágtétele az, amellyel Fiáról tesz bizonyágot. És aki hisz Isten Fiában, abban megvan ez a bizonyágtétel. Aki nem hisz Istennek, az hazuggá teszi Őt, mert nem hisz abban a bizonyágtételben, amellyel Isten bizonyágot tesz Fiáról*” (1Jn 5,9-10).

„*Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságnak*” (Róm 4,3).

A hitet sokan megfoghatatlan, közelebből meg nem magyarázható érzelmi dolognak tartják, amely megmutatja, hogy alkalmasak vagyunk a mennyországra. A hit azonban egyáltalán nem ez!

Aki valóban hisz, nem befelé tekint, nem azt vizsgálgatja, milyen gondolatok ébrednek a szívében, hanem Krisztusra tekint, és abban bízik, hogy Krisztus mindent megtett érte! Azért, hogy öneki örök élete legyen. És hallgat Isten bizonyágtételére, Aki maga a valóság és a világoosság, és ezért igazi békesség lesz a szívében.

Isten Fiának befejezett váltságműve az örökkévalóság bizonyítéka és biztosítéka. Isten Igéje világosan megmondja: aki hisz Jézus Krisztusban, aki hiszi, hogy az Úr megbocsátotta a bűneit, az Isten gyermeke lesz. Krisztusban és áldozatában: váltságművében találja meg az üdvösség – és a szabadulás – útját, Isten Igéjében pedig az üdvösség megismerését.

Az üdvösség öröme (a szabadulás öröme)

Képtelennek tűnik, de mégis sokan vannak, akik – bár biztosan tudják, hogy a mennybe jutnak, mert Jézus Krisztus meghalt a bűneikért – és mégsem igazán boldogok. Vannak olyan hívők, akik megtérésük után szinte még boldogtalanabbak, mint előtte voltak. Hogyan lehetséges ez?

A Bibliában azt olvassuk, *hogy az Úr Jézus él azokban, akik Őbenne hisznek, és tudják, hogy Isten megbocsátotta bűneiket. Ha a hívő úgy él, ahogyan Isten elvárja tőle, akkor életében ilyenek nyilvánulnak meg: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás (Gal 5,22). Ha azonban a hívő élete sem más, mint azé az emberé, aki nem hisz Krisztusban, tehát továbbra is vétkezik, akkor megszorítja az Urat, és élete nem lesz gyümölcsöző.*

Újabb kérdés: hogy lehet az, hogy a hívő emberben is oly sok bűnös hajlam nyilvánul meg? Azért, mert a bűn, minden rossz gyökere még benne van. Ádám utódai vagyunk, ezért születésünktől fogva ott él bennünk a bűn, hiszen az újszülött gyermek is bűnös, noha még egyetlen rossz szót sem mondhatott ki. *„Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem” (Zsolt 51,7).*

A bennünk lakozó bűn olyan növény gyökeréhez hasonlítható, amely a föld felszíne alatt marad. Láthatatlan, meglepte azonban csak akkor derül ki, amikor a föld felszínén megjelennek a termései.

A Szentírás figyelmeztet bennünket, hogy vigyázzunk: a bűnnek (a gyökérnek) a föld alatt kell maradnia! Ez csak akkor lehetséges, ha az Úr Jézus munkálkodik az életünkben. De ha a bűn hajtásai láthatók lesznek magatartásomban, megszorítom az Urat. Ennek pedig az a következménye, hogy többé nem vagyok boldog, nincs örömem.

Az eddigiekből megtudtuk, hogy Isten ítéletétől biztonságban vagyunk, mert Jézus Krisztus meghalt értünk. Abból, amit Isten Igéjében megíratott, bizonyosak lehetünk abban, hogy megbocsátotta bűneinket és az Ő gyermekei lettünk. Végül arról is beszéltünk, hogy az igazi öröm attól függ, hogy mennyire engedjük át szívünket az Úr Jézusnak, vagy ellenkezőleg, van-e még bennünk hatékonysága a bűnnek. Akár van azonban örömünk, akár nincs, nem ettől függ végső biztonságunk, sem pedig Isten Igéjének megbízhatósága! De ha mi, Isten gyermekei olyasmit teszünk, amivel megszorítjuk az Urat, megszakad közösségünk Istennel, Atyánkkal és az Úr Jézussal... – de ha megvalljuk bűneinket, újra boldogok lehetünk! Az újabb bűn megbánásával és megvallásával Isten helyreállítja ismét a közösséget Önmagával. Ezért az engedetlen gyermek példájával érthetjük meg, amelyre sokan hivatkoznak. Ha a gyermek rosszat követ el, nem tud örülni apja szeretetének, mert látja szomorúságát az ő engedetlensége miatt. El kell ismernie hibáját, meg kell bánnia vétkeit, és amint ezt apja tudtára adta, ismét rendben van minden, helyreállt a zavartalan kapcsolat, amely örömet és biztonságot ad. – De azért a gyermek akkor is az apjáié marad, ha rosszat követett el, mert az a születésétől függ, és nem a viselkedésétől.

Amikor Dávid súlyosan vétkezett, nem azt kérte Istentől, hogy: „add vissza nekem az üdvösségemet”, hanem, hogy *„vidámts meg újra szabadításoddal!” (Zsolt 51,14).* Ugyanígy megy végbe a hívő ember életében is, aki újjászületése révén Isten gyermeke lett, az maradt akkor is, ha vétkezett, de megszakad a közössége az Atyával, és mindaddig nélküli az örömet, amíg *„megtört szívvel és sebzett lélekkel” (Zsolt 34,19 és 51,15)* nem megy ismét az Atyához, és nem ismeri be vétkezését. Ha ezt megtette, akkor Isten megajándékozza a bizonyossággal, hogy megbocsátotta bűneit.

Ez nem maradhat el, hiszen Isten világosan kijelentette. *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól” (1Jn 1,9).* Isten minden gyermekének feltétlenül tudnia kell, hogy senki és semmi sem szakíthatja el a kapcsolatot közte és a mennyei Atya között! Ő már Isten gyermeke, és az is marad, semmiféle földi hatalom, sőt a pokol hatalma sem változtathat ezen a tényen, ezen a valóságon. De egyetlen tisztátalan gondolat, rossz szó vagy egy bűnös tett tönkretelheti, megzavarhatja a közösséget az Atyával, és ezért veszítheti el Isten gyermeke az örömet! Ha azonban elvesztettük az örömet, meg kell találnunk! Ha látjuk az okát, oda kell borulnunk az Atya elé, meg kell vallanunk, el kell ítélnünk magunkat bűneink miatt, azt is, ha nem vigyáztunk, ha közömbössé váltunk... Sohase gondoljuk azt, hogy a hívő ember vétke Isten előtt nem olyan nagy baj, mint a hitetlené! Isten gondolatai nem változnak a bűn kérdésében. A hívő bűnei fölött sem huny szemet! Különbőség persze mégis van a hívők és a hitetlenek bűnei között. Aki Krisztust megveti és nem tér meg Istenhez, örökké viseli bűneinek következményeit. Akik hisznek Krisztusban, azoknak a bűneit Isten már akkor ismerte, amikor még meg sem születtek, és amikor az Úr Jézus meghalt a kereszten, testében hordozta ezeket a bűnöket, hiszen később hitre jutottak Őbenne, és a megbocsátott bűnök közé tartoznak azok is, amelyeket a hívő ember megtérése után követ el.

Ha őszintén megbánta előző vétkeit, ugyanolyan őszintén kell megbánnia megtérése után elkövetett bűneit is! És az Úr Jézus Krisztus mindezekért a bűnökért elszenvetde már a büntetést, eleget tett Isten igazságosságának. Isten igazságos követelésének kérdése nem merül föl újra akkor, ha a hívő vétkezik, a hívő ember közössége forog kockán, a zavartalan kapcsolat a mennyei Atyával.

Amikor azonban a hívő elhallgattatja lelkiismeretének figyelmeztetését, nem veszi figyelembe, mit mond neki az Úr, hanem tovább megy a gonosz úton, Istennek meg kell őt fenyítenie – úgy, ahogyan az apa megfenyíti engedetlen gyermekét.

Gyermekeit Isten földi életük során fegyelmezi vagy neveli, és a nevelés célja az, hogy észhez térítse gyermekeit, és a téves útról visszavezesse őket az Atyával való közösségre.

Fenyítése időnként ítéletnek is tekinthető, erről olvasunk a Szentírásban: „*De amikor az Úr ítélt minket, akkor nevel, hogy a világgal együtt el ne vesszünk*” (1Kor 11,32).

A hívő hűtlensége és engedetlensége nem változtatja meg azt, hogy neki örök élete van, hiszen ennek az az alapja, amit az Úr Jézus tett érte, csak az Ő áldozata alapján lehet bizonyos szabadulásában és örök életében, és erről ígérete van az Igében, – de *nem* lehet boldog, amikor vétkezik! Erre világos példa Dávid. Amikor vétkezett és még nem vallotta be bűnét Isten előtt, vége volt örömeinek: „*Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed!*” (Zsolt 32,3-4).

Istennek semmi sem szerez nagyobb örömet, mint az, ha megáldhatja gyermekeit, kínálja nekünk a csodálatos közösséget, hiszen Ő Krisztusban a mennyei Atyánk. Őt megszorítjuk, minket pedig a legnagyobb veszteség ér, ha rossz úton járunk, és elfordítjuk róla tekintetünket.

Vigyázzunk tehát, ne tegyen közömbössé bennünket az a tudat, hogy Istennek végtelen a kegyelme, és azt semmi sem veheti el tőlünk, és mindenképpen a mennybe jutunk! Ha mégis közömbössé válunk, az szívünk szomorú állapotának a jele, hiszen akkor visszaélünk a kegyelemmel, és Isten szent nevére hozunk szégyent magatartásunkkal. Erre is figyelmeztet bennünket Isten Igéje: „*Amit vet az ember, azt fogja aratni is...*” (Gal 6,7).

Foglaljuk össze tehát mindazt, amiről szóltunk:

– Jézus Krisztus az Istentől rendelt időben meghalt az istentelenekért (Róm 5,6). Aki hisz benne, nem kerül ítélet alá, hanem teljes biztonságban, védettségben van;

– Isten megígérte Igéjében, hogy minden hívő az atyai házba, a mennybe kerül. Semmi sem választhatja el Isten szeretetétől, amelyet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban ajándékozott nekünk (Róm 8,38-39). – Ez az igazi, „garantált” biztonság!

– Mennyei Atyánkat bűneinkkel megszoríthatjuk, emiatt elveszíthetjük közösségünket vele, ez elrabolja a hívő ember örömét, és ezért Atyánk fegyelmez, esetleg ítélt bennünket;

– Isten azonban azt akarja, hogy újra boldogok legyünk, és ha megvalljuk bűneinket, és Krisztus nevében kérjük bocsánatát, újra igazi örömmel ajándékoz meg bennünket.

G. Cutting

* * *

Bibliai rövidítések

ÓSZ	Ószövetség	Mik	Mikeás próféta könyve
ÚSZ	Újszövetség	Náh	Náhum próféta könyve
1Móz	Mózes 1. könyve	Hab	Habakuk próféta könyve
2Móz	Mózes 2. könyve	Sof	Sofóniás próféta könyve
3Móz	Mózes 3. könyve	Agg	Aggeus próféta könyve
4Móz	Mózes 4. könyve	Zak	Zakariás próféta könyve
5Móz	Mózes 5. könyve	Mal	Malakiás próféta könyve
Józs	Józsue könyve	Mt	Máté Evangéliuma
Bír	Bírák könyve	Mk	Márk Evangéliuma
Ruth	Ruth könyve	Lk	Lukács Evangéliuma
1Sám	Sámuel 1. könyve	Jn	János Evangéliuma
2Sám	Sámuel 2. könyve	Csel	Apostolok Cselekedetei
1Kir	Királyok 1. könyve	Róm	Rómaiakhoz írt levél
2Kir	Királyok 2. könyve	1Kor	Korintusi 1. levél
1Krón	Krónika 1. könyve	2Kor	Korintusi 2. levél
2Krón	Krónika 2. könyve	Gal	Galatákhoz írt levél
Ezsd	Ezsdrás könyve	Ef	Efézusiakhoz írt levél
Neh	Nehemiás könyve	Fil	Filippiekhez írt levél
Eszt	Eszter könyve	Kol	Kolosséiakhoz írt levél
Jób	Jób könyve	1Tesz	Tesszalonikai 1. levél
Zsolt	Zsoltárok könyve	2Tesz	Tesszalonikai 2. levél
Péld	Példabeszédek könyve	1Tim	Timóteushoz írt 1. levél
Préd	Prédikátor könyve	2Tim	Timóteushoz írt 2. levél
Én	Énekek Éneke	Tit	Titushoz írt levél
Ézs	Ézsaiás próféta könyve	Filem	Filemonhoz írt levél
Jer	Jeremiás próféta könyve	Zsid	Zsidókhöz írt levél
JSir	Jeremiás siralmai	Jak	Jakab levele
Ez	Ezékiel próféta könyve	1Pt	Péter első levele
Dán	Dániel próféta könyve	2Pt	Péter második levele
Hós	Hóseás próféta könyve	1Jn	János első levele
Jóel	Jóel próféta könyve	2Jn	János második levele
Ám	Ámos próféta könyve	3Jn	János harmadik levele
Abd	Abdiás próféta könyve	Júd	Júdás levele
Jón	Jónás próféta könyve	Jel	János mennyei jelenései
		kk	következők